

Liahóna

**Megtanulni
gyönyörködni a
szentírásokban,
14, 16, 20**

Felfelé nézzünk, ne oldalra, 42

Üzenet a misszióba készülőknek, 48

**Gyermekek, az idei évetek a
Mormon könyvével, 60**

MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Az élet fája. Készítette: Wilson J. Ong

Az 1 Nefi 8-ban Lehi az élet fájáról való látomásáról számol be. Ezt mondta:

„[M]iután az Úrhoz imádkoztam, egy nagy és tágas mezőt láttam.

És lőn, hogy egy fát láttam, amelynek gyümölcse kívánatos volt, hogy boldoggá tegye az embert. És lőn, hogy odamentem és ettem annak gyümölcséből, és láttam, hogy az a legédesebb, felülmúlva mindazt, amit addig valaha is megízleltem. Igen, és láttam, hogy annak gyümölcse fehér, meghaladva mindazt a fehérséget, amit azelőtt valaha is láttam. [...]

És egy vasrudat láttam, és az a folyó partja mentén húzódott, és a fához vezetett, amelynél álltam” (1 Nefi 8:9–11, 19).

ÜZENETEK

- 4** Első elnökségi üzenet: **Bővelkedő életet élni**
Írta: Thomas S. Monson elnök
- 7** Látogatótanítói üzenet: **Óvó gondoskodás és szolgálat a látogatótanítás által**

KIEMELT CIKKEK

- 16** Válaszokra lelni a **Mormon könyvében**
Írta: Sara D. Smith
Hat egyháztag megosztja, milyen változást hozott életükbe a Mormon könyve.

BORÍTÓ
Festmény: Jeff Ward

- 20** A világ egyik csodájának **újra felfedezése... és a lelki közöny veszélyeinek elkerülése**
Írta: Adam C. Olson
A kutatókhoz hasonlóan, akik egyre többet tudnak meg a Machu Picchuról, mi is egyre többet tudhatunk meg az evangéliumról minden alkalommal, amikor tanulmányozzuk azt.
- 24** Isten kezének felismerése **a mindennapi áldásainkban**
Írta: D. Todd Christofferson elder
Ha Isten kezéből kérjük „mindennapi kenyerünket”, az fontos szerepet játszik abban, hogy megtanuljunk bízni Őbenne.
- 32** **George Albert Smith: Aszerint élt, amit tanított**
Írta: Ted Barnes
Bevezetés az idei év melkisédeki papsági és segítőegyleti tananyagba.

ROVATOK

- 8** Októberi konferenciai jegyzetfüzet
- 10** Szolgálat az egyházban: **Az Úr módja szerinti vezetés**
Írta: Craig Merrill
- 12** Krisztusról beszélünk: **A látogatótanítók Jézus Krisztushoz vezettek engem**
Írta: Jayne P. Bowers
- 14** **A mi otthonunk – a mi családunk: Segíteni a gyermekeknek megszeretni a Mormon könyvét**
Írta: Clyde J. Williams
- 38** Utolsó napi szentek történetei
- 74** Az egyház hírei
- 79** Ötletek a családi esthez
- 80** **Míg újra találkozunk: Szakembertől tanultam**
Írta: George C. Robinson

NÉZZ FEL!

42

42 Ők szóltak hozzánk: Nézz fel!

Írta: Carl B. Cook

Mi történik, amikor felfelé nézünk, hogy lássuk, Mennyei Atyánk hogyan lát minket, nem pedig oldalra, hogy miként tekintenek ránk mások?

Lássuk, megtalálod-e az ebben a számban elrejtett liahónát! Tipp: használj iránytűt, hogy át tudj kelni a Csendes-óceánon!

46 Térjünk a lényegre!

48 Szövetségeink betartása: Üzenet a misszióba készülőknek

Írta: Jeffrey R. Holland elder

Van egy kulcs amely által misszionáriusokként miénk lehet az isteniség ereje.

52 A 2012. évi Közös tevékenység mottója

Írta: a Fiatal Nők és a Fiatal Férfiak Általános Elnökségei

„Keljetek fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára” (T&S 115:5).

54 Poszter: Ragyogj!

55 Sort sorra: Tan és a szövetségek 115:5

56 A missziós mezőről: Isten mindkét imát megválaszolta

Írta: Carlos Iván Garmendía Pacheco

57 Légy hithű!

Írta: Gérald Caussé elder

Egy fontos interjú közben gyorsan kellett döntenem, hű maradjak-e a hitemhez.

52

64

58 Kövek, nyilak és hógolyók

Írta: David L. Frischknecht

Hogy térhetnék ki kötekedő társaim elől? Légy olyan, mint a lámánita Sámuel.

60 Mormon könyve lakoma

Színezd ki minden héten a táblázatban a Mormon könyvében elolvasott részeket.

63 Különleges tanú: Hogyan tudom elérni a céljaimat?

Írta: M. Russell Ballard elder

64 Hazahozni az Elemit: Az önrendelkezés az az ajándék, hogy magunk választhatunk

66 Történetek Jézusról: A Mormon könyve Jézus Krisztusról tanít

Írta: Diane L. Mangum

68 Barátokat szerezni a Csendes-óceánon túlról

Írta: Jane Hansen Lassetter

Utahi és tongai elemis gyermekek ismerkedtek egymással.

69 Ő ott van

Írta: Rosemary M. Wixom

Mennyei Atyánk hallja és megválaszolja minden gyermek imáját.

70 Kisgyermeknek

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Keith R. Edwards, ifj. Christoffel Golden, Per G. Malm

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társ szerkesztők: Susan Barrett, Ryan Carr

Szerkesztőségi munkatársak: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirik, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Vezető tervezők: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálattal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1026 HUF

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.**

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvének szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2012. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

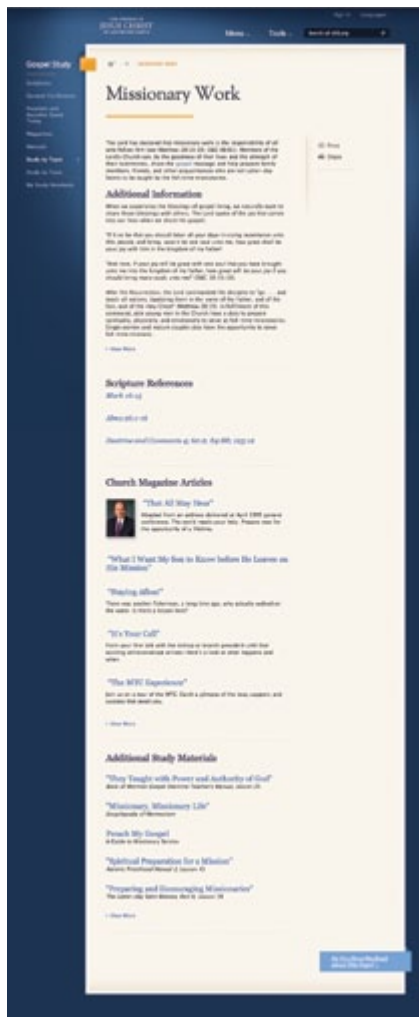
A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

January 2012 Vol. 20 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

További információk az interneten Liahona.lds.org

FELNŐTTEKNEK

Ebben a számban számos cikk szól a szentírásokról, különösen a Mormon könyvről (lásd 14., 16. és 20. oldal). A 2010. áprilisi általános konferencián David A. Bednar elder arról beszélt, hogy a Mormon könyve tanulmányozása miként képes megerősíteni a családokat. E beszéd meghallgatásához lásd: lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

Egy idegenvezető Machu Picchuban három javaslatot ad az evangélium tanulmányozásához (lásd 20. oldal). A világ eme csodáját bemutató további fényképeket lásd: liahona.lds.org.

FIATALOKNAK

Miután olvastad Holland elder tanácsát a misszióba készülőknek, a misszionáriusi munkáról szóló további cikkekért és információkért lásd: <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

TÉMAKÖRÖK EBBEN A SZÁMBAN

A számok a cikk első oldalára utalnak.

a Lélek követése 41	megterés 16
angyalok 47	misszionáriusi munka 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72
azonos nemhez vonzódás 47	Mormon könyve 14, 16, 20, 40, 60, 66
barátság 47, 68	önrendelkezés 24, 64
bátorság 4, 8, 57	példa 52, 54, 57, 70, 72
bűnbánat 16	próbatételek 24, 40
célok 63	proféták 32
család 14, 16, 79	remény 4, 16
egyház történet 32	Smith, George Albert 32
függőség 16	szentírás-tanulmányozás 14, 16, 20, 40, 55, 60
házitanítás 10	szolgálat 10, 12, 24, 32, 38, 46
hit 24, 57, 63	szövetségek 48
hozzaállás 4, 42, 52, 63	tanítás 14, 80
ima 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69	vezetőség 10
Jézus Krisztus 24, 40, 66, 80	
jószívűség 7, 12, 32	
közös tevékenység 52, 54, 55	
látogatótanítás 7, 12	

A SAJÁT NYELVEDEN

A *Liahona* és más egyházi anyagok számos nyelven elérhetők a www.languages.lds.org honlapon.

Írta:
Thomas S. Monson
elnök

Bővelkedő életet ÉLNI

Az új év kezdetén kihívást intézek az utolsó napi szentekhez, bárhol is éljenek, hogy nagy igyekezettel vágjanak bele annak az igen fontos dolognak a felkutatásába, amelyet én bővelkedő, vagyis sikerekben, jószágban és áldásokban gazdag életnek hívok. Ahogy az iskolában is lépésről lépésre tanultuk meg az ábécét, én is megosztok veletek néhány lépést, melyet ha megteszünk, elnyerhetjük ezt a fajta bővelkedő életet.

Legyen pozitív a hozzáállásod!

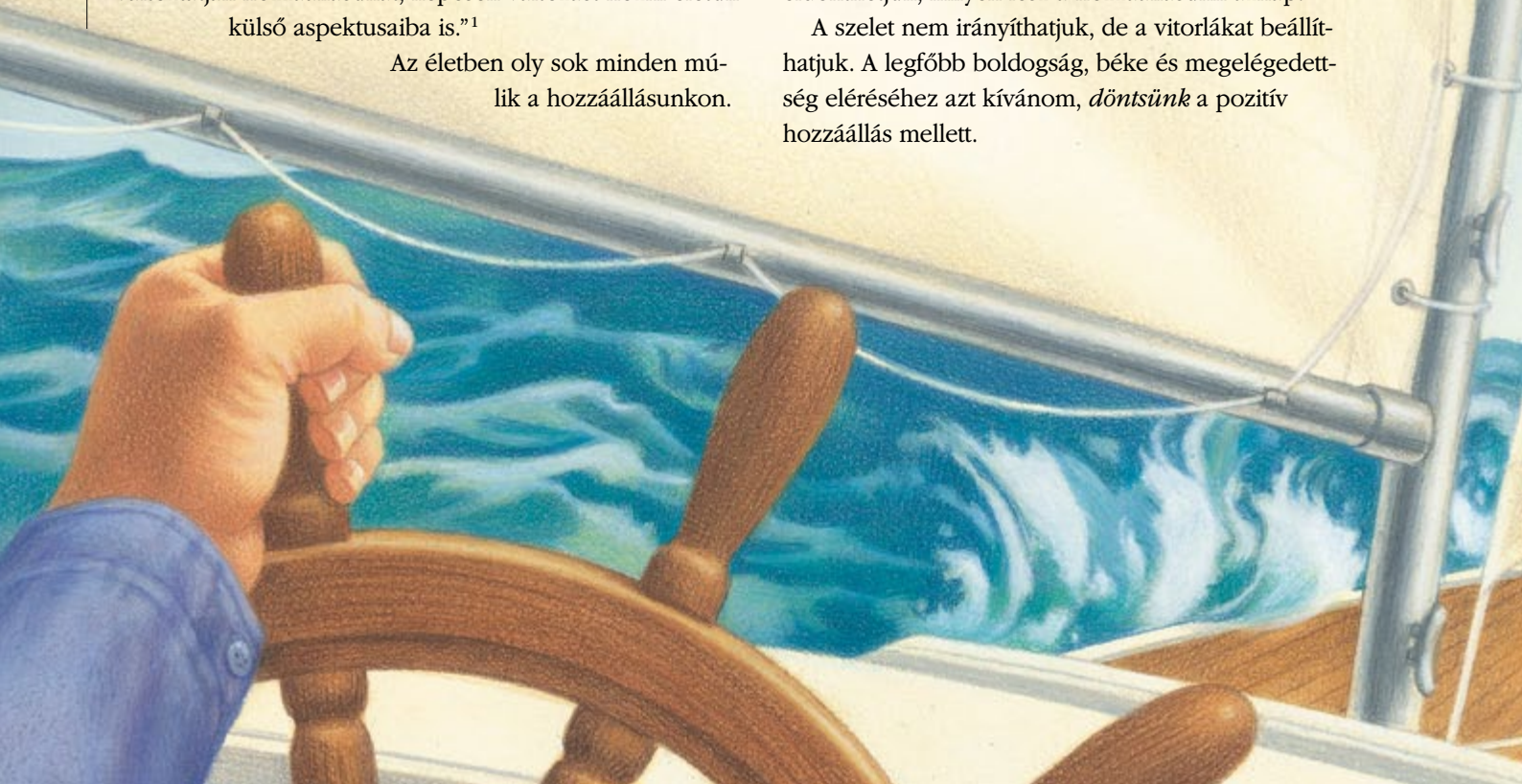
Az *első* lépés a pozitív hozzáállás. William James, egy úttörő amerikai pszichológus és filozófus ezt írta: „Nemzedékünk legnagyobb vívmánya az a felfedezés, hogy az emberi lények azáltal, hogy elméjük belsejében megváltoztatják hozzáállásukat, képesek változást hozni életük külső aspektusaiba is.”¹

Az életben oly sok minden múlik a hozzáállásunkon.

Szemléletmódunk megválasztása számít a legtöbbet és az, ahogyan másokkal viselkedünk. Amikor megteszünk mindent, amit csak tudunk, majd pedig azt választjuk, hogy elégedettek vagyunk a körülményeinkkel, akkor legyenek azok bármilyenek, mégis békét és boldogságot tudnak hozni az életünkbe.

Charles Swindoll – író, oktató és keresztény lelkész – ezt mondta: „Számomra a hozzáállás fontosabb... a múltnál, ...a pénznél, a körülményeknél, a kudarcoknál és a sikereknél. Fontosabb annál is, amit mások gondolnak, mondanak vagy tesznek. Fontosabb, mint a megjelenés, az adottságok vagy készségek. Ezen áll vagy bukik egy vállalat, egy egyház vagy egy család. Ami figyelemre méltó az az, hogy minden egyes nap eldönthetjük, milyen lesz a hozzáállásunk aznap.”²

A szöveget nem irányíthatjuk, de a vitorlákat beállíthatjuk. A legfőbb boldogság, béke és meglegedettség eléréséhez azt kívánom, *döntsünk* a pozitív hozzáállás mellett.

Higgy magadban!

A második lépés, hogy higgy magadban, a körülötted lévőekben és az örökkévaló tantételekben.

Légy őszinte magaddal, másokkal és Mennyei Atyánkkal. Volt egy ember, aki nem volt őszinte Istennel, egészen addig, míg késő nem lett. Ő volt Wolsey bíboros, aki Shakespeare szerint hosszú élete során három uralkodót is szolgált, s nagy gazdagságot és hatalmat élvezett. Végül egy türelmetlen király megfosztotta minden hatalmától és vagyonától. Wolsey bíboros így kiáltott fel:

*Ha csak fél oly híven szolgáltam
volna Isten,
Mint a királyt: vén napjaimra, így
Kifosztva nem hagyott vón' elle-
nim kezébe!*³

Thomas Fuller, 17. századi angol pap és történész, ekképpen vetette papírra ezt az igazságot: „Az, aki nem él a hite szerint, az nem is hisz.”⁴

Ne korlátozd önmagad, és azt se engedd, hogy bárki elhitesse veled, hogy korlátok közé vagy szorítva. Higgy magadban, és élj úgy, hogy kiaknázhasd a benned rejlő lehetőségeket.

Amiről elhiszed, hogy el tudod érni, azt el is éred. Bízzál, és legyen hited.

Bátran nézz szembe a kihívásokkal!

A harmadik lépés a bátorság. A bátorság értékes és jelentős erénnyé válik, ha nemcsak úgy tekintünk rá, mint a hősi halálra való hajlandóságra, hanem úgy is, mint eltökéltségre, hogy tisztességes életet éljünk.

Ralph Waldo Emerson, amerikai esszéíró és költő ezt mondta: „Bármit is teszel, bátorságra van szükséged. Bármilyen utat is választasz, mindig lesz valaki, aki azt mondja, tévedsz. Mindig adódnak olyan nehézségek, melyek megpróbálják elhiteni veled: a bírálóidnak igazuk van. Hogy kidolgozzuk az előttünk álló feladatokat, és azokat végig is csináljuk, az szinte oly mértékű bátorságot igényel, mint amekkorára egy katonának van szüksége. A békének is megvannak a győzelmei, de bátor férfiakra és nőkre van szükség, hogy kiharcolják azokat.”⁵

Lesznek félelmetes és csüggesztő időszakok az életedben. Talán úgy érzed majd, hogy elbuktál. A győzelemre való esély úgy tűnik, túl nagy erőfeszítést igényel. Időnként úgy érezheted magad, mintha te lennél Dávid, aki épp Góliáttal készül megküzdeni. De ne feledd: Dávid *győzött!*

Bátorságra van szükség, hogy nekivágjunk az áhított célhoz vezető útnak, de még nagyobb bátorságot igényel, amikor megbotlunk és másodszor is nekiveselkedünk, hogy azt mégis elérjük.

Határozd el magad, hogy kitartó erőfeszítéssel munkálkodsz igazlelkű célod eléréseért, és meglesz a bátorságod, hogy ne csupán azokkal

a kihívásokkal nézz szembe, amelyek elkerülhetetlen velejárói, hanem ha szükséges, megtedd azt a bizonyos második erőfeszítést is. „A bátorság néha az a halk hangocska, mely a nap végén csak annyit mond: »Holnap újra megpróbálom.«”⁶

Ne feledjük hát ezt a három lépést, most, újévi utazásunk megkezdésekor. Legyen pozitív a hozzáállásunk; higgyünk benne, hogy elérhetjük céljainkat és elhatározásainkat; és legyen bátorságunk legyőzni bármilyen kihívást, mely az utunkba kerül. Ha így teszünk, bővelkedő életben lesz részünk. ■

JEGYZETEK

1. William James, in Lloyd Albert Johnson, comp., *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought* (2003), 127.
2. Charles Swindoll, in Daniel H. Johnston, *Lessons for Living* (2001), 29.
3. William Shakespeare: *VIII. Henrik*, 3. szín, 2. jelenet, 456–458. sor [Szász Károly fordítása].
4. Thomas Fuller, in H. L. Mencken, szerk., *A New Dictionary of Quotations* (1942), 96.
5. Ralph Waldo Emerson, in Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book* (2009), 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar* (2009).

TANÍTÁS EBBŐL AZ ÜZENETBŐL

Megkérheted a családtagokat, osszák meg személyes élményeiket arról, amikor pozitív hozzáállásuk, az önmagukban való hit vagy a bátorság segített nekik. Arra is felkérheted őket, hogy a szentírásokban keressenek példákat erre a három alapelvre. Felkészülhetsz a tanításra azáltal, hogy imádságos lélekkel ezzel kapcsolatos szentírásokat vagy saját élményeket idézel fel magadban.

Bátran átvészelnél a vihart

Írta: Maddison Morley

A cövekem által rendezett Fialat Nők táborában töltött második esténken tornádóval kísért hatalmas felhőszakadás érte el a táborhelyünket. Az egyházközségemből 24 Fialat Nő és két vezető vett részt a programon. A vihar elől mindannyian egy szűkös faházba menekültünk. Ömlött az eső és a szél is egyre hevesebben fújt. Én közben folyton arra az imára próbáltam gondolni, amelyet még a cövekelnökünk mondott a biztonságunk érdekében. Az egyházközségünkkel külön is imádkoztunk a faházunkban, és én saját magam is elmondtam egy személyes imát.

A lányok közül sokan megrémültek, és bizony nem ok nélkül. A faházunk nem volt valami erős, ráadásul közvetlenül a folyó mellett állt. 20 perc elteltével a vihar annyira hevessé vált, hogy a cövek összes tagjának az egyházközségek faházaiból át kellett szabadnia a felügyelők feljebb lévő házaiba. A cövekelnököm újra imádkozott, mi pedig himnuszokat, elemis énekeket és táborig dalokat énekeltünk, hogy megnyugtassuk magunkat. Igen, tényleg meg voltunk ijedve, de éreztük, hogy minden rendben lesz. Fél óra múlva visszamehettünk az egyházközségek faházaiba.

Csak később tudtuk meg, mi is történt a tornádóval azon az éjszakán. A tornádó kettévált. Az egyik tölcser jobbról, a másik pedig balról került el bennünket. Mi még csak nem is a legfélelmetesebb részét éltük át a viharoknak!

Tudom, hogy Isten meghallgatta az imáinkat azon az éjszakán, és megvédett bennünket a vihar legpusztítóbb részétől. Egyébként miért válna ketté egy tornádó, ha azt nem Isten akarná? Tudom, hogy az élet viharaiban mindig imádkozhatunk Mennyei Atyánkhoz, Ő pedig meghallgat minket, és válaszolni fog nekünk. Bátorságot ad és védelmet nyújt, hogy biztonságban átvészelhessük ezeket a viharokat.

Moróni kapitány

Moróni kapitány bátor volt, mikor kihívásokkal nézett szembe. Szerette az igazságot, a szabadságot és a hitet. Annak szentelte az életét, hogy segítsen a nefitáknak megőrizni a szabadságukat. Te is lehetsz olyan, mint Moróni kapitány, és bátran szembenézhetsz a kihívásaiddal. Elkészítheted a saját „szabadság zászlódat”. Írd le az alábbi helyre, vagy egy papírlapra azokat a dolgokat, amelyek fontosak neked és a családodnak.

Itt tudhatsz meg többet

Alma 46:11–27: A szabadság zászlaja

Alma 48:11–13, 16–17: Moróni tulajdonságai

FOTÓ: © CORBIS

Tanulmányozd ezt az anyagot, és ha helyénvalónak érzed, beszélj meg az általad látogatott nőtestvérekkel. A kérdések használata segíthet a nőtestvérek megerősítésében, valamint abban, hogy a Segítőegylet a saját életednek is szerves részévé váljon.

Óvó gondoskodás és szolgálat a látogatótanítás által

„A jószívűség sokkal többet jelent... a pusztá jóindulatnál – tanította Henry B. Eyring elnök, első tanácsos az Első Elnökségben. – A jószívűség az Úr Jézus Krisztusba vetett hitből fakad, és abban gyökerezik, hogy az Ő áldozata munkálkodik a tagok szívében.”¹ A segítőegyleti nőtestvérek számára a látogatótanítás tulajdonképpen a gyakorlatba átültetett jószívűség, mely fontos módja a Szabadítóba vetett hitünk gyakorlásának.

A látogatótanítás által óvó gondoskodást nyújtunk a nőtestvéreknek azáltal, hogy kapcsolatba lépünk velük, megosztunk velük egy üzenetet, és igyekszünk megismerni az ő és családjuk szükségleteit. „A látogatótanítás az Úr munkájává válik, ha az emberekre összpontosítunk, nem pedig a százalékokra – mondja Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke. – A látogatótanítás valójában soha nincs befejezve. Inkább életmód, mintsem feladat. Tanítványi mivoltunkat bizonyítja, ha látogatótanítóként hűségesen szolgálunk.”²

Miközben folyamatos és imádságos óvó gondoskodást nyújtunk, megtanuljuk, hogyan tudjuk a legjobban szolgálni a nőtestvéreket és családjukat, és kielégíteni a szükségleteiket. A szolgálat számos formát ölthet – időnként nagyobb, más-kor apróbb dolgokat jelenthet. „Gyakran csak apró szolgálatokra van szükség ahhoz, hogy felemeljetek és megáldjatok

egy másik embert: érdeklődés a másik ember családjá felől; néhány bátorító szó; egy őszinte dicséret; egy apró köszönet; egy rövid telefonhívás – tanította Thomas S. Monson elnök. – Ha figyelmesek és körültekintőek vagyunk, és a bennünket érő sugalmazások szerint cselekszünk, akkor nagyon sok jó dolgot vihetünk véghez. [...] Számptalan szolgálatból veszi ki részét a Segítőegylet látogatótanítóinak hatalmas serege.”³

A szentírásokból

János 13:15, 34–35; 21:15; Móziás 2:17; Tan és a szövetségek 81:5; Mózes 1:39

Mit tehetek?

1. Mit teszek, amivel éreztem a nőtestvéreimmel, hogy a barátjuk vagyok, aki szereti őket és gondoskodik róluk?
2. Hogyan válhatok jobbá a másokról való gondoskodásban és törődésben?

Hit, család, segítség

Történelmünkéből

1843-ban az Illinois állambeli Nauvooban élő egyháztagokat négy egyházközségre osztották. Ugyanazon év júliusában a segítőegyleti vezetők kijelölték egy négy-négy nőtestvérből álló látogató bizottságot minden egyházközségben. A látogató bizottság feladatai közé tartozott a szükségletek felmérése és az adománygyűjtés. A Segítőegylet az adományokat a szükséglet látók megsegítésére használta fel.⁴

Bár a látogatótanítók többé nem gyűjtenek adományokat, megtartották azon felelősségüket, hogy felmérjék a – lelki és fizikai – szükségleteket, és továbbra is azon dolgoznak, hogy segítsenek azok kielégítésében. Eliza R. Snow (1804–1887), a Segítőegylet második általános elnöke ezt mondta: „Egy tanítónak... egy otthonba belépve bizonyosan rendelkeznie kell az Úr Lelkével annyira, hogy felismerje, milyen lelkiiséget talál ott. [...] Könyörögjetelek Isten és a Szentlélek előtt, hogy megkaphassátok [a Lelket], hogy képesek legyetek megbirkózni azzal a lelkiiséggel, melyet abban a házban találtok..., és békés és vigasztaló szavakat tudjatok mondani, és ha egy elhidegült nőtestvért találtok, emeljétek a szívetekre, ahogyan egy gyermeket vennétek a kebletekre, és melegítsétek fel.”⁵

JEGYZETEK

1. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 121.
2. Julie B. Beck: a Segítőegylet: egy szent munka. *Liahóna*, 2009. nov. 114.
3. Thomas S. Monson: Három cél, mely vezet titeket. *Liahóna*, 2007. nov. 120–121.
4. Lásd *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága*. 115–116.
5. Eliza R. Snow, *Leányaim a királyságomban*. 115.

További információkért látogass el a reliefsociety.lds.org honlapra.

Októberi konferenciái jegyzetfüzet

„Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, ... akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (TE&S 1:38).

A következő oldalak (és az eljövendő számokban található Konferenciái jegyzetfüzetek) használata segíteni fog tanulmányozni és alkalmazni az élő próféták és apostolok legfrissebb tanításait, miközben visszapillantasz a 2011. évi októberi általános konferenciára.

KONFERENCIAI TÖRTÉNETEK

Bátran állj magad!

„Azt hiszem, az első olyan élményemre, amikor elég bátor voltam kiállni a meggyőződésemért, abban az időben került sor, amikor az Egyesült Államok haditengerészetében szolgáltam a második világháború vége felé. [...]

Mindig emlékezni fogok arra, amikor az első hét végén elérkezett a vasárnap a [kiképző bázison]. A fő tengerészalstiszt örömteli hírt hozott. Vigyázban állva a gyakorlótéren a lány kaliforniai szellőben ezt a parancsot hallottuk: »Ma mindenki misére vagy istentiszteletre megy – mindenki, kivéve én, mert én pihenni fogok.« Aztán így folytatta: »Az összes katolikus a Decatur táborhelyre megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!« Egy elég népes alakulat vonult ki. Aztán felhangzott a következő parancsszó: »Az összes zsidó a Henry táborhelyre megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!« Egy némileg kisebb alakulat vonult ki. Aztán ezt kiáltotta: »A többi protestáns a Farragut táborhelyen lévő színházterembe megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!«

Abban a pillanatban belém hasított a gondolat: »Monson, te nem vagy katolikus, nem vagy zsidó, és nem vagy protestáns sem. Mormon vagy, úgyhogy nem

Egészen addig észre sem vettem, hogy bárki is állna mellettem vagy mögöttem a téren.

mész sehova.« Biztosíthatlak titeket, hogy teljességgel egyedül éreztem magam. Bátornak és elszántnak, igen – de mégiscsak egyedül.

És akkor meghallottam a legdrágább szavakat, melyeket valaha is hallottam e tiszt szájából. Felém nézett és azt kérdezte: »És maguk, uraim, ugyan minek nevezik magukat?« Egészen addig észre sem vettem, hogy bárki is állna mellettem vagy mögöttem a téren, de mindannyian szinte egyszerre kiáltottunk fel: »Mormonnak, uram!« Nehéz szavakba önteni, mily nagy öröm járta át a szívemet, amikor megfordultam, és egy maroknyi tengerészt láttam.

A tiszt a fejét vakargatta tanácsstalansága jeleként, de aztán végül így szólt: »Na hát akkor, maguk is keresnek egy helyet, ahol összegyűlhetnek. És vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!« [...]

Noha a végkifejlet másképp alakult, mint ahogy számítottam, mégis kész voltam egymagam állani, ha úgy szükséges.

Azóta már voltak olyan alkalmak, amikor senki nem állt mögöttem, tehát *volt már*, hogy egyedül álltam. Mily hálás vagyok azért, hogy oly sok idővel ezelőtt meghoztam a döntést, hogy erős és igaz maradok, mindig felkészült leszek, és készen állok megvédeni a vallásomat, ha arra kerülne sor.”

Thomas S. Monson elnök: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 61–62.

Elgondolkodtató kérdések:

- Milyen hatással van másokra, amikor kiállunk valamiért?
- Emlékszel-e olyan alkalomra, amikor próbára tették bátorságodat és meggyőződésedet? Hogyan reagáltál?
- Hogyan készíthetjük fel magunkat arra, hogy szilárdan álljunk?

A gondolataidat leírhatod egy naplóba, vagy megbeszélheted másokkal.

A témával kapcsolatos további források: Kalauz a szentírásokhoz: bátor, bátorság.; Thomas S. Monson: Eljött a bátorság ideje. *Liahóna*, 2004. máj. 54–57.; LDS.org: „Peer Pressure”; *A fiatalság erősségéért: Hittel menjtek előre!*

Az általános konferenciái beszédek elolvashatók, megnézhetők, illetve meghallgathatók a conference.lds.org honlapon.

Menj és cselekedj!

L Tom Perry elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, azt tanította, hogy úgy tudjuk másokkal jobban megértetni az egyházat, ha a következőket tesszük:

→
Forrás: A teljes szeretet kiúzi a félelmet. *Liahóna* 2011. nov. 42–43.

1. „Határozottnak kell lennünk a Jézus Krisztusról szóló kijelentéseinkben! Tudatni akarjuk másokkal azon hitünket, hogy Ő az emberiség történetének központi alakja.”

2. „Legyünk igazlelkű példák mások számára! [...] Életünk legyen a jó és az erény példaképe, miközben megpróbáljuk az Ő példáját követni az egész világ előtt.”

3. „Bátran álljunk ki az egyház mellett! Mindennapi életünkben számos olyan lehetőséggel áldatunk meg, melyek során megoszthatjuk hitelveinket másokkal.”

Prófétai ígéret

Egyetlen nap sem múlt még el úgy, hogy ima által ne tartottam volna a kapcsolatot Mennyei Atyámmal. Olyan kapcsolat ez, melyet nagy becsben tartok, és amely nélkül szó szerint elveszett lennék. Ha most nincs ilyen kapcsolatotok Mennyei Atyáttal, buzdítalak benneteket, hogy munkálkodjatok e cél érdekében. Amikor így tesztek, kiérdemlitek az Ő sugalmazását és útmutatását az életetekben, melyek mindegyike szükséges számunkra, ha lelkileg túl akarjuk élni földi utazásunkat. Ezek a sugalmazások és útmutatások olyan ajándékok, melyeket Ő ingyen ad nekünk, amennyiben törekszünk azokra.”

Thomas S. Monson elnök: Álljatok szent helyeken! *Liahóna*, 2011. nov. 84.

EGÉSZÍTSD KI!

1. „A _____ imádságos tanulmányozása megerősíti az Atyais-
tenbe, az Ő Szeretett Fiába, valamint az Ő evangéliumába vetett
hitet. Megerősíti hiteteket Isten ősi és mai profétáiban. Minden
más könyvnél közelebb vihet titeket Istenhez. Jobbá teheti az
életeteket” (Henry B. Eyring: Tanú. *Liahóna*, 2011. nov. 70.).
2. „A _____ olyan tartós baráttá válik, akit nem gyengít meg
az idő múlása” (Richard G. Scott: A szentírások ereje. *Liahóna*,
2011. nov. 6.).
3. „Akik azt gondolják, hogy igazságtalan próbatételekkel szem-
besülnek, azoknak azt mondom: az _____ az élet minden
igazságtalanságát lefedi” (Quentin L. Cook: A bennünk rekedt
dalok. *Liahóna*, 2011. nov. 106.).
4. „Amikor _____ van bennünk, hajlandók vagyunk szolgálni és
segíteni másoknak, még akkor is, ha úgy érezzük, nem épp
alkalmas az idő, mindezt úgy, hogy nem várunk érte elismerést
vagy viszonzást” (Silvia H. Allred: A jószívűség soha el nem
múlik. *Liahóna*, 2011. nov. 115.).

*Válaszok: 1. Mormon könyve; 2. memorizált
szentírás; 3. engesztelés; 4. jószívűség.*

AZ ÚR MÓDJA SZERINTI VEZETÉS

Írta: **Craig Merrill** a BYU Egyetem
MBA programjának igazgatója

*Ha az Úr utasításai szerint
szolgálunk és vezetünk másokat,
elhívásunktól függetlenül egyszerre
kapunk és nyújtunk áldást.*

Amikor Jones testvért és fiát kijelölték a Williams család házitanítójává, elkezdtek havonta látogatni őket. Kim, a család egyik leánygyermeké ezen látogatások során ébredt rá, hogy van, aki törődik vele. Sok kérdése volt az evangéliumról, és nagyon szeretett beszélgetni a házitanítóival.

Egyik nyáron, mikor Kim küszködött a bizonyágával, Jones testvért egy másik melkisédeki papságviselővel együtt felkérték, hogy vegyenek részt a Fiatal Nők táborán. Kim később elmesélte, mennyire sokat jelentett neki, hogy ott volt a házitanítója is. Elmondta a családjának, hogy akkor nyert bizonyágot a Szabadító iránta érzett szeretetéről, amikor Jones testvér és egy másik papságviselő az ő kérésére adtak neki egy papsági áldást a táborban.

Házitanítói a legvalódibb értelemben a Williams család barátai voltak. Az a hatás, melyet gyakoroltak rájuk, sokat számított Kimnek, a szüleinek – és az Úrnak.

Vezetés és elhívások

A mai világban gyakori, hogy az ember személyes fejlődését a munkahelyen egyre növekvő felelősséggel járó pozíciókkal vagy az illető személyes teljesítményét jelző

fizetésemeléssel mérik. Gyakran a felelősség látható pontjait keressük annak bizonyítékául, hogy valaki fontos hozzájárulója az adott közegnek. Nem meglepő hát, hogy sokan küszködnek azzal, hogy a lelki dolgok terén vajon hogyan mérhetik a legjobban a növekedést.

Sok utolsó napi szentet hallottam már megkérdőjelezni a saját helyzetét csak mert nem hívták még el vezetői pozícióba az egyházban. De vajon a fejlődésünket lehet-e megfelelően mérni a vezetői elhívások alapján?

Valójában a vezetéshez nincs szükség elhívásra. Néhányan, akik gyakorolják azt a felemelő és ösztönző hatást, mely a valódi vezetőséget alkotja, elhívás vagy konkrét pozíció nélkül teszik ezt. A Tan és a szövetségek 121 néhány fontos leckét tanít a vezetésről:

„Szomorú tapasztalatból tanultuk meg azt, hogy szinte minden ember természete és hajlama az, hogy amint szert tesz egy kis hatalomra, amint azt feltételezi, azonnal hamislelkű uralmat kezd gyakorolni.

Így hát sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.

Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad más-hogy fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútávúrésszel,

gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel;

Kedvességgel és színtiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, képmutatás és álnokság nélkül” (39–42. versek).

Gyakran összetévesztjük a vezetéssel azzal, hogy megmondjuk másoknak, mit kell tenniük. Ez hamislelkű uralomhoz vezet. Nem helyénvaló azt mondani: „Azt kell tenned, amit mondok, mert én (aki viselem a papságot, vagy a papsági elhívott) azt mondom.” A 121. szakasz egyik fontos leckéje, hogy egy igaz vezető nem ad utasítást és várja el, hogy kövessék azt, csupán a helyzetéből fakadóan. A papsági vezetés inkább a felkérésről szól. Egy kedves felkérés, mely tiszta tudáson és színleletlen szereteten alapul, mindig nagyobb motivációt ad majd, mint a „mert én azt mondtam” kijelentés.

Igaz, azok a vezetők, akik hajlamosak parancsokat osztogatni, sok mindent el tudnak érni. De nem az Úr kinyilatkoztatott módján vezetnek. És nem fejlesztik ki azon független képességüket és bizalmat, amelynek meg kell lennie azok között, akik vezetnek.

Igaz vezetés

Figyeljétek meg, hogy a 41. és 42. vers nem az elhívást vagy

HITHŰ TANÍTVÁNYNAK LENNI

„Arra hívtak el minden egyházi vezetőt, hogy segítsenek az embereknek Jézus Krisztus igaz követőjévé válni (lásd Moróni 7:48). [...]

A vezetők saját személyes példájukkal tudják legjobban megtanítani másoknak, hogyan lehetnek »igaz követők«. Az egyházban minden elhívás ezt a mintát célozza meg, vagyis hogy hithű tanítványokként segítsünk másoknak is hithű tanítvánnyá válni.”

2. kézikönyv: Az egyház igazgatása (2010). 3.1.

felhatalmazással járó pozíciót említi meg a hatalom vagy befolyás gyakorlásának megfelelő módjaként. Ehelyett egy igaz vezető a hatalmát és befolyását a meggyőzés, hosszútűrés, gyengédség, szelídség, színleletlen szeretet, kedvesség és szintiszta tudás által gyakorolja. Az igaz vezetés ezen jellemvonásait mindenki kimutathatja, elhívásra vagy pozícióra való tekintet nélkül.

A vezetői elhívások nagyon hasonlítanak egy bicikli pótkerekeihez. A pótkerek segítenek a gyermeknek megtanulni az egyensúlyozást és a magabiztos kerékpározást. Egy vezetői elhívás olyan pozícióba helyezi az embereket, melyben megtanulják, hogyan kell szeretni, türelmesnek lenni, illetve szintizta tudás és kedvesség által meggyőzni másokat. Azt is megtanulhatják, hogy a viselkedés kényszerítésére vonatkozó bármely kísérletük a Lélek visszahúzóását és hatékonyságuk csökkenését eredményezi.

Miután felmentenek minket, kiderül, növekedtünk és tanultunk-e, míg el voltunk hívva. Megtanultunk-e szeretni és szolgálni másokat anélkül is, hogy az elhívás ösztönözne bennünket? Megtanultunk-e szolgálni a jóra ösztönző hatalommal egyszerűen abból fakadóan, akiké váltunk?

Az Úr egész életünkön át újra és újra szólítani fog bennünket. Ő ismeri a szívünket. Szólítani fog, amikor szükség van bizonyos képességeinkre, tudásunkra vagy a Lélekre való érzékenységünkre. Szólítani fog bennünket attól függően, mennyire vagyunk hajlandóak meghallani az Ő hangját és úgy szeretni, ahogyan Ő szeret.

Amikor megtanuljuk, hogyan legyünk jó hatással másokra az Úr módján, olyan emberekké válunk, akik felemelnek másokat – egyszerűen azért, akik vagyunk. Nem az elhívások lesznek az elsődleges okai a jó hatásunknak. Mégis, amikor megkérnek bennünket, jó szolgálatot nyújtunk majd ott, ahová kijelöltek

bennünket az egyházban.

Akár a Vasárnapi Iskolában, a fiatalok programjaiban, házi- vagy látogatótanítóiaként, akár püspökként vagy segítőegyleti elnökként szolgálunk, másoknak nyújtott szolgálatunkkal a Szabadító iránti szeretetünket fejezzük ki. Ha az Ő utasításai szerint szolgálunk és vezetünk másokat, elhívásunktól függetlenül egyszerre kapunk és nyújtunk áldást. ■

A látogatótanítók

JÉZUS KRISZTUSHOZ VEZETTEK ENGEM

Írta: Jayne P. Bowers

„Monda [az Úr Péternek] harmadszor is: ...szeretsz-é engem?
És monda néki [Péter]: Uram, te mindent tudsz; te tudod,
hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus: Legeltesd az én
juhaimat!” (János 21:17).

A LÁTOGATÓTANÍTÁS ÁLDÁSAI

„Sok nő számolt már be arról, hogy olyan hűséges látogatótanító miatt lettek újra tevékenyek az egyházban, aki hónapról hónapra eljött és szolgálta, megmentette, szerette és megáldotta őket. [...]

Időnként a látogatás legnagyobb áldása az, ha csak meghallgatjátok őt. Ez megkönnyebbülést, a dolgok belátását és gyógyulást eredményez. Máskor előfordulhat, hogy neki kell állni valamilyen házimunkának, vagy segíteni kell egy síró gyermek megvigasztalásában.”

Barbara Thompson, második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében: És köszöneteket némelyeken, megkülönböztetve őket. *Liahóna*, 2010. nov. 120.

Az 1970-es évek végén egyik barátnóm megkért, kísérjem el őt a Segítőegyletbe. „Az meg mi?” – kérdeztem. A barátnóm egyszerűen így felelt: „Gyere el, és nézd meg!” Hú! Már az első pillanatban el voltam bűvölve.

Később nyáron Leann eljött hozzám, és azt mondta, ő a látogatótanítóm. Ez egyszerre tűnt furcsának és csodálatosnak, különlegesen mivel nem voltam az egyház tagja. Itt volt velem, időt szakítva rám zsúfolt napirendje ellenére, hogy megosszon velem egy lelki üzenetet, és lássa, van-e bármi, amiben segíthet nekem. A lelkét ismerve tudtam, hogy őszintén gondolja. Soha nem felejtettem el Leant és az üzeneteket, melyeket megosztott velem.

Eltelt néhány év, és Frances az egyházközségünkbe költözött. Valójában nem egészen a „mi” egyházközségünk volt, hiszen még nem is voltam egyháztag, de valahogy mégis úgy tekintettem magamra. Addigra már két kislányom született, és láttam, hogyan áldották meg életüket az egyházi segédszervezetek. Akár esett, akár fűjt, Frances, az

új látogatótanítóm mindig egy leckével, egy nevetéssel, egy történettel vagy egy segítő kézzel látogatott meg engem. Emlekszem, egyszer Frances egy elég mozgalmas délutánon jött. Látva, hogy nem tudok leülni beszélgetni, Frances megkavargatta a kotyvalékomat a tűzhelyen, miközben a kislányomat láttam el.

Teltek-múltak az évek, én pedig elköltöztem. Bármennyire is utáltam, hogy ott kell hagynom barátaim az egyházból, új egyházközségemben hamarosan találtam egy erős bizonyossággal és nagy szívvel rendelkező másik csoport nőtestvért. Egy segítőegyleti tanító egy kidekorált teendő listáját adott át nekünk, és arra buzdított, hogy listánk élére mindennap írjuk fel, hogy „légy kedves”. A mellettem ülő nőtestvérekkel együtt úgy véltem, ez nagyszerű ötlet, különösen mivel támogatta a Segítőegylet mottóját: „A jószívűség soha el nem múlik” (Moróni 7:46).

Aztán olvastam egy történetet egy pionír nőről. Gyermekkorában a próféta megkérte a családját, hogy segítsen megalapítani egy utolsó napi szent közösséget egy távoli vidéken. Nagy tragédia történt

HOGYAN ÁLDATNAK MEG A LÁTOGATÓTANÍTÓK A SZOLGÁLATUK ÁLTAL?

Barbara Thompson segít megválaszolni ezt a kérdést az „És köszömjöket némelyeken, megkülönböztetvén őket” című általános konferenciái beszédében (*Liahóna*, 2010. nov. 120.):

„...amikor elmentem a látogatótanításokra, mindig jobban éreztem magam. Általában sokkal felemelőbb, szeretetteljesebb és áldottabb volt nekem, mint a nőtestvérnek, akit meglátogattam. Nagyobb lett bennem a szeretet. Nagyobb vágyat éreztem a szolgálatra. És láttam, mily csodás módot tervezett nekünk Mennyei Atyánk, hogy örködhessünk egymás felett és törődhessünk egymással.”

Fontold meg, hogy leírod a látogatótanításról vagy házitanításról való bizonyosságodat a naplódba.

velük, mikor egyik testvére meghalt. Édesanyját nagyon felzaklatta mindez, és mély szomorúság sújtotta a családot.

Egy napon ez a kislány éppen az ablakon nézelődött kifelé. Amíg csak a szemé ellátott, hótakaró fedte a család szerény otthona körüli vidéket. Ahogy a kislány a horizontra bámult, két embert látott a házuk felé cammogni. Lassan közeledtek, a gyermek pedig rájött, kik voltak: édesanyja látogatótanítói.

Ez a történet nagyon megihletett. 1983 májusában keresztelkedtem meg. Megtisztelő számomra, hogy magam is látogatótanító lehetek. Nagyon szeretek együtt lenni ezzel a sok nőtestvérrel, akik a „derék asszonyt” testesítik meg, és akiknek „ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket” (Példabeszédek 31:10). Csodálatos olyan nők társaságában lenni, akik szintén arra törekszenek, hogy kedvesek legyenek, szeressék egymást, és másokat is Krisztushoz vezessenek. ■

A látogatótanítók gondoskodnak egy evangéliumi üzenetről, és időnként egy segítő kézről is. Az általuk látogatott nőtestvéreket megerősíti, hogy olyan nőkkel lehetnek, akik igyekeznek kedvesek és szeretetteljesek lenni, és másokat Krisztushoz vezetni.

További információkért lásd Julie B. Beck: „Leányok a királyságomban”: A Segítőegylet története és munkája. *Liahóna*, 2010. nov. 112., valamint Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 121.

SEGÍTENI A GYERMEKEKNEK MEGSZERETNI A MORMON KÖNYVÉT

Ezeket az eszközöket hasznosnak találtuk ahhoz, hogy gyermekeinket a Mormon könyvből tanítsuk.

Írta: Clyde J. Williams

Egyeztető Részleg

A családuk nevelése során mélységesen vágytunk arra, hogy öt gyermekünkbe belecsepegtessük a Mormon könyve iránti szeretetet. Akárcsak az ácsok, megtanultuk, hogy a különféle eszközök nem csupán hasznosak, de nélkülözhetetlenek is ahhoz, hogy gyermekeinkel megszerettessük a szentírásokat. Rájöttünk arra is, hogy egy dolog rendelkezni a gyermekeink tanításához szükséges eszközökkel vagy módszerekkel, és más dolog érteni a használatukhoz.

Ráadásul tudtuk, hogy meg kell tanulnunk, hogyan tanítsuk meg gyermekeinknek a Mormon könyve alkalmazását az életükben, és megérteniük, hogyan kapcsolódik ahhoz a világhoz, melyben élnek. Azon képességünk, hogy különféle megközelítéseket felhasználva segíthessünk a gyermekeinknek, elsősorban a mi szentírásokról való saját megértésünktől, azok igazságáról való bizonyosságunktól és irántuk való lelkesedésünktől függ.

Fiatalabb gyermekek tanítása

Mivel a szentírások nyelvezete némiképp szokatlan, a gyermekek szókinccse pedig korlátozott, kihívást jelenthet a gyermekekkel megszerettetni a

Mormon könyvét. Amikor a gyermekeink még kicsik voltak, csak rövid ideig tudtak figyelni, ezért a szentírás-tanulmányozási időnk is rövidre szabott volt. Gyakran használtuk a képes szentírásokat a családi szentírás-tanulmányozásainkon.

Hogy megerősítsük azon tantételeket, melyeket a gyermekeink olvastak és tanultak a szentírás-tanulmányozás során, gyakran szentírásbeli történeteket használtam altatóként is. A későbbi években a lányom megosztotta, milyen hatással volt rá mindez. Ezt mondta: „Azt hiszem, azok a történetek váltak a kedvencünké, melyeket újra és újra elmeséltetek nekünk. Az ágyunk mellett ültetek és történeteket meséltetek a szentírásokból. Nagyon szerettük őket, és azt kértük, hadd halljuk őket újra és újra, mert már olyan fiatalon is éreztük az üzenetük lelkületét, és tudtuk, hogy az emberek, akikről meséltetek, hősiessé és hithűek voltak. Olyanok akartunk lenni, mint ők.”

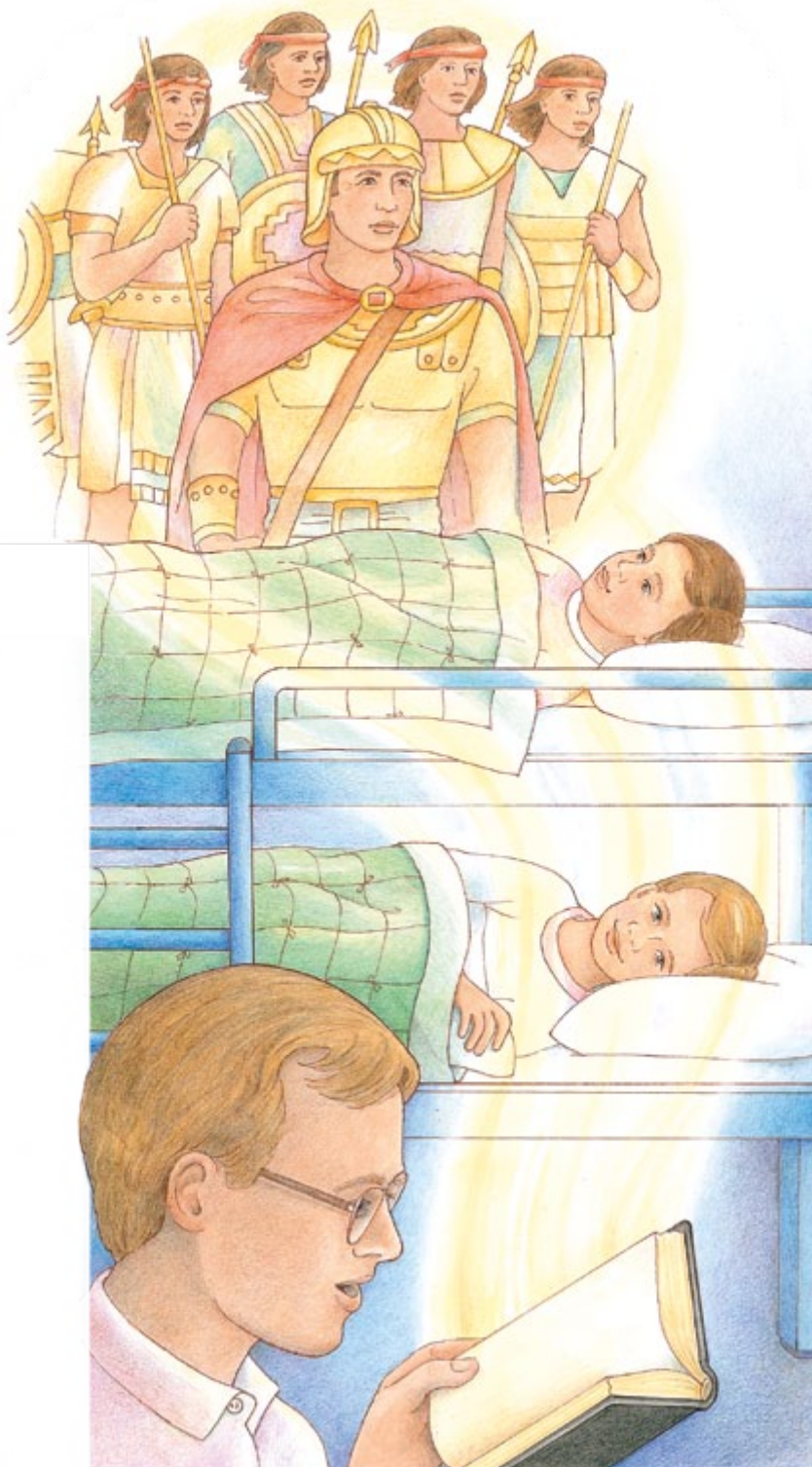
A leckéket a családuk szükségleteihez szabtuk

Természetesen ahogy gyermekeink idősödtek, egyre inkább közvetlenül a Mormon könyvből és más szentírásokból olvastunk nekik. Hithűen igyekeztünk minden reggel olvasni a szentírásokból, bár egyik-másik gyermekünk egy takaróba csavarva, félig csukott szemmel hallgatta azt. Most mégis arról számolnak be, hogy figyeltek, emlékeznek rá, és most ők is elvetik a magokat a jövő számára.

A családi estek alkalmával is a szentírásokra fektettük a hangsúlyt. Például gyakran vetettünk be olyan tevékenységeket, mint a szentírás-színjáték: ilyenkor a család néhány tagja eljátszott egy-egy szentírásbeli történetet, a többiek megpróbálták kitalálni, melyik történet lehet az. A gyermekeink nagyon szerették a „Ki vagyok?” játékot, melynek az volt a lényege, hogy adtunk nekik néhány nyomravezető információt, amelyből végül kitalálhatták, hogy a Mormon könyve mely szereplőjéről van szó. Ahogy gyermekeink idősödtek, egyre inkább részt vettek maguk is a leckék elkészítésében és megtartásában.

Amint a családi estjeinket a család éppen aktuális szükségleteihez igazítottuk, a Mormon könyve történeteit és meglátásait használtuk az egyes

tantételek megtanításához. Például a halandóság-ról és a pornográfia elkerüléséről szóló leckékhez Alma fiának, Koriántonnak adott tanácsát használtuk fel az Alma 39. fejezetből. Az Alma 3. fejezetében található amliciták történetéből pedig jó lecke keredett arról, hogy ne jelöljük meg a testünket tetoválásokkal.

Készítettem leckéket a testvér-versengés megfelelő kezeléséről is Nefi (lásd 1 Nefi 7:20–21; 16:4–5),

Gyakran használtuk a Mormon könyve történeteit altatónak

Jákób (lásd 2 Nefi 2:1–3) és Koriánton (lásd Alma 39:1, 10) élete alapján. Az Almáról és Amulekről szóló komoly feljegyzés az Alma 14:12–28-ban türelemre tanít a szenvedés közepette. Egy fontos tantétel, melyet ennek és más dolgoknak köszönhetően megtanultunk az, hogy gondoskodjunk arról, hogy még azelőtt beszéljünk róluk a gyermekeinkkel, mielőtt valóban ügyvé vagy problémává válna az adott kérdés az életükben.

Kérdések

Azon felül, hogy a gyermekeinkkel olvastuk a szentírásokat, rájöttünk, mennyire fontos kérdéseket is feltenni nekik, melyek segítenek megérteniük az olvasottak jelentőségét. Ezeknek a kérdéseknek az összetettsége az ő koruktól függően változott, de a cél az volt, hogy megtanítsuk nekik, hogy keressenek benne meglátásokat és rájuk vonatkozó mondanivalót, valamint hogy segítsünk nekik rájönni, mennyi minden vár még felfedezésre a Mormon könyvében.

Például megkérdeztem tőlük, szerintük miért mondta Nefi, hogy sok megpróbáltatást látott napjai során, majd a következő sorban azt az ezzel látszólag ellentétes kijelentést tette, miszerint meg tapasztalta az Úr nagy jóindulatát” (lásd 1 Nefi 1:1). Beszélgetéseinken keresztül a gyermekeink felfedték, hogy ugyanúgy, amint az Úr megszabadította Nefit az ő megpróbáltatásaitól, nagyobb tudást is adott neki az Ő rejtélyeiről (lásd 1 Nefi 1:1, 20).

A gyermekek és a fiatalok abból tanulnak a legtöbbet, ha segítünk nekik saját maguktól felfedezni az igazságokat. Miközben ezt teszik, sugalmazást éreznek majd, hogy szeressék és használják a Mormon könyvét egész életükön át, és felkészültnek érzik majd magukat arra, hogy másoknak is segítsenek ugyanezt tenni.

Gyermekeink megtanulták, hogy mi tudjuk: a Mormon könyve valódi személyek igaz történeteit tartalmazza. Ők is megértették azt, amit mi, megtudták azt, amit mi tudtunk, és úgy éreztek, ahogy mi éreztünk a Mormon könyvével kapcsolatban. Ez megszilárdította bizonyosságukat, segített nekik megszeretni a Mormon könyvét, és arra ösztönözte őket, hogy ők is ezt akarják majd tenni a saját gyermekeikkel. ■

Válaszokra lelteni

A MORMON KÖNYVÉBEN

Írta: Sara D. Smith

Földi utazásunk sok kihívást rejthet, de a mi szerető Mennyei Atyánk nem azért küldött ide minket, hogy egyedül küzdjünk meg az élet viharával. Az egyik legnagyobb segítség ehhez, amit adott, a Mormon könyve. Nemcsak megtanítja az evangélium teljességét, hanem átvezet bennünket azon problémákon is, melyekkel szembesülünk. A Mormon könyve kutatása közben a Lélek segíteni fog válaszokat találnunk a problémáinkra és a kérdéseinkre.

M. Russell Ballard elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából így tanúskodott:

„A Mormon könyve minden más általam ismert könyvön felül a legnagyobb forrásunk, mely válaszokat tartalmaz a való élet problémáira. [...]”

Hányszor hozott már békét a Mormon könyve olyan emberek életébe, akik valódi gondokkal küszködnek! A könyv számtalan lelki útmutatásról szóló példában bővelkedik.”¹

A következő beszámolókból egyháztagok osztják meg, hogyan találtak rá a Mormon könyvében a keresett válaszokra.

A szívbeli változás megtapasztalása

Bár már fiatal korában ismerte az evangéliumot, Greg Larsen (a nevét megváltoztattuk) az Egyesült Államokbeli Kaliforniából, később eltávolodott az egyháztól. Kapcsolatba került a drogokkal és a bűnözéssel, és hamarosan a börtönben találta magát. Szerette volna megváltoztatni az életét, de nem tudta, hogyan tegye.

„A helyi egyházközség férfi tagjai a

börtönben vasárnapi iskolát tartottak – mondta Greg. – Az egyikük azt mondta, az életem jobbra fordulna, ha olvasnám a Mormon könyvét. És pontosan ezt tettem.

Miután kiszabadultam, visszamentem az egyházba, de még mindig késztetést éreztem, hogy visszatérjek régi szokásaimhoz. Továbbra is olvastam a Mormon könyvét, s eközben megismertem Lamóni király népét az Alma 19:33-ban, akiknek »megváltozott a szívük; hogy már nem vágy[tak] rá, hogy gonosz dolgot tegyenek«. Én is imádkozni kezdtem ezért a szívbeli változásért.”

Greg a Hélamán 15:7-ben találta meg a választ az imájára, amely azt tanítja, hogy a „hit és bűnbánat szívbeli változást eredményez”.

„Miközben e szavakat olvastam, könnyek gördültek le az arcomon. A Lélek bizonyosságot tett róla, hogy Mennyei Atyám szeret engem és segíteni fog. Úgy éreztem, ha lenne elég hitem beszélni a püspökömmel, az elég lenne. Amint letettem bűneimet a Szabadító lábai elé, szívbeli változás történt bennem.”

Rátalálva az ösvényre

Laura Swenson, az Egyesült Államokbeli Idahóból, egy nap nagyon zavarodottan és könnyek közt érkezett haza. Egyedülálló volt; főiskolával és álmai pályafutásával kapcsolatos terveit pedig darabokra hullottak. „Azon tündöttem, tartok-e egyáltalán valamerre – írta.

– Sugalmazást éreztem, hogy forduljunk a Mormon könyvéhez. Az 1 Nefi 18 első négy versében választ találtam az aggodalmaimra. Ezek a versek leírják a hajót, melyet Nefi épített, hogy eljuttassa családját a megígért

„[M]egismertem Lamóni király népét az Alma 19:33-ban, akiknek »megváltozott a szívük; hogy már nem vágy[tak] rá, hogy gonosz dolgot tegyenek«. Én is imádkozni kezdtem ezért a szívbeli változásért.”

SEGÍTSÉG A SZEMÉLYES GONDOKHOZ

„[A Mormon könyve] nagyon is valóságos módon segíthet a személyes problémák megoldásában. Szeretnél megszabadulni egy rossz szokástól? Szeretnél javítani családi kapcsolataidon? Szeretnéd fokozni lelkeségedet? Olvasd el a Mormon könyvét!”

Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Bizonyosság a Mormon könyvéről. *Liahóna*, 2000. jan. 85.

földre. A hajó »műves kidolgozással« készült, és nem »az emberek módján« építették, »hanem oly módon, ahogy azt az Úr mutatta« (1–2. vers). Nefi gyakran tanácskozott az Úrral, míg a hajót építette. Amikor a hajó elkészült, »látták, hogy az jó és rendkívül finom a kidolgozása« (4. vers).

Rájöttem, hogy a saját utam is »műves kidolgozás[ú]«. Tudtam, hogy nem illik bele az emberek megszokott sémába, de elvezet majd oda, ahová mennem kell, ha az Úr irányítására törekszem. Ez a néhány vers jelzőtűz volt számomra abban a sötét pillanatban. A gondjaim nem oldódtak meg egyik napról a másikra, de olyan megvilágításba helyezte a dolgokat, amilyenre szükségem volt. Most pedig olyan gyümölcsöző munkám van, amelyről még csak nem is álmodtam.”

Egy másik testamentum felfedezése

Fiatal férfiként a hondurasi Adrián Paz Zambrano azon tűnődött, hogy a Biblia miért csak a Jeruzsálem környéki területet említi, és kíváncsi volt, hogy Jézus Krisztus meglátogatt-e más népeket is.

„Évekkel később két misszionárius jött el hozzám Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházától – írta Adrián. – Megmutatták nekem a Mormon könyvét, és megkértek, hogy olvassak fel 3. Nefi könyvéből, amely beszámol Krisztus látogatásáról az amerikai kontinensen.

Olvasás közben eszembe jutottak a fiatalkori kérdéseim. Megtaláltam a válaszokat. A Mormon könyve segítségével megtudtam, hogy Jézus Krisztus a feltámadása után ellátogatott az amerikai földrészre. Öröm töltött el, mert tudtam, hogy Isten szereti minden gyermekét, élőhelyüktől vagy körülményeiktől függetlenül.”

Adrián és felesége együtt imádkoztak, hogy megtudják, igaz-e az egyház, és mindketten bizonyosságot kaptak. Megkeresztelkedtek és konfirmáltak, és egy évvel később a családjukat összepecsételték a templomban.

Mi lesz a családommal?

Eric Jamest az Egyesült Államokbeli Új-Mexikóból 30 éves korában vesebajjal diagnosztizálták. Fiatal apaként nagyon lesújtotta a hír, és azon tűnődött, vajon el tudja-e majd tartani a családját.

Azt olvasta a Mormon könyvében, hogy Nefi ugyanezen tűnődött, amikor eltörte finom acélból készült íját. De miután készített egy másikat fából, Nefi újra el tudta látni a családját élelemmel. (Lásd 1 Nefi 16:18–23, 30–32.)

„Nefi története napfényként ragyogta be a lelkem – mondta Eric. – Az egészségem egészen addig olyan volt, mint Nefi acél íja. Amikor az egészségem hanyatlott, olyan volt, mintha eltörtém volna az íjamat. De rájöttem, hogy az Úr megáldott engem fa íjjal: veseátültetés formájában. Az átültetésnek köszönhetően tudtam, lesz elég erőm, hogy gondoskodjak a családomról. Ez reményt adott. Most, majdnem 10 évvel később továbbra is a tőlem telhető legjobban gondoskodom a családomról és szolgálom az Urat.”

Engedelmességre tanítani a gyermekeket

Mikor az argentinai Juan Jose Resanovich gyermekei még kicsik voltak, ő a Mormon könyvéhez fordult, amikor kérdései voltak azaz kapcsolatban, hogyan tanítsa és nevelje a

gyermeküket. „A feleségemmel sokat tanulmányoztuk a könyvet, hogy inspirációt kapjunk a gyermekeinkkel kapcsolatban, és mindig válaszokra leltünk” – írta.

Resanovichék engedelmességre tanították gyermekeiket azért, hogy rámutattak Nefi példájára az 1 Nefi 3:5–6-ban:

„[F]ivéreid zúgolódnak, mondván, hogy nehéz dolog az, amit kívánok tőlük; de lám ezt nem én kívánom tőlük, hanem ez az Úr parancsolata.

Ezért menj, fiam, és jóindulattal lesz irántad az Úr, mert te nem zúgolódtál.”

„Megtanítottuk gyermekeinknek, hogy Nefi tisztelte földi szüleit és Isten dolgait – írta Juan. – Azt a célt tűztük ki, hogy családként követni fogjuk Nefi tisztelettel teli és engedelmes viselkedését.

Mindegyik gyermekünk szolgált missziót. Nem kellett őket győzködnünk, hogy szolgáljanak. Jó tanulók voltak, jó barátok és jó gyermekek. A családnak még sokat kell fejlődnie, de a Mormon könyve hatalmas segítséget nyújt a céljaink eléréséhez.”

A függőség kötelekeinek elkerülése

Az ételfüggőségével küszködő Susan Lunt az Egyesült Államokbeli Utahból, segítségért imádkozott. A Mormon könyvéhez fordult, és azt olvasta, hogy Nefi megszabadult a kötelekből, melyekkel a fivérei megkötözték kezeit és lábait:

„Ó Uram, hitem szerint, mely benned van, szabadíts ki...; igen, méghozzá adj erőt, hogy széttéphessem ezeket a köteleket, amelyekkel megkötözték!

És lőn, hogy... lehullottak a kötelek” (1 Nefi 7:17–18).

„Ez a szentírás pontosan leírja, hogyan éreztem magam: megkötözve a függőség kötelekeivel – írta Susan. – Nefi valódi kötelei azonnal megoldódtak, amikor szabadságért fohászoltam. Az én köteleim nem

voltak kézzelfoghatók, és nem egy szempillantás alatt küzdöttem le a függőségemet, de e szavakat olvasva valami megmozdult bennem. Úgy éreztem, hogy a szívemet, elmémet és testemet körülvevő kötelek megoldódtak, és tudtam, hogy le tudom győzni a függőségemet.”

Susan hatalmas fejlődésen ment át, és a Mormon könyvében talált sugalmazása miatt képes volt más szokásaitól, köztük a dühtől, az önzéstől és a kevélységtől is megszabadulni, melyek fogva tartották. „Tudom, hogy a Mormon könyve Isten szava – magyarázta –, és hogy az élet bármely kérdésére megtalálhatjuk a választ e könyv lapjain.” ■

JEGYZET

1. M. Russell Ballard, in “We Add Our Witness,” *Tambuli*, Dec. 1989, 13.

A MORMON KÖNYVE VÁLASZOL

- Mi a következő dolog, amit tennem kell? (Lásd 1 Nefi 4:6; Alma 37:36.)
- Hogyan javíthatok a házasságomon? (Lásd 1 Nefi 5:1–9.)
- Miért vezessek naplót? (Lásd Jákób 1:2–4; Alma 37:2–4; Hélamán 3:13–15.)
- Hogyan lehetek jobb barát? (Lásd Alma 15:18.)
- Hogyan tehetek eleget az elhívásomnak? (Lásd Alma 17:2–12.)
- Miről imádkozzak? (Lásd Alma 34:17–27.)
- Hogyan segíthet az engesztelés bűnbánatot tartanom és megváltoznom? (Lásd Alma 36.)
- Hogyan reagáljak rá, mikor valaki undok velem? (Lásd Alma 60–62.)
- Hogyan védhetem meg családomat a világban uralkodó gonosztól? (Lásd Hélamán 5:12; Moróni 8:2–3.)
- Miért járjak az egyházba? (Lásd Moróni 6:5–9.)

Tanulási javaslat: Készíts egy listát a saját kérdéseidről, és miközben imádságos lélekkel tanulmányozod a szentírásokat, keress bennük választ.

*A megszokás oda vezethet bennünket, hogy
„egyre kevésbé és kevésbé csodálkoz[unk]
egy-egy égi jelen vagy csodán”.*

FOTÓK: ADAM C. OLSON, KIVÉVE AHOI MÁSKÉNT VAN FELTÜNTETVE.

Írta: Adam C. Olson

Egyházi folyóiratok

A VILÁG EGYIK CSODÁJÁNAK újra felfedezése... és a lelki közöny veszélyeinek elkerülése

Ciro Villavicencio becslései szerint az első három évben, melyben túravezetőként dolgozott Peruban, a Cusco területen, közel 400 túrát vezetett Machu Picchuba, az inkák híres „elveszett városába”. Mégis, számtalan látogatása ellenére ez a hely – mely a világ csodáiról szóló mindenféle listán ott szerepel – nem vesztette el a varázsát az ő számára.

„Mindig tanulok valami újat” – mondja. Ciro számára nem szokatlan dolog órákat tölteni azzal, hogy látogatócsoportokat vezet át Machu Picchun. Láta azonban, mennyire könnyen elvesztik ezt a varázst. Néhány kollégája 45 perc alatt csinálja meg a teljes túrát. „Már beleuntak” – mondja.

Ciro, aki a Chasqui Egyházközség tagja és főtanács tag az Inti Raymi Peru Cusco Cövekben, hiszi, hogy ha az egyháztagek megértenék, mitől vesztették el az érdeklődésüket a

kollégái, az segítene felébreszteni bennük az érdeklődést a világ egy másik csodája iránt, mely a legjelentősebb csoda, „egy bámulatos mű és csoda”. Ez pedig Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma (2 Nefi 25:17).

A csoda eltűnésének veszélyei

Ez az 1500-as évek végén inkák által elhagyott és a hódítók által még fel nem fedezett, elszigetelt város magasan a perui Andokban, csupán néhány ember számára nem volt elveszett. A 20. évszázad fordulóján, miután a külvilág felfedezte, a hely tömegesen vonzotta a kutatókat és a turistákat.

Több évtizednyi tanulmányozás után „néhányan azt gondolták, hogy már mindent megtaláltak Machu Picchuban, amit csak lehetett – mondja Ciro. – Amikor az emberek azt gondolják, hogy már mindent megtaláltak, vagy minden kész, akkor feladják, vagy

Amióta csak tanulmányozzák a Machu Picchut, a kutatók újabb és újabb felfedezéssel és tudással gazdagodnak.

alábecsülik a felfedezést vagy az igyekezetet.”

Ciro aggódik, hogy ugyanez az önelégültség az egyházban is megeshet. Látta, hogy az idő és a megszokás miatt vannak egyháztagok, akik elkezdik „elfelejteni azokat a jeleket és csodákat, amikről hallottak, és már egyre kevésbé és kevésbé csodálkoz[na]k egy-egy égi jelen vagy csodán, olyannyira, hogy [elkezde] megkeményedni a szívük, és elvakulni az elméjük, és kételkedni kezd[ene]k mindabban, amit hallottak és láttak” (3 Nefi 2:1).

Az ily módon elveszített varázs oda vezethet, hogy az egyháztagok fogékonyak lesznek Sátán hazugságaira: Nem kell odafigyelned erre a beszélőre, hisz már úgyis mindent tudsz. Nem kell bemenned a vasárnapi iskolára, már úgyis hallottad ezt a leckét. Ma nem kell tanulmányoznod a szentírásaidat, semmi újat nem tartogatnak.

„...és így [veszi] a Sátán birtokba a nép szívét” (3 Nefi 2:2).

Az evangélium tanulása iránti lelkesedésben a hullámvölgyek megtapasztalása nem ritka. De azok, akik engedik, hogy a lelki tanulás terén a szélcsend életformává váljon, ki vannak téve a veszélynek, hogy lelki tudásukból még „az

is elvételik, ami van nekik” (2 Nefi 28:30; lásd még Máté 25:14–30).

A varázs újraélesztése

Három alapigazság megértése segített Cirónak taníthatónak maradnia a közönyösség vonzása ellenére:

1. Még sok minden van, amit meg kell tanulnom.

Ciro a misszióján és felsőfokú hitoktatóként eltöltött időben intenzíven tanulmányozta az evangéliumot, s eközben felfedezte hogy mindig van még mit tanulni, legyen az akár egy új tantétel, akár egy már ismert tantétel újraalkalmazása. Ami ennél is fontosabb, az új lelki tudás gyakran olyasmis volt, amit meg kellett szereznie ahhoz, hogy leküzdjön egy-egy olyan akadályt, amellyel éppen akkor vagy később szembesült.

„A taníthatóság részben azt jelenti, hogy emlékszünk rá, mindig van valami, amit még nem tudunk, pedig valószínűleg tudnunk kellene” – mondja.

2. A Szentlélek segítségére van szükségem ahhoz, hogy megtanuljam, amit kell.

Ha nem tudod, mi az, amit tudnod kell, akkor egy megbízható tudású tanítóra van szükséged (lásd János 14:26). Amikor Ciro egyedül vagy a feleségével tanulmányozza a szentírásokat, vagy miközben részt vesz az órákon vagy a gyűléseken, folyamatosan emlékeztetve van arra, hogy nem számít, hányszor olvasott már egy adott verset vagy fogalmat.

„A Lélek képes olyan dolgokat tanítani nekem, amikre soha nem gondoltam volna – mondja. – A Szentlélek a tanító.”

3. A tanulás erőfeszítést jelent a részemről.

A tanulás egy aktív, nem pedig passzív feladat.¹ Vágyra, figyelemre, részvételre és az elsajátított tantétel alkalmazására van szükség hozzá (lásd Alma 32:27).

„Felelősséget kell vállalnom a tanulásért – mondja Ciro. – Mennyei Atyám nem fog kényeszeríteni rá, hogy bármit is megtanuljak.”

A varázs jutalma

Ciro számára a Machu Picchu továbbra is a világ egyik csodája marad, mert amióta csak

tanulmányozzák, a kutatók újabb és újabb felfedezéssel és tudással gazdagodnak.

Az archeológusok még egy évszázad tanulmányozás után is csupán az elmúlt néhány évben találtak egy temetőt, agyagedényeket, sőt, további teraszépítményeket, melyek mind hozzájárultak ahhoz, amit Machu Picchuról és az inkákról tudunk.

Ugyanígy van ez Jézus Krisztus evangéliumának tanulmányozásával is. „Azok számára, akik törekszenek, mindig van valami új felfedezni való az evangéliumban” – mondja Ciro.

Csakúgy, ahogyan a Machu Picchuban történt új felfedezések a korábbi tudásra alapulnak, tökéletesebb tudással látva el a kutatókat, „aki nem keményíti meg a szívét, annak az ige nagyobb része adatik, míg meg nem adatik neki Isten rejtelseinek a megismerése, míg meg nem ismeri őket azok teljességében” (Alma 12:10; lásd még T&S 50:24).

„Az evangélium az élő víznek egy végtelen forrása, melyhez rendszeresen vissza kell térnünk” – mondja Ciro.

A csoda bámulatos műve

Miközben Ciro a Machu Picchu fölé emelkedő egyik szirtől nézelődik, több tucat különböző túracsoport sétálgat az ősi épületek között. Ciro számára az, hogy néhány munkatársa érdektelenné vált, nem csak azért jelent tragédiát, mert ez a kárukra válik, hanem mert azok kárára is, akik rajtuk keresztül megtapasztalhatnák a hely varázsát.

Az evangélium varázsának életbentartása nem csak az egyént, hanem az egyén ismerőseit is megáldja. „Az a változás, melyet az evangélium idéz elő az ember életében,

egy csoda – mondja Ciro. – És azok, akik megtapasztalták ezt a változást,

maguk válhatnak csodává mások életében.” ■

JEGYZET

1. Lásd David A. Bednar, “Seek Learning by Faith,” *Liahona*, Sept. 2007, 16.

Motivációt találni a szentírások olvasására

írta: Wilfer Montes Leon

Imádkoznunk kell motivációért a szentírások olvasásához, és a Szent Lélek útmutatásáért. Gyönyörködnünk kell a szentírásokban, azaz élveznünk kell Isten szavát, és azt a szeretetet, melyet a szentírások üzenetein keresztül ajánl fel nekünk. Nem szabad a szemünkkel egyszerűen átsiklani a betűkön – bele kell szeretnünk ebbe a csodálatos evangéliumba!

Minden alkalommal, mikor a szentírásokat kutatod, egyre többet tanulsz, és általuk megismerheted Mennyei Atyánk akaratát. Ő gyakran az egyház alpművein keresztül válaszolja meg az imáinkat. Amikor békeséget érzünk és ösztönző gondolataink támadnak, tudhatjuk, hogy mindez Mennyei Atyánktól érzekett a Szentlélek által (lásd T&S 8:1–3).

Írta: D. Todd
Christofferson elder

a Tizenkét Apostol
Kvórumából

Isten kezének

FELISMERÉSE A MINDENNAPI ÁLDÁSAINKBAN

*Isten kezéből kérni és kapni a mindennapi kenyerünket,
létfontosságú szerepet játszik abban, hogy megtanuljunk Őbenne
bízni, és kitartani az élet kihívásaiban.*

Lukács feljegyezte, hogy az Úr egyik tanítványa ezt kérte Tőle: „Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította az ő tanítványait” (Lukács 11:1). Jézus ezután mutatott egy példát az imára, melyet azóta az Úr imájaként vagy Miatyánkként ismerünk (lásd Lukács 11:2–4; lásd még Máté 6:9–13).

Az Úr imájának része volt a következő könyörgés is: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” (Máté 6:11; lásd még Lukács 11:3). Mindannyiunknak vannak olyan napi szükségletei, melyekkel Mennyei Atyánkhoz fordulunk. Valakinek ez lehet szó szerint maga a kenyér – az étel, mely életben tartja őt. De lehet ez lelki és testi erő is, melynek segítségével még egy napig megbirkózhatunk egy tartós betegséggel vagy egy fájdalmasan lassú felépüléssel. Más esetekben lehet ez egy kevésbé kézzel fogható dolog,

ami például valakinek a kötelességeivel vagy feladataival kapcsolatos – mint például egy lecke megtanítása vagy egy dolgozat megírása.

Jézus azt tanítja nekünk, az Ő tanítványa-inak, hogy mindennap forduljunk Istenhez a kenyerünkért – azaz a táplálásért és segítségért –, melyre az adott napon szükségünk van. Az Úr azon hívása, hogy Mennyei Atyánk kezében keressük mindennapi kenyerünket, egy olyan szerető Istenre utal, aki az Ő gyermekeinek legkisebb napi szükségleteit is ismeri, és alig várja, hogy egyenként segítsen mindegyiküknek. Azt mondja, hogy e Lénytől hittel kérhetünk, Ő pedig „mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül” ad majd (Jakab 1:5). Ez természetesen igen megnyugtató, azonban van itt valami, ami a mindennapi boldogulásunkhoz adott segítségnél is jelentősebb. Amikor mennyei kenyerünkért

*Jézus azt tanítja
nekünk, az Ő
tanítványainak,
hogy mindennap
forduljunk Istenhez
a kenyéréért –
azaz a táplálásért és
segítségért –, melyre
az adott napon
szükségünk van.*

fohász kodunk és megkapjuk azt, növekszük az Istenbe és az Ő Fiába vetett hitünk és bizalmunk.

Naponta forduljatok Istenhez!

Egyiptomból való nagy kivonulásukat követően, Izráel törzsei 40 évet töltöttek a pusztában, mielőtt beléptek az ígéret földjére. Ezt a több mint egymillió főt számláló hatalmas tömeget táplálni kellett. Bizonyos, hogy ennyi ember egy helyszínen nem tud vadászatból sokáig fennmaradni, félnomád életvitelük pedig akkoriban nem tette lehetővé, hogy nagyobb mennyiségben termesszenek növényeket vagy tartsanak állatokat. Jehova ezt a kihívást egy csodával oldotta meg, mely során mennyei manna által biztosította az emberek mindennapi kenyerét. Az Úr Mózesen keresztül arra utasította a népét, hogy mindennap csak az adott napra elegendőt gyűjtsenek a mannából, kivéve a szombat előtti napon, amikor két napra valót kellett gyűjteniük.

Mózes konkrét utasításainak ellenére néhányan egy napi adagnál többet akartak gyűjteni, a maradékot pedig el akarták raktározni:

„Azt is mondá nékik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre.

De nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának abból reggelre; és megfégessedék s megbüszhődék. Mózes pedig megharagudék reájok” (2 Mózes 16:19–20).

Az ígéret szerint azonban, amikor a hatodik napon kétnapi adagot gyűjtöttek be, az nem romlott meg (lásd 2 Mózes 16:24–26). Néhányan azonban újra csak a szemüknek hittek, és a sabbaton is elindultak mannát keresni, „de nem találának” (lásd 2 Mózes 16:27–29).

Azáltal, hogy napról napra biztosított táplálékot nekik, Jehova a hitre akart megtanítani egy olyan nemzetet, amelyik egy közel 400 éves időszak alatt atyái hitének nagy részét

már elveszítette. Azt tanította nekik, hogy bízzanak Őbenne. Izráel gyermekeinek lényegében mindennap az Urat kellett követniük, és bízniuk kellett abban, hogy a következő napon Ő majd megfelelő mennyiségű ételt ad *arra* a napra, és így tovább. Így módon az Úr soha nem tudott túlságosan eltávolodni a szívükből és az elméjükből.

Amint Izráel törzsei olyan helyzetbe kerültek, hogy tudtak magukról gondoskodni, ez meg is követeltetett tőlük. Hasonlóképpen, amikor mindennapi kenyéréért fohász kodunk Istenhez – azaz segítségéért arra az időszakra, amikor nem tudunk gondoskodni magunkról –, továbbra is aktívan meg kell tennünk és meg kell teremtenünk magunknak mindazt, amire képesek vagyunk.

Bízzatok az Úrban!

Nem sokkal azelőtt, hogy elhívtak általános felhatalmazottnak, egy éveken át elhúzódó anyagi problémával kellett szembenéznem. A probléma súlyossága és szorítása árapály-szerűen ingadozott, de soha nem szűnt meg. Ez a kihívás időnként fenyegette családom jólétét, és megfordult a fejemben, hogy teljes anyagi csőd várhat ránk. Valamilyen csodálatos közbenjárásért imádkoztam, hogy megszabadítson minket. Bár ezt az imát sokszor, komolyan és őszinte vággyal mondtam, a végén nemleges választ kaptam. Végül megtanultam úgy imádkozni, ahogyan a Szabadító is tette: „...mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen” (Lukács 22:42). A végső megoldásig minden egyes apró lépésnél az Úr segítségére törekedtem.

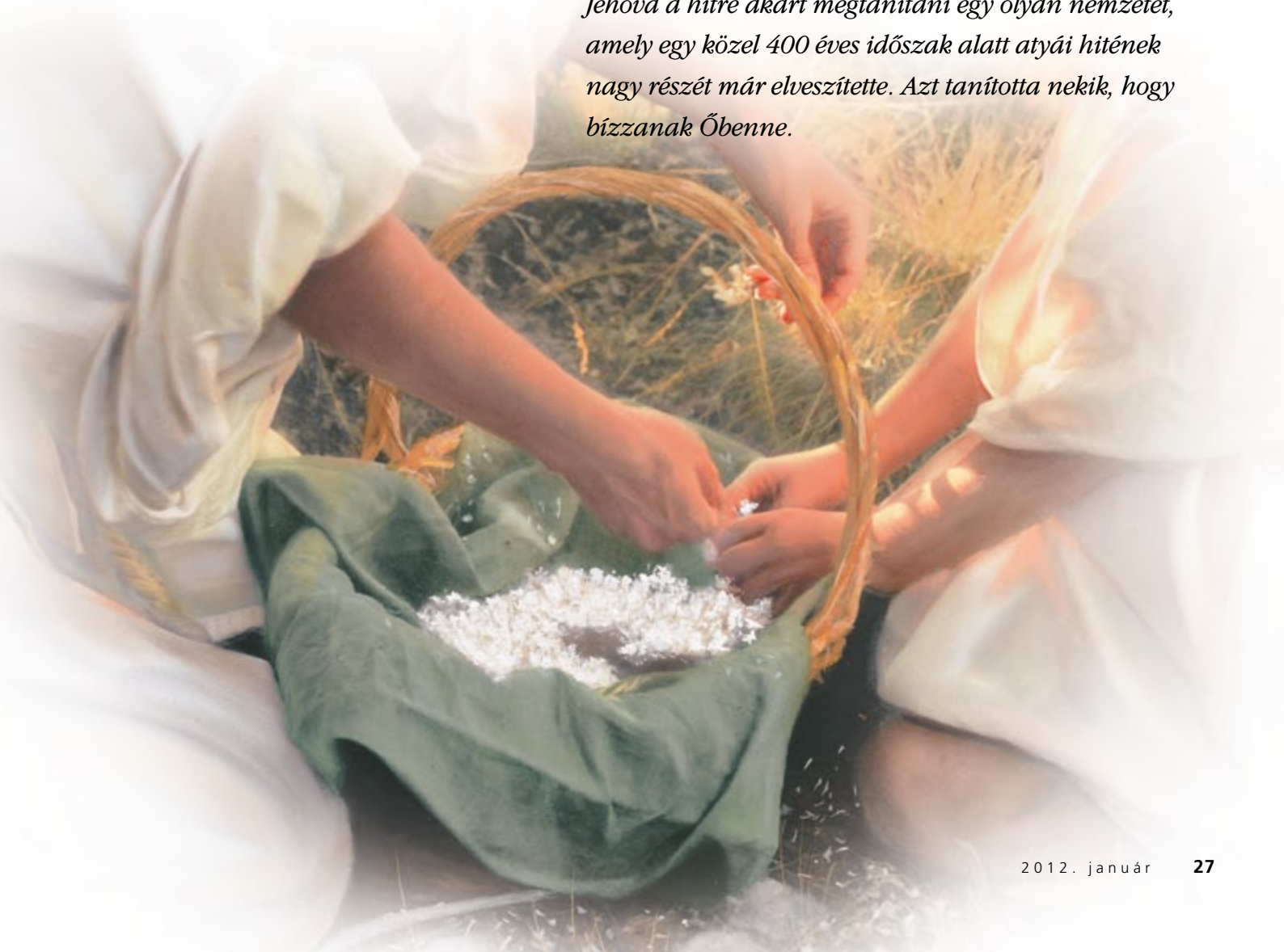
Előfordult, hogy minden forrásomat kimerítettem, amikor senkihez és sehova sem fordulhattam segítségért az előttem álló válságos helyzetben. Megoldások híján többször is térdre rogytam Mennyei Atyám előtt, és könnyek között könyörögtem a segítségéért. Ő pedig segített. Volt, hogy ez csupán egy békés érzés volt, mely biztosított arról,

hogyminden rendben lesz. Lehet, hogy nem láttam, hogy mit és hogyan kell majd tennem, Ő azonban tudatta velem, hogy közvetve vagy közvetlenül, de utat fog nyitni előttem. Megváltozhatnak a körülmények, egy új hasznos ötlet juthat eszünkbe, lehet, hogy éppen a megfelelő időben jelenik majd meg egy váratlan bevétel vagy más anyagi forrás. Valahogy mindig volt megoldás.

Bár akkor sokat gyötrődtem, most már hálás vagyok, hogy nem volt úgynevezett „gyors megoldás” a problémáimra. Az, hogy több éven keresztül arra kényszerültem, hogy szinte mindennap Istenhez forduljak segítségért, megtanított igazán imádkozni, és válaszokat kapni az imáimra, és igen

gyakorlatias módon tanított meg az Istenbe vetett hitre. Olyan módon és mértékben ismertem meg a Szabadítót és Mennyei Atyámat, ahogyan azt máskülönben nem tudtam volna, vagy legalábbis sokkal tovább tartott volna. Megtanultam, hogy a mindennapi kenyér értékes árucikk. Megtanultam, hogy a napjainkban adott manna legalább annyira valós tud lenni, mint a bibliai történetben említett manna. Megtanultam teljes szívemből bízni az Úrban. Megtanultam nap mint nap mellette járni.

Azáltal, hogy napról napra biztosított táplálékot nekik, Jehova a hitre akart megtanítani egy olyan nemzetet, amely egy közel 400 éves időszak alatt atyái hitének nagy részét már elveszítette. Azt tanította nekik, hogy bízzanak Őbenne.

Lépésről lépésre küzdjétek át magatokat a gondokon!

Ha Istentől a napi, nem pedig a heti, havi vagy éves kenyerünket kérjük, segítségével a probléma kisebb, könnyebben kezelhető részeire tudunk majd koncentrálni. Ha valami nagy dologgal állunk szemben, lehet, hogy azt apró, napi adagokban kell kezelnünk. Néha egyszerre csupán egy nappal tudunk megbirkózni – vagy akár csak a napnak egy részével.

Az 1950-es években édesanyám a rákos betegsége miatt radikális műtéten esett át, a műtét után pedig még számos fájdalmas sugárkezelésre került sor. Édesanyám felidézte,

hogy az ő édesanyja akkor tanított neki valamit, ami azóta is nagy segítségére volt:

„Annyira beteg és gyenge voltam. Egyik nap ezt mondtam édesanyámnak: »Ó, anya, én nem bírok ki még tizenhat ilyen kezelést!«

»Ma képes vagy rá?« – kérdezte.

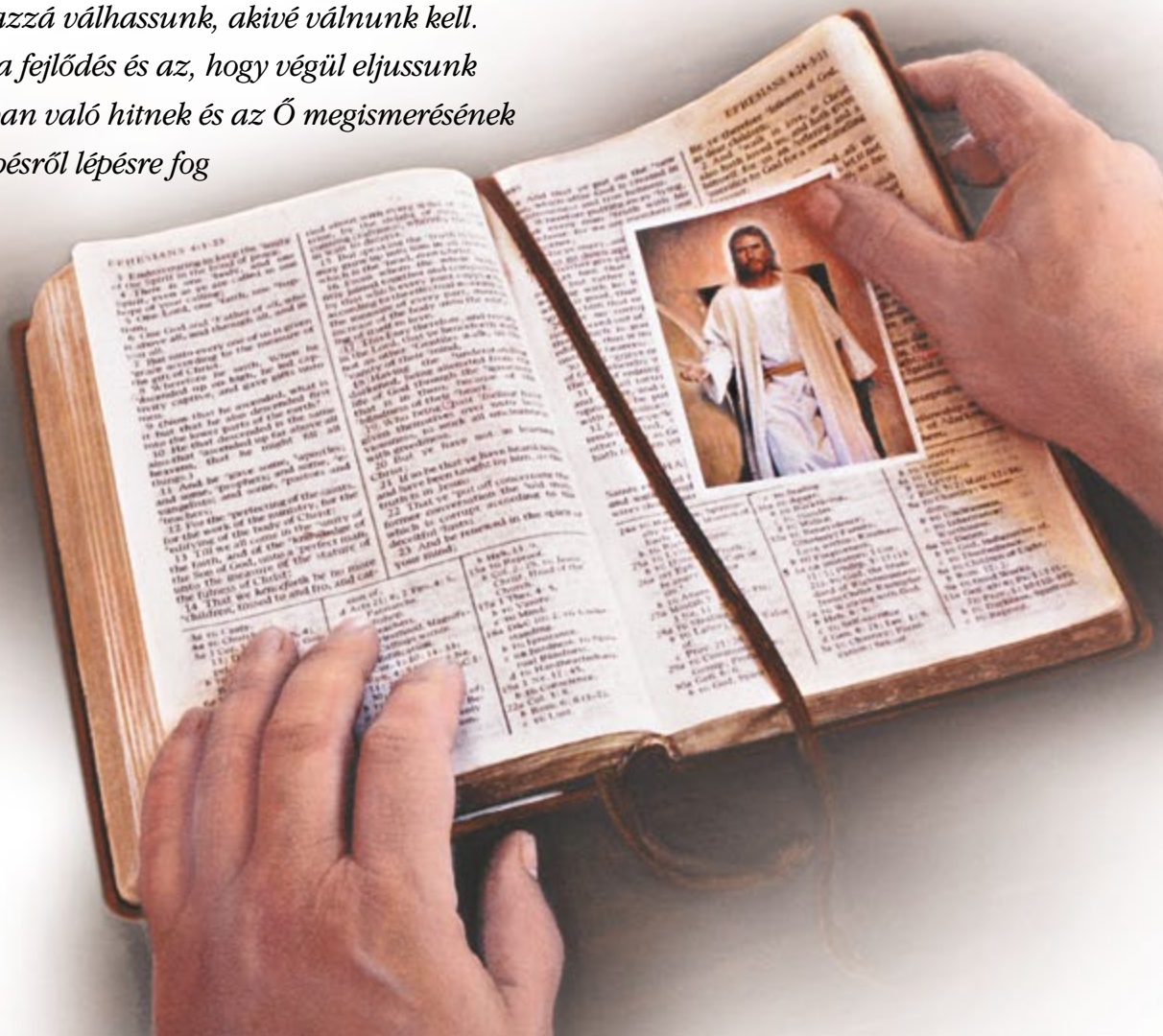
»Igen« – feleltem.

»Nos, drágám, ma csak ennyit kell tenned« – válaszolta.

Ez a jótanács sokszor segített már, amikor eszembe jutott, hogy egyszerre csak egy dolgot vagy napot csináljak végig.”

A Lélek segíthet nekünk eldönteni, hogy mikor tekintünk előre, és mikor kell csupán az adott nappal vagy pillanattal foglalkoznunk.

De azért is szükségünk van a napi mennyei kenyérré, hogy azzá válhassunk, akiké válnunk kell. A bűnbánat, a fejlődés és az, hogy végül eljussunk „az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére”, lépésről lépésre fog megtörténni.

A bennünk rejlő lehetőségek kiaknázása

Isten kezéből kérni és kapni a mindennapi kenyerünket, létfontosságú szerepet játszik abban, hogy megtanuljunk Őbenne bízni, és kitartani az élet kihívásaiban. De azért is szükségünk van a napi mennyei kenyérre, hogy azzá válhassunk, akivé válunk kell. A bűnbánat, a fejlődés és az, hogy végül eljussunk „az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére” (Efézusbeliek 4:13), lépésről lépésre fog megtörténni. Új és építő szokások kialakításához, illetve rossz szokások vagy függőségek legyőzéséhez gyakran arra van szükség, hogy ma megtegyünk valamilyen erőfeszítést, melyet holnap egy másik követ, majd pedig még egy, akár hónapokig vagy évekig, míg győzelemre nem jutunk. Mindezt azonban képesek vagyunk megtenni, mivel kérhetjük Istentől a mindennapi kenyerünket – a segítséget, melyre naponta szükségünk van.

N. Eldon Tanner elnök (1898–1982), első tanácsos az Első Elnökségben ezt mondta: „Amikor az abban való elhatározásunkban rejlő értéket nézzük, hogy jobbbá válunk, azt is határozzuk el, hogy gondosan választjuk meg a fogadalmainkat, hogy elgondolkodunk azok céljain, majd végül kötelezzük el magunkat azok betartására, és ne engedjük, hogy bármi is utunkat állja. Minden egyes nap elején emlékeztessük magunkat arra, hogy egy fogadalmat csupán egy napra egészen biztosan képesek vagyunk megtartani.”¹

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából nemrégiben arról tanított, hogy az olyan mindennapi cselekedetekben, mint a családi ima, a szentírás-tanulmányozás és a családi est, elengedhetetlen a következetesség ahhoz, hogy sikeres családokat építsünk fel. „[A] látszólag kicsiny dolgok megtétele iránti következetességünk is – mondta – jelentős lelki eredményekhez vezethet.”²

Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) a bűnbánatról szólva a következő tanácsot

adta: „Amikor igyekszünk [Krisztushoz] mindinkább hasonlónak válni, vigyáznunk kell, hogy ne kedvetlenedjünk el és ne veszítsük el a reményt. A Krisztushoz hasonlónak válás egy élethossziglan tartó törekvés, és gyakran olyan fejlődéssel és változással jár, mely lassú, majdnem észrevétlen.”³

Kérjétek az Úr segítségét, miközben másokat szolgáltok!

Ne feledjük, hogy ne csak befelé tekintünk, amikor napi, mennyei kenyerünkért fohászkodunk. Ha a Mesterhez hasonlónak akarunk válni, aki nem „azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Márk 10:45), akkor segítséget fogunk kérni Tőle ahhoz, hogy nap mint nap mások szolgálatára tudjunk lenni.

Thomas S. Monson elnök az általam ismert emberek közül mindenkinél jobban él eme alapelv szerint. Szívében mindig azért imádkozik, hogy Isten bármely adott nap, vagy annak bármely pillanatában nyilatkoztassa ki számára a körülötte lévők szükségleteit, és azt, hogy miként tudna segíteni nekik azokban. Még a püspöki szolgálatának idején történt egyik eset jól szemlélteti, hogy a Lélek munkálkodásával néha egy kis erőfeszítés is milyen gyümölcsöző lehet.

„Az egyik férfi, akinek [Monson elnök] segítő kezét nyújtott, Harold Gallacher volt. Felesége és gyermekei tevékenyek voltak az egyházban, Harold azonban nem. A férfi lánya, Sharon, megkérte Monson püspököt, hogy »tegyen valamit«, amivel édesapját vissza tudná hozni az egyházba. Püspökként egy nap úgy érezte, fel kell keresnie Haroldot. Egy forró nyári napon kopogtatott Harold ajtaján. A püspök látta, amint Harold a fotelben ücsörögve cigarettázik, és közben újságot olvas. »Ki az?« – mordult fel Harold, anélkül, hogy felnézett volna.

»A püspöke – válaszolta Tom. – Azért jöttem, hogy megismerkedjünk, és hogy

Ha a Mesterhez hasonlónak akarunk válni, aki nem „azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon”, akkor segítséget fogunk kérni Tőle ahhoz, hogy nap mint nap mások szolgálatára tudjunk lenni.

megkérjem, jöjjön el a családjával a gyűléseinkre.«

»Á, túl sok dolgom van« – érkezett a megvető válasz. Még csak fel sem nézett! Tom megköszönte, hogy meghallgatta, aztán elment. A család úgy költözött el onnan, hogy Harold egyszer sem ment el az egyházba.

Évekkel később Gallacher testvér felhívta Tomas S. Monson elder irodáját, és időpontot kért, hogy találkozhasson vele.

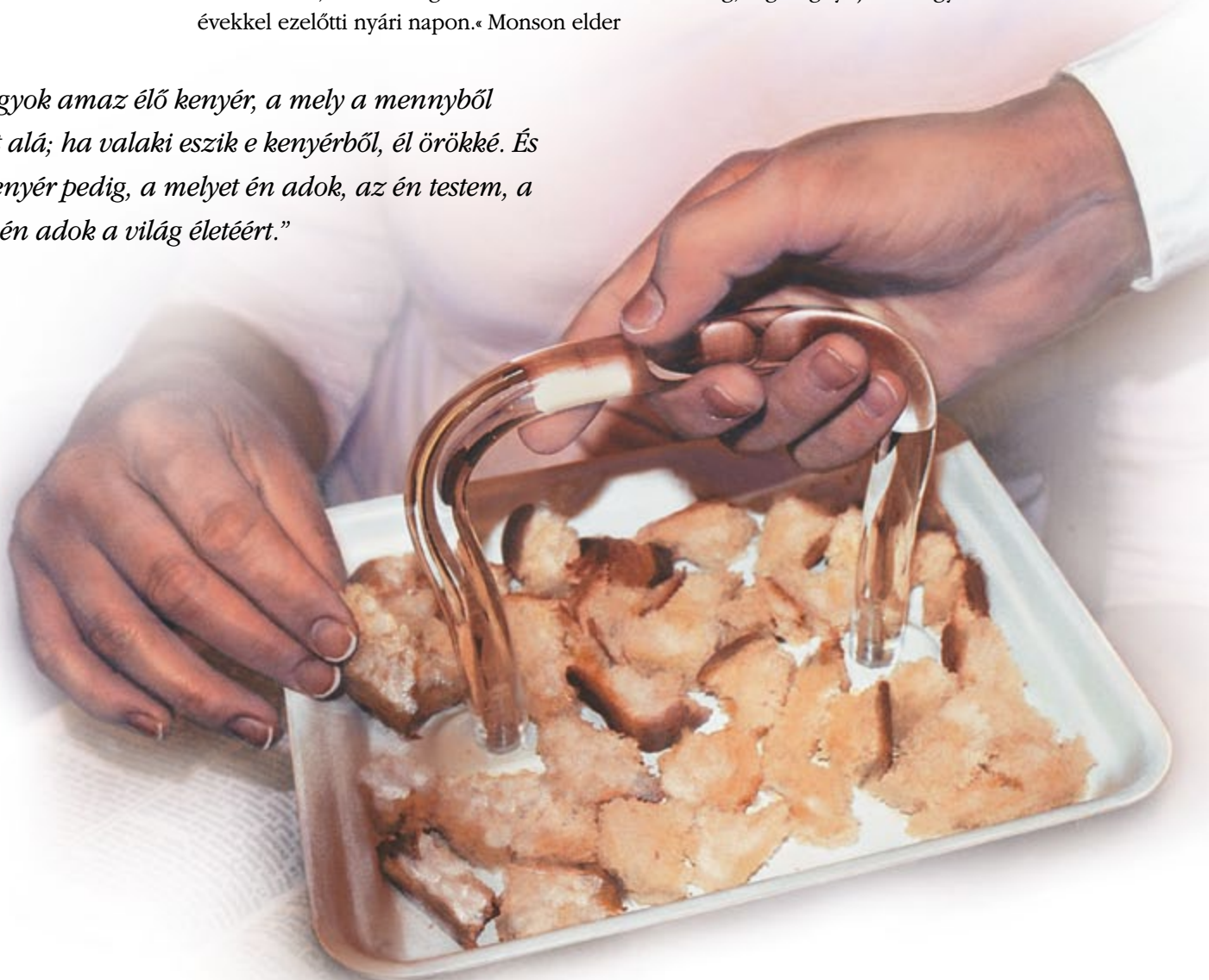
[...] Amikor később találkoztak, megölelték egymást. Harold ezt mondta: »Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek, amiért nem keltem fel a fotelből, és nem engedtem be azon az évekkel ezelőtti nyári napon.« Monson elder

megkérdezte, hogy tevékeny-e az egyházban. Harold mosolyogva válaszolt: »Második tanácsos vagyok a püspökségünkben. A kérése, hogy menjek el az egyházba, és a negatív válaszom nem hagyott nyugodni addig, míg el nem döntöttem, hogy teszek valamit.«⁷⁴

Napi döntéshozatal

Amikor a mindennapi kenyereinkre gondolunk, az segít életünk részleteit, a napjainkat kitöltő apró dolgok jelentőségét észben tartanunk. A tapasztalat azt mutatja, hogy például egy házasságban a folyamatos kedvesség, segítségnyújtás és figyelem sokkal

„Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért.”

inkább életben tartja és táplálja a kapcsolatot, mint egy alkalmi jöttet vagy drága ajándék.

Hasonlóképpen, a mindennapi döntéseink során megakadályozhatjuk, hogy bizonyos család befolyások belépjenek az életünkbe, és részünkbe váljanak. Néhány évvel ezelőtt, egy Neal A. Maxwell elderrel (1926–2004) folytatott baráti beszélgetésünk során megállapítottuk, hogy már csak azáltal is el tudja valaki kerülni, hogy pornográf tartalmú dolgokat nézzen, hogy egyszerűen helyes döntéseket hoz. Ez legtöbbször egyszerűen csak önuralom kérdése, hogy ne menjünk olyan helyre, ahol pornográfiát találhatunk – legyen az akár kézzelfogható, akár elektronikus anyag. Mindazonáltal elismertük azt, hogy mivel a pornográfia olyan szörnyen elterjedt, akaratlanul is elég meglepő módon tud lecsapni egy emberre. „Igen – jegyezte meg Maxwell elder –, de az illető azonnal el is tudja utasítani azt. Nem kell behívnia, és helyet kínálnia.”

Ugyanez a helyzet az egyéb romboló hatásokkal és szokásokkal is. Az a figyelem, amit naponta e dolgok elkerülésére fordítunk, megóvhat bennünket attól, hogy egyszer csak rádöbbenjünk, hogy figyelmetlenségünk miatt valamilyen gonosz dolog vagy gyengeség vert gyökeret a szívünkben.

Igazából nem történik túl sok olyan dolog egy nap folyamán, aminek semmi jelentősége sincs. Még a világi, ismétlődő dolgok is lehetnek apró, de jelentős építőelemek, melyek idővel kialakítják azt a jellemet, viselkedést és rendet, melynek segítségével céljainkat és álminkat elérjük. Így, amikor imában a mindennapi kenyeretekért fohászoktok, alaposan gondoljátok át szükségleteiteket – azon dolgokat, melyeknek hiányában vagytok, és azokat is, melyek ellen védelemre van szükségetek. Amikor lefeküdni készültök, gondoljátok át az adott nap sikereit és sikertelenségeit, és hogy másnap mit fogtok egy kicsit jobban tenni.

Majd köszönjétek meg Mennyei Atyátoknak azt a mannát, melyet az ösvényetekre helyezett, hogy átsegítsen benneteket az adott napon. Elmékedéseitek növelni fogja a Belévetett hiteteket, miközben látjátok, miként segít nektek kitartani bizonyos dolgokban, és megváltoztatni másokat. Örömet lelhetek még egy napban, hogy még egy lépést tettek az örök élet felé.

Emlékezzetek az Élet Kenyerére!

Mindenek felett, ne feledjétek, hogy itt van nekünk Ő, akit a manna is jelképezett, a Megváltó.

„Én vagyok az életnek kenyere.

A ti atyáitok a mannát ették a pusztában, és meghaltak.

Ez az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és meg ne haljon.

Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én testem, a melyet én adok a világ életéért” (János 6:48–51).

Tanúságomat teszem az Élet Kenyerének élő valóságáról, Jézus Krisztusról, valamint az Ő engesztelésének végtelen hatalmáról és hatóköréről. Végső soron az Ő engesztelése és az Ő kegyelme a mi mindennapi kenyereink. Mindennap Őt keressük és az Ő akaratára törekedünk, hogy eggyé válhassunk Vele, ahogyan Ő is egy az Atyával (lásd János 17:20–23). Miközben ezt tesszük, kívánom, hogy Mennyei Atyánk megadja nekünk mindennapi kenyereinket. ■

Az Egyházi Oktatási Szervezet 2011. január 9-én elhangzott esti beszélgetéséből. A teljes angol nyelvű szövegért látogass el a speeches.byu.edu oldalra.

JEGYZETEK

1. N. Eldon Tanner, “Today I Will ...,” *Liahona*, Mar. 2003, 27–28.
2. David A. Bednar: Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahona*, 2009. nov. 20.
3. Ezra Taft Benson, “A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, Mar. 1990, 7.
4. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 160–61.

Végső soron a Szabadító engesztelése és kegyelme a mi mindennapi kenyereink.

ASZERINT ÉLT, AMIT TANÍTOTT

A George Albert Smith elnök életéből vett élmények megmutatják, hogy ő nem csak hitt az evangéliumban – élte is azt.

Írta: Ted Barnes

Tananyag Részleg

Egy nehéz nap végén John A. Widtsoe az irodájában ült, „elég fáradtan a napi munka után.” Egy bonyolult ügyet próbált megoldani, és igencsak megérezte a ránehezedő felelősség nehéz súlyát. „[K]imerült voltam – mondta.

– Ekkor kopogtattak az ajtómon, és George Albert Smith lépett be rajta. Ezt mondta: »Éppen hazafelé tartok a munkámból. Eszembe jutottál és a problémák, melyeket meg kell oldanod. Azért jöttem, hogy vigaszt nyújtsak és megáldjalak.«

[...] Soha nem fogom elfelejteni. Beszélgettünk egy ideig, majd elváltunk, és ő hazament. Könnyűnek éreztem a szívemet. Nem voltam többé kimerült.”

Sok évvel később, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként, Widtsoe elder (1872–1952) így idézte fel ezen élményét: „Ilyen volt George Albert Smith. [...] Adott nekem a saját idejéből és a saját erejéből.”¹

George Albert Smith (1870–1951), aki 1945 és 1951 között az egyház nyolcadik

elnökéként szolgált, hitt benne, hogy ha valóban biznyságunk van Jézus Krisztus evangéliumáról, akkor az megnyilvánul az életünkben is, különösen abban, ahogyan egymással bánunk. A „helyes és következetes élet... – tanította – a legerősebb tanúbiznyság, melyet valaha is tehetünk e munka igazságáról.”²

A melkisédeki papság és a Segítőegylet 2012-es évi tananyagában, melynek címe *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith*, Smith elnök nagyon hatásos biznysága kerül kifejezésre – mind a tanításai, mind pedig az életéből vett történetek által. Íme néhány példa a benne szereplő történetekről és tanításokról.

A jóság ereje

Egy forró nyári napon néhány munkás éppen javításokat végzett Smith elnök háza előtt az utcán. Az egyre intenzívebb munka és a hevesebb napsütés hatására a munkások elkezdtek trágár és mocskos szavakat használni. Az egyik szomszéd

nemsokára odament hozzájuk és rájuk szólt a sértő nyelveztük miatt, felhívva a figyelmüket arra, hogy George Albert Smith ott lakik a közelben. A munkások azonban fittyet hányva rá, még jobban rázendítettek a káromkodásra.

Mindeközben Smith elnök épp egy kancsó limonádét készített a konyhában. Egy tálcán néhány üveg-pohárral kivitte a munkásokhoz, és így szólt: „Barátaim, úgy látom, melegük van és fáradtak. Jöjjenek, üljenek le a fáim árnyékába, és igyanak egy hűsítő italt!”

A munkások alázattal és hálással fogadták ajánlatát, és a kis vendéglátással telt szünet után tisztelettel és csöndben végezték el a munkájukat.³

Az ehhez hasonló élmények jól mutatják George Albert Smith azon meggyőződését, hogy „a minden ember iránti szeretet és jóság lelkületével [szembe nézhetünk] a problémáinkkal”⁴. „Mindig lesznek olyanok, akik hibáznak – mondta. – Közöttünk is vannak, akik letértek az útról, de ők is az Úr gyermekei, és Ő szereti őket. Az Úr megadta nektek és nekem azt a lehetőséget, hogy kedvességgel, szeretettel, türelemmel és azzal a vággyal keressük meg őket, hogy eltérítsük őket azoktól a hibáktól, melyeket elkövetnek. Nem áll jogomban ítélni... Jogomban áll azonban, hogy ha látom, hogy rossz dolgot cselekednek, valamilyen módon, amennyiben ez lehetséges, visszavezessem őket arra az ösvényre, amely az örök élethez vezet a celesztialis királyságban.”⁵

„Mekkora örömet, vigaszt és megelégedést vihetünk a szomszédaink és a barátaink életébe kedvesség által! Hogy szeretném ezt a szót nagybetűkkel felírni az égre! A kedvesség az az erő, melyet Isten azért adott nekünk, hogy meglágyítsuk a kemény szíveket, megenyhítsuk a makacs lelkeket...”⁶

Az evangélium megosztása

Smith elnök úgy tartotta, hogy az evangélium megosztása a „kedvesség legmagasabb foka”⁷. Elismerte és

örvendezett abban a jóságban, melyet más egyházakban talált, de tudta, hogy a visszaállított evangélium tartogat valami különlegeset és értékeset az emberiség számára.

Egyszer, mikor éppen misszióelnökként szolgált, valaki azt mondta neki: „Nos, abból, amit hallottam, úgy gondolom, az Önök egyháza is legalább olyan jó, mint bármelyik más egyház.”

„Feltételezem, ezt komoly dicséretnek szánta – jegyezte meg Smith elnök –, én azonban így feleltem: »Ha az általam itt képviselt egyház nem fontosabb az emberek gyermekeinek, mint bármely más egyház, akkor rosszul végzem a munkámat.«”⁸

Az egyik oka annak, hogy üzenetünk ennyire fontos, tanította Smith elnök, az, hogy „az utolsó napi szentek az egyetlenek, akik Mennyei Atyánk felhatalmazásával bírnak az evangélium szertartásainak elvégzéséhez. A világnak szüksége van ránk.”⁹

Emiatt Smith elnök azt akarta, hogy az utolsó napi szentek „heves és buzgó vágy[at érezzenek] arra, hogy Atyánk minden gyermekével megosszuk azokat a jó dolgokat, melyeket oly bőkezűen adományozott nekünk.”¹⁰

„Néha úgy érzem, nem érezzük át eléggé [az evangélium] fontosságát, és nem tanítjuk azzal a komolysággal, melyet megkövetel.”¹¹

Egy közeli barátja megfigyelte, Smith elnök milyen „komolyságot” tanúsított az evangélium megosztásában: „Számos alkalommal volt lehetőségem egy vonaton utazni Smith elnökkel. Minden alkalommal megfigyeltem, hogy ahogy elindultunk, elővett néhány evangéliumi kiadványt a táskájából, a zsebébe rakta őket, majd elvegyült az utasok között. Az ő barátságos, kellemes modorával hamarosan megismerkedett egy utastársával, és röviddel ezután már mesélte is a történeteket az egyház megalapításáról Joseph Smith által, a szentek Nauvooból történő kivonulásáról, valamint a Utah felé tartó utazásuk megpróbáltatásairól és nehézségeiről, vagy éppen néhány

evangéliumi tantételt próbált meg elmagyarázni újdonsült barátjának. Egyik utastól a másikig követték egymást a beszélgetések egészen addig, míg meg nem érkeztünk célállomásunkra. A Smith elnökkel való ismeretségem ideje alatt – amely több mint negyven évig tartott – megtanultam, hogy akárhol is legyen, ő Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza első számú és legfőbb misszionáriusa.”¹²

Gyermekeink tanítása

George Albert Smith és felesége, Lucy, komolyan vették azon isteni megbízatásukat, hogy „világosságban és igazságban neveljék fel gyermekei[ket]” (T&Sz 93:40). Edith lányuk mesélt egy alkalomról, mikor édesapja kihasználta egy adódó tanítási lehetőséget. A lány zongoraóráról tartott hazafelé a villamoson, és a jegykezelő véletlenül kihagyta őt, miközben a menetdíjat szedte be az utasoktól. „Valahogy elment mellettem – mesélte. – Még a végállomásra érve is a kezemben szorongattam az érmét, és büszke voltam magamra, hogy volt egy ingyen utam.

[...] Vidáman rohantam édesapámhoz, hogy elmeséljem neki, milyen szerencsém volt. Ő türelmesen végighallgatta a történetet. Már kezdtem azt hinni, hogy nagy sikerem van. [...]

De mikor végeztem a mesémmel, édesapám azt mondta: »De drágám! Még ha a kaulauz nem is tud erről, te meg én és Mennyei Atyánk tud róla. Tehát még így is vagyunk hárman, akiket meg kell nyugtatnod azzal, hogy kifizeted az árát annak, amit kaptál.«

Edith visszasétált az utcasarokra, és kifizette a menetdíjat. Később ezt mondta: „Igazán hálás vagyok édesapámért, aki elég bölcs volt ahhoz, hogy kedvesen rámutasson a hibámra, mert ha elnézte volna nekem, talán azt gondoltam volna, hogy helyesli...”¹³

Smith elnök megmutatja a Mormon könyvét Many Turquoise-nak (balra) és Manuelito Begay-nek

Smith elnök megtanította az egyház tagjainak, hogy a szeretetnek hatalma van gyermekeinket jó életre ösztönözni: „Tanítsátok meg gyermekeiteket az erkölcsi törvény betartására! Vegyétek körbe őket szeretetetek karjával, hogy semmilyen szinten ne akarjanak engedni a gonosz csábításainak, amely mindenütt körülveszi őket.”¹⁴

„A mi felelősségünk – és mondhatnám, nem csak felelősségünk, hanem kiváltságunk is, hogy elegendő időt fordítsunk arra, hogy felvértezzük gyermekeinket, és annyira szeressük őket, és annyira elnyerjük az ő szeretetüket is, hogy szívesen meghallgassák a javaslatunkat és a tanácsunkat.”¹⁵

Örökkévaló családok

George Albert és Lucy Smith több mint 40 évig voltak házasok, mikor Lucy egy hosszú lefolyású betegséggel kezdett harcot vívni. Bár Smith elnök aggódott érte és amennyire tudott, igyekezett vigaszt nyújtani feleségének, általános felhatalmazotti kötelességei gyakran elszólitották őt otthonról. Egy nap, miután Smith elnök egy temetésen beszédet mondott, valaki átadott neki egy üzenetet, melyben az állt, hogy azonnal térjen haza. Később ezt írta a naplójába:

„Tüstént elhagytam a kápolnát, de mire hazaértem, drága feleségem már kilehelte a

Smith elnök úgy tartotta, hogy az evangélium megosztása a „kedvesség legmagasabb foka”, mert „az utolsó napi szentek az egyetlenek, akik Mennyei Atyánk felhatalmazásával bírnak az evangélium szer-tartásainak elvég-zéséhez. A világnak szüksége van ránk.”

lelkét. Aközben hunyt el, hogy a temetésen beszéltem. Természetesen egy odaadó társat veszítettem el, magányos leszek nélküle.”

„Jóllehet a családom mély fájdalmat érez – írta –, az a biztos tudat vigasztal minket, hogy újra találkozhatunk [vele], ha hithűek maradunk. [...] Az Úr nagyon jóságos volt, és megkímélt bennünket a halál érzésétől, amiért végtelenül hálás vagyok.”¹⁶

Smith elnök a szabadulás tervéről és a családokat örökre összepecsételő szertartásokról való bizonyosságából merített erőt és vigaszt. Ezt tanította:

„Az a bizonyosság, hogy az itteni szülői, gyermeki és házastársi kapcsolatunk a mennyben is folytatódik, és hogy ez csak a kezdete annak a nagyszerű és dicsőséges királyságnak, melyet Atyánk az örökségünknek szánt a másik oldalon, reménnyel és örömmel tölt el bennünket.

Ha úgy gondolkodnék, ahogyan sokan teszik, hogy most, hogy szeretett feleségem és szeretett szüleim elhunytak, örökre eltűntek az életemből, és soha nem látom őket újra, akkor ez a gondolkodásmód megfosztana engem életem egyik legnagyobb örömétől: azon célomtól, hogy újra találkozom majd velük, szeretettel üdvözölnék majd engem, és hálás szívem minden erejével meg fogom köszönni nekik mindazt, amit értem tettek.”¹⁷

„Amikor felismerjük, hogy a halál csupán még egy lépés, amit Isten gyermekeinek meg kell tenniük az örökkévalóságban, és hogy ez az Ő tervének a része, akkor eltűnik a halál fullánkja, és szemtől szembe találjuk magunkat az örök élet valóságával. Sok családnak kellett ideiglenesen búcsút mondania a szeretteinek. Az ilyen elmúlások, ha hagyjuk, felkavarhatnak minket, és mély bánatot hoznak az életünkbe. Ha azonban lelki szemünk megnyílnának és láthatnánk velük, biztos vagyok benne, hogy vigaszt nyújtana számunkra mindaz, ami feltáruhá elöttünk. Az Úr nem hagyott bennünket remény nélkül. Ellenkezőleg! Minden biztosítékot megadott nekünk az örök boldogságra, amennyiben elfogadjuk a javaslatát és tanácsát itt, a halandóságban.

Ez nem csupán egy ábránd. Ezek tények.”¹⁸

Felül: Smith elnök fiával, ifj. George Albert Smithszel. Lent: A Time magazin 1947-es kiadása közölt egy cikket Smith elnökről és az egyházzól

Szeretet és szolgálat

Smith elnök talán a mások iránti szeretetéről volt a legismertebb. Hitte, hogy a szeretet az evangélium lényege. Ezt mondta a szenteknek: „Ha Jézus Krisztus evangéliuma még nem ültette el bennetek a szeretet eme érzését a felebarátaitok iránt, akkor szeretném elmondani nektek, hogy még nem élveztétek annak a csodálatos ajándéknak a gyümölcsét, amely az egyház megszervezésével a földre érkezett.”¹⁹

Az egyház elnökeként Smith elnök ezrek életét áldotta meg a világméretű jóléti erőfeszítések és más kezdeményezések által. Mégis talált időt az apróbb, személyesebb szolgálatokra is. Egyik társa, Richard L. Evans elder (1906–1971) a Tizenkét Apostol Kóvórumából, ezt írta: „Gyakran látni munkaidő előtt és után kórházi folyosókon járnai, kórteremről kórteremre látogatni, megáldani, bátorítani és felvidítani másokat az ő váratlan megjelenésével olyan helyeken, ahol oly nagy hálával fogadják vigasztaló és megnyugtató jelenlétét. [...] Jellemző rá, hogy oda megy, ahol úgy érzi, segítséget és bátorítást nyújthat.”²⁰

Thomas S. Monson elnök a következő példát osztotta meg Smith elnök szeretetéről: „Egy hideg téli reggelen az utcát takarító személyzet [Salt Lake Cityben] hatalmas jégdarabokat távolított el az utcai vízelvezető csatornákból. Az állandó személyzet mellett segédmunkások is dolgoztak, akiknek kétségbeesetten szükségük volt valamilyen munkára. Az egyik ilyen segédmunkás mindössze egy vékony pulóvert viselt, és nagyon meg volt fázva. Egy sudár, ápolit szakállú férfi állt meg a személyzet mellett, és ezt kérdezte a munkástól: »Egy ilyen reggelen többre van szüksége, mint egy pulóverre. Hol van a kabátja?« A férfi azt válaszolta, hogy nincs kabátja. Az idegen

ekkor levette a saját kabátját, átnyújtotta a férfinak, és ezt mondta: »Ez a kabát most már a magáé. Vastag gyapjúkabát, melegen fogja tartani. Én csak itt dolgozom, az utca túloldalán.« Az utca a South Temple utca volt. Az irgalmas samaritánus, aki kabát nélkül sétált be az Egyházi Adminisztrációs Épületbe, hogy napi munkáját elvégezze, George Albert Smith, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnöke volt. Önzetlen, nagylelkű cselekedete érző szívről tett tanúságot. Ő bizonyosan őrzője volt a testvéreinek.”²¹

A mindennapi élet részletei

Akár a hitét osztotta meg utastársaival a vonaton, akár egy didergő utcai munkásnak adta oda a saját kabátját, George Albert Smith elnök a cselekedeteivel és a szavaival állandóan megosztotta a bizonyosságát. *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith* könyv egyik kiemelkedő témája az, hogy Jézus Krisztus evangéliuma erőteljes hatással kell, hogy legyen a mi saját életünkre.

Amint azt valaki megfigyelte Smith elnökkel kapcsolatban: „Az ő vallása nem csupán száraz tanokból áll. Nem egy elmélet. Többet jelent számára, mint egy csodálatra méltó, gyönyörű terv. Több, mint életfilozófia. Az ő gyakorlatias felfogásában a vallás az a lelkiesség, amelyben az ember él, amelyben cselekszik, legyen szó akár csak egy kedves szóról, vagy egy pohár hideg vízzel való megkínálásról. Az ő vallásának tettekben kell megnyilvánulnia. Meg kell mutatkoznia a mindennapi életben.”²²

Ifj. J. Reuben Clark elnök (1871–1961) egyik tanácsosa az Első Elnökségben a következő szavakkal foglalta össze Smith elnök életét: „Ő azon kevesek egyike volt, akiről el lehet mondani, hogy a tanításaihoz híven élt.”²³ ■

JEGYZETEK

1. John A. Widtsoe, in Conference Report, Apr. 1951, 99; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith* (2011). XXXIX–XL.
2. *Tanítások: George Albert Smith*. 9.
3. Lásd *Tanítások: George Albert Smith*. 223.
4. *Tanítások: George Albert Smith*. 223.
5. *Tanítások: George Albert Smith*. 227.
6. *Tanítások: George Albert Smith*. 228.
7. *Tanítások: George Albert Smith*. 124.
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith*. 150.
9. *Tanítások: George Albert Smith*. 123.
10. *Tanítások: George Albert Smith*. 126.
11. *Tanítások: George Albert Smith*. 148.
12. Preston Nibley, *Tanítások: George Albert Smith*. 121.
13. Lásd *Tanítások: George Albert Smith*. 234.
14. *Tanítások: George Albert Smith*. 239.
15. *Tanítások: George Albert Smith*. 227.
16. Lásd *Tanítások: George Albert Smith*. XXVIII.
17. *Tanítások: George Albert Smith*. 81–82.
18. *Tanítások: George Albert Smith*. 74–75.
19. *Tanítások: George Albert Smith*. 14.
20. Richard L. Evans, *Tanítások: George Albert Smith*. 12–13.
21. Thomas S. Monson, *Tanítások: George Albert Smith*. 13.
22. Bryant S. Hinckley, *Tanítások: George Albert Smith*. 2.
23. Ifj. J. Reuben Clark, *Tanítások: George Albert Smith*, 3.

AKKUMULÁTOR A FAGYBAN

Az Idahói Idaho Falls templomban töltött szolgálatom után felajánlottam, hogy elviszek két testvért az autójukig, amely lerobbant az autópályán, Idahótól délre. Egy kedves házaspár felajánlotta, hogy ezen a fagyos decemberi napon elhozza a hátralévő úton Thompson testvért és Clark testvért a templomig.

Thompson testvér meg volt győződve róla, hogy autójában akkumulátort kell cserélni. Elvittem őt egy közeli gépjármű szaküzletbe, hogy megvehesse az akkumulátort, és mivel az autóban voltak szerszámok, elvállaltam, hogy kicserélem.

Szerencsére elhoztam magammal az új pár kesztyűmet és a téli kabátomat. Mikor felnyitottam a motorházat, előkészültem, hogy eltávolítsam a régi akkumulátort, hogy beszereljem a helyére az újat.

Az akkumulátorcseréhez számos alkatrészt kellett szétszednem és elmozdítanom, köztük a szélvédőfolyadék tartályát is. Hamarosan kiderült, hogy a szerszámaim nem passzolnak a metrikus menethez, és sok csavart még csak meg sem tudtam mozdtítani. Különböző szerszámokat kipróbáltam számos különböző irányból, de semmi nem mozdult. A kinti hőmérséklet -15°C fok körül volt, és a mellettünk elviharzó kisteherautók menetszele farkasüvöltő hideg levegőt teremtett körülöttünk. Hideg, frusztráló patti helyzetbe kerültem.

Az egyetlen lehetséges segítséghez fordultam: szívből imádkoztam, elmagyarázva, mennyire szükségem van Mennyei Atyámra, és megkértem, hogy vagy lazítsa ki a csavarokat, vagy segítsen kitalálnom valamit, hogy

nekem sikerüljön megtennem. Miután befejeztem az imámat, újra megragadtam a fogót, és befogtam vele a makacs csavart. De ki volt lazulva! Csendes és lelkes hálálkodás közepette sikerült kivennem a csavart, és folytattam a munkát.

Nemsokára lejjebb ismét ráakadtam egy frusztráló, szoros csavarra. Ismét teljesen a holtponton voltam, ezért még buzgóbban imádkoztam segítségért, egyre nagyobb bizalommal. Ezúttal ösztönzést éreztem, hogy először néhány mélyebben lévő csavart távolítsak el, majd csavarjam meg az akkumulátor pántot, amit meg is tettem. Az

ellenálló csavar könnyedén kimozdult a helyéről. Néhány pillanat múlva sikerült kiemelnem a régi akkumulátort.

Becsúsztottam helyére az újat, majd zsibbadt ujjakkal visszaszereltem minden alkatrészt a helyére, amilyen jól csak tudtam. Ezután visszadugtam az elektromos kábeleket. Thompson testvér elfordította az indítókulcsot, és szélesen mosolygott, amikor a motor elindult. Hálásan csuktam vissza a motorházat. Körülbelül egy órán át voltam kinn a hidegben, az alsó lábszáramat és a lábfejemet pedig alig éreztem, úgy le voltak merevedve, miközben odabotorkáltam

Különféle szerszámokat kipróbáltam számos különböző irányból, de semmi nem mozdult. Hideg, frusztráló pattanásba kerültem.

az autómhoz, és beültem.

Hazáig követtem Thompson testvért és Clark testvért, hogy meggyőződjek róla, biztonságban hazaérnek. Vezetés közben nagyon jól esett az autó fűtése, a lábaim pedig lassan kezdtek felmelegedni. Bőséges köszönetet mondtam Mennyei Atyámnak a segítségéért. Viszonzásképpen nagy hatással volt rám a tudat, hogy megválaszolta ezen férfitestvérek imáit azáltal, hogy az Ő szolgáljaként hozzájuk küldött engem. Az Ő csodálatos módján gondoskodott a szükségleteikről, és megerősítette a hitemet. ■

C. Lee Bendixsen, USA, Idaho

BECSES TULAJDON

Egyszer egy telefonos ügyfélszolgálaton dolgoztam, ahol szinte lehetetlen volt, hogy a munkatársak meg tudják ismerni egymást. Az igazgatónők úgy döntött, hogy az egyik szobatra leszervez egy közös ebédet az egész csoportnak, hogy lehetőséget adjon az ismerkedésre. Arra kért, mindannyian hozzunk magunkkal egy-egy tárgyat, ami becses nekünk, és magyarázzuk el, miért van jelentősége a számunkra.

Amint a kérésén gondolkodtam, rájöttem, ez jó lehetőség lesz a munkatársaimat az evangéliumról tanítani. Mivel a vallás érzékeny téma, tudtam, hogy óvatosnak kell lennem, milyen tárgyat viszek, és hogyan magyarázom el, miért értékes a számomra.

Amikor elérkezett a közös ebéd napja, mindannyian örültünk, hogy megismerhetjük egymást. Ebéd után az igazgatónők azzal kezdte a tevékenységet, hogy bemutatta saját becses tárgyát – egy családi albumot. Mesélt nekünk arról, hogy milyen nehézségeken ment át, míg elvált a férjétől, majd amikor egyedülálló édesanya lett és új életet kezdett.

Néhány előadás után rám került a sor. Elmondtam a munkatársaimnak, hogy az én tárgyam olyasvalami, amit mindennap magamnál tartok: a VAJ-gyűrűm. Elmondtam nekik, hogy a betűk azt jelentik: Válaszd a jót!, és a gyűrű mindig arra emlékeztet, hogy engedelmeskedjek Isten parancsolatainak. Sokan tettek fel kérdéseket az egyházzal és az utolsó napi szent hitelvekről, ami lehetőséget adott nekem, hogy meséljek nekik arról, milyen fontos a család Mennyei Atyánk gyermekeinek adott tervében, arról, hogy

a családok örökkévalók lehetnek, és hogy van egy Szabadítónk, aki az életet adta értünk. Megosztottam néhány élményt a missziómból is. Miközben beszéltem, éreztem a Lelket, és tudom, hogy a munkatársaim is.

Attól a naptól kezdve néhányan más kérdéseket is feltettek az evangéliumról, és sokukat meghívtam a gyülekezetbe is. Később munkát váltottam, és nem hallottam róla, hogy valamelyikük is tovább érdeklődött volna, de jó érzést adott az, hogy elmondtam nekik: Jézus Krisztus igaz egyháza a földön van, és Mennyei Atyánknak van egy boldogságterve az Ő gyermekei számára.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként felelősségünk megosztani másokkal az evangéliumot. Olyan kis és egyszerű dolgok által, mint egy VAJ-gyűrű, nagyszerű leckéket taníthatunk, melyek fivéreinket és nőtestvéreinket a szabadulás felé vezethetik. ■

Rafael Barrios, Argentína, Santa Fe

Mivel a vallás érzékeny téma, tudtam, hogy óvatosnak kell lennem, milyen tárgyat viszek.

Mikor az érzelmeim vihara közt leültem a díványra, kétéves fiunk lépett az üres plédhez, és odasúgta: „Szia húgi baba!”

OLVASD A MORMON KÖNYVÉT!

Öröm kellett volna, hogy eltöltsön bennünket, ám szívünkre mély bánat nehezedett, kezünk pedig üres volt. Debra Caelia Carter a kijelölt napon érkezett, 2010. április 26-án, de halva született.

Amikor hazaértünk, a kezemben fogtam a kicsiny rózsaszín plédet, melybe Debrát burkoltuk volna be, és tartottuk volna a karjainkban a kórházban. Mikor az érzelmeim vihara közt leültem a díványra, kétéves fiunk lépett az üres plédhez, és odasúgta: „Szia húgi baba! Szeretlek!”

Könnyek közt elfordítottam az arcom. Ekkor megpillantottam a falunkon lógó plakátot, mely a *Friend* magazinból származott: „Mennyei Atyánk csak egy imányira van tőlünk, a Szentlélek pedig suttozásnyira.”¹

Szívemet néma, ám annál

hevesebb imában kezdtem kiönteni Istennek. Miközben ezt tettem, úgy éreztem, a Szentlélek azt suttogja: „Olvasd el újra a Mormon könyvedet!” Épphogycsak befejeztem a könyvet, de az érzés jól kivehető, a benyomás pedig teljesen világos volt.

A következő reggelen korán keltem, és újra elkezdtem olvasni a Mormon könyvét. Színes ceruzákkal és filctollakkal kiemeltem minden olyan részt, mely a hitről, az imáról, a reményről, Krisztus tulajdonságairól, az evangélium prédikálásáról és az Úr szavára történő hallgatásról szólt. Tudtam, hogy azt kell tennem, amit Nefi, Énós, Moróni és a Mormon könyve más prófétái is tettek, amikor megpróbáltatásokkal küszködtek. És nekem is a Szabadító iránti ugyanolyan szeretettel kell tennem ezt, mint amely a nehéz

időkben az ő életüket is betöltötte.

A napi, személyes szentírás-tanulmányozás eme óráiban éreztem, amint az Úr szeretete karjába zár, és éreztem az Ő mindenkiért végzett engesztelő áldozatának erejét. A Lélek szólt hozzám, egyfajta béke lett úrrá rajtam, és buzgó imáimra kezdtem válaszokat kapni. Az olvasott szavakon való elgondolkodás erőt adott a gyászomban.

Egy nap a Lélek örömmel töltött el, miközben e szavakat olvastam:

„...tökéletes szeretettel szeretem a kisgyermeket; és mind egyformák és részesei a szabadulásnak. [...]

A kisgyermek... [Isten] irgalma folytán mindannyian benne élnek. [...]

Mert lássátok, hogy *minden kisgyermek Krisztusban él*” (Moróni 8:17, 19, 22; kiemelés hozzáadva).

Olyan érzés volt, mintha Krisztusban *élve* látnám a lányomat – mosolyogva és boldogan, az Ő karjaiba zárva. Attól a pillanattól kezdve éreztem, hogy van erőm kitartani, és hogy lelkemben újra fellobbant a remény lángja a családom iránt. Tudtam, hogy ha az engesztelésbe, a szentírásokba, az élő próféták szavaiba és a templomi szövetségek által egymásba kapaszkodunk, újra egyesülhetünk családként, örökre.

Szeretem a Mormon könyvét, mely egyértelműen bizonyosságot tesz Jézus Krisztusról, arról, hogy mit tett és tesz értünk, és hogy nekünk mit kell tennünk ahhoz, hogy olyanokká váljunk, mint Ő. A Mormon könyve világosságot hoz az életembe, és szívemet Krisztus iránti reménnyel tölti el. ■

Jewelene Carter, USA, Virginia

JEGYZET

1. Lásd Elaine S. Dalton: Mindig, minden dologban és minden helyen. *Liahóna*, 2008. máj. 118.

APA CIPŐJE

Néhány évvel ezelőtt, míg szüleim a Segítőegyletnek segítettek elrendezni néhány ruhát, cipőt és más tárgyakat, melyet majd a szükségben lévőknek adományoznak, édesapám egy pár, nagyon jól ápolt cipőt talált egy halom ruhakupac közepén. Abban a pillanatban nagyon erős késztetést érzett, hogy megtartsa a cipőt.

Édesanyám felnevetett és azt mondta: „Ez a cipő három számmal kisebb a lábadnál. Rád sem menne!”

Édesapám azonban kitartott. A nőtestvérek néhány hecc után végül megengedték neki, hogy megtartsa a cipőt.

Amint hazaért, megpucolta, kitömte újságpapírral, és betette egy dobozba, az öltözőasztala tetejére. Utasításokat kaptunk, hogy ne nyúljunk a dobozhoz. Öt éven át ugyanazon a helyen maradt.

Egy napon új család költözött a szomszédos házba. Két kisgyermekük volt és egy hathónapos babájuk. A nővéremmel azonnal összebarátkoztunk a két lányukkal, akik velünk egyidősek voltak. Újdonsült barátnőinknek elmeséltük, hogy az egyházban tanulunk, és meghívtuk őket az Elemibe is. Nagyon lelkesek voltak, hogy többet megtudjanak arról, amit megosztottunk velük.

Miután hazatértünk az Elemiből, abba sem hagyták a mesélést szüleiknek az egyházzal. Ezután a szüleink meghívták az egész családot, hogy hallgassák meg a misszionáriusi leckéket, és jöjjenek el az egyházba. Örömmel elfogadták. Tetszetek nekik a leckék, mi pedig nagyon izgatottak voltunk, hogy együtt

mehetünk velünk istentiszteletre.

Ám amikor elérkezett a szombat, a lányaik csüggedtnek tündek. Mikor megkérdeztük, mi a baj, azt mondták, a szüleik mégsem szeretnének az egyházba menni.

Nagyon csalódottak voltunk, ezért megkértük aput, beszéljen a szüleikkel. Mikor mesélt nekik az istentiszteletre járás áldásairól, az édesapa így válaszolt: „Igen, mindezt én is tudom. Az a baj, hogy már régóta nem volt a lábamon más cipő, csak a sportcipőm, és tudom, hogy jól öltözötten kellene mennünk az egyházi gyűlésekre.”

Ebben a pillanatban édesapám az anyukámra pillantott. Anya azonnal tudta, mit kell tennie. A cipő apu

öltözőasztalán tökéletesen ráillett barátnőink apukájának lábára, így az egész család eljött velünk istentiszteletre. Csodálatos vasárnap volt számukra és a mi számunkra is. Hamarosan az egyház tagjai lettek, és mára gyönyörű örökkévaló családként élnek.

Tudom, hogy édesapám a Szentlélektől kapott utasítást arra, hogy tartsa meg azt a cipőt. Emiatt én is mindig az Ő útmutatását kérem, hogy találjak olyan családokat, akik képesek meghallgatni az evangéliumot. Tudom, hogy ő felkészíti a családokat, nekünk pedig meg kell keresnünk és Krisztushoz kell vezetnünk őket. ■

Priscilla Costa Xavier, Brazília, São Paulo

Édesapám erős késztetést érzett, hogy megtartsa a cipőt, bár édesanyám csak nevetve ennyit mondott: „Ez a cipő három számmal kisebb a lábadnál.”

NÉZZ FEL!

*Mindannyiunk számára
kihívás, hogy ne oldalra
tekintsünk, hogy lássuk,
mások miként tekintenek
az életünkre, hanem felfelé
nézzünk, hogy azt lássuk,
Mennyei Atyánk hogyan
lát minket.*

Írta:
Carl B. Cook
 a Hetvenektől

Amikor fiatal voltam, a németországi Hamburgba hívtak el misszióba. A Nyelvi Képző Misszióban – a mai Misszionárius-képző-központ elődje – küszködtem a nyelv elsajátításával. Az első, majd a második hét elteltével észrevettem, hogy a többiek a kerületemben sokkal gyorsabban fejlődtek, mint én. Míg nekem a *die, der, das* névelők használata is komoly problémát okozott, ők már összetett nyelvtani feladatokat oldottak meg.

Elkezdtem aggódni – és csüggedni. Hogyan fogok tudni sikeres missziót szolgálni, ha nem tudok beszélni azokkal az emberekkel, akikhez elhívtak, hogy tanítsam őket?

Segítségért imádkoztam és papsági áldást kértem, amely némi megnyugvást nyújtott. Én azonban továbbra is kutattam és küzdöttem, ám egy nap még a korábbiaknál is feszültebb és gondterheltebb voltam. Miközben a társam és én a folyosón sétáltunk, megálltam egy szűk takarítósztár aijtaja előtt. Megkértem a társamat,

hogy várjon rám egy percet. Bebújtam a pici szobába, letérdeltem egy felmosórongyra, és könyörögni kezdtem Mennyei Atyámhoz egy kis megnyugvásért.

Az Úr válaszolt az imámra. A következő gondolat töltötte meg az elmémet: „Nem arra hívtalak el, hogy tökéletesen elsajátítsd a német nyelvet. Arra hívtalak el, hogy teljes szívvel, elmével és erővel szolgálj.”

Rögtön azt gondoltam: „*Ez nekem is menni fog!* Képes vagyok teljes szívvel, elmével és erővel szolgálni. Ha ez az, amire az Úr elhívott engem, *akkor meg tudom tenni!*” Óriási megkönnyebbüléssel álltam fel.

Attól a pillanattól kezdve megváltozott a magammal szemben felállított mércém. Többé nem a társamhoz vagy a kerületemben lévő többi misszionáriushoz mértem a fejlődésemet vagy a sikeremet. Helyette inkább arra koncentráltam, vajon az Úr szerint

hogy haladok. Többé nem oldalra tekinttem, hogy másokhoz hasonlítam magam, hanem elkezdtem, úgy mond, felfelé nézni, hogy tudjam, *Ő* mit gondol az erőfeszítéseimről.

Nem tudom, hogy attól a naptól kezdve gyorsabban vagy könnyebben tanultam-e a nyelvet, de azt tudom, hogy többé már nem éreztem a korábbi aggodalmakat. Tudtam, hogy az Úr mit vár el tőlem, és megvolt bennem az erő, hogy véghezvigyem azt.

Elkezdtem Mennyei Atyámmal tanácskozni reggelente. Elmondtam neki, hogy nem tudom, mit hoz majd a nap, de minden tőlem telhetőt meg fogok tenni. „Engedd, hogy meg tudjam tanulni mindazt, amit megtanulhatok – imádkoztam –, de bármi is történjék, a tőlem telhető legjobbat fogom nyújtani Neked.”

Esténként ismét imádkoztam, hogy beszámoljak arról, mit tanultam és tettem aznap. Küzdelmeimet és sikereimet egyaránt megosztottam Mennyei Atyámmal. Elkezdtem Őhöz fordulni – nem másokhoz, vagy akár

saját magamhoz –, hogy értékelje a fejlődésemet.

A lecke, melyet több mint 35 évvel ezelőtt abban az apró takarítófülkében tanultam, egész életemen át velem maradt, számos elhíváson és megbízáson keresztül. Valahányszor olyan dolog megtételére kérnek, amelynél az elvárások nagyobbak tűnnek, mint amennyire képes vagyok, eszembe jut ez az élmény, és ezt mondom magamnak: „Várjunk csak! Ki hívott el téged? Kit szolgálsz? Kinek próbálsz a kedvében járni?”

A világ, melyben jelenleg élünk, számos különféle mércével mér – többnyire külső mércékkel. Azt gondolom, az ilyen mércék különösen kíméletlenek lehetnek a fiatal felnőttekkel. Iskolába jártok, osztályzatot kaptok, ám az nem feltétlenül tükrözi, mi mindent tapasztaltatok még meg a többi óráton, a családokban vagy a különböző élethelyzetekben. Néha a külsőnk vagy a kocsi alapján ítélnék meg minket. Esetleg az alapján határozzuk meg egyéni értékünket, hogy hány barátunk ír a közösségi hálón lévő falunkra. Azon aggódunk, mit gondolnak mások arról az emberről, akivel randizunk, vagy mit fognak gondolni az emberek, ha még az iskola befejezése előtt megházasodunk. Könnyű beleesni a másoknak megfelelni akarás csapdájába, ám nem bízhatunk az ilyen külső mércékben; a világ néha túl gyorsan dicsér vagy kritizál.

Úgy vélem, a kihívás mindannyiunk számára – de különösen a fiatal felnőttek számára – az, hogy próbáljunk meg ne oldalra tekinteni, hogy lássuk, mások miként tekintenek az életünkre, hanem felfelé nézzünk,

hogyan azt lássuk, Mennyei Atyánk hogyan lát minket. Ő nem a külsőt nézi, hanem azt, ami a szívben van (lásd 1 Sámuel 16:7). És Ő tudja – jobban, mint bárki más –, hogy egyenként mire van szükségünk.

Na és hogyan „nézzünk fel”? Hadd osszak meg néhány tantételt, amely segíthet.

Tegyéél szert lelki erőre!

Mindannyian szert tehetünk a döntéshozatalokhoz szükséges lelki erőre azáltal, hogy minden napot személyes imával és szentírás-tanulmányozással kezdünk. Ez az ima tartalmazhatja azt a kérést, hogy fogékonyak legyünk Isten számunkra készített tervére. Bár lehet, hogy nem látjuk az egész tervet, kérhetjük, hogy legalább a terv egy részét felfoghassuk, ami aznap vár ránk. Ha fogékonyak vagyunk, meg fogjuk látni azon döntéseink gyümölcsét, melyekkel az Urat követtük. Képesek leszünk a kapott sugalmazások szerint cselekedni. Továbbá képesek leszünk a nehezebb dolgok megtételére, illetve a helyes cél érdekében elvárt dolgok elvégzésére.

Tarts ki a kapott útmutatás mellett!

„Felfelé tekintünk” azáltal, hogy kitarunk azon útmutatások mellett, melyeket szerető Mennyei Atyánktól kaptunk személyes kinyilatkoztatás által. Néha lesznek, akik megpróbálnak lebeszélni minket arról, hogy a kapott irányítás szerint cselekedjünk. Még ha jó szándékkal teszik is ezt, ki kell tartanunk amellett, amit éreztünk.

A feleségemnek és nekem van egy lányunk, aki jelenleg Spanyolországban szolgál teljes idejű missziót.

**„Felfelé tekintünk”
azáltal, hogy kitarunk
azon útmutatások
mellett, melyeket szerető
Mennyei Atyánktól
kaptunk személyes
kinyilatkoztatás által.**

TEKINTSETEK A MENNY FELÉ!

„A menny felé tekintés élethosszigan tartó törekvésünk kell hogy legyen. Néhány ostoba ember hátat fordít Isten bölcsességének, és a változó divat vonzását, a hamis népszerűség csábítását vagy a pillanat hevét követi. Viselkedésük Ézsau végzetes történetére emlékeztet, aki egy tál lencsére cserélte elsőszülöttségi jogát.

És milyen következményekkel jár egy ilyen tett? Bizonyágomat teszem ma nektek arról, hogy ha elfordulunk Istentől, az a szövetségek megszegéséhez, széttört álmokhoz és szertefoszlott reményhez vezet. Könörgöm, kerüljétek el az ilyen ingoványos talajt! Nemes születési joggal rendelkeztek. Célotok az örök élet elnyerése Atyánk királyságában.

Az ilyen célt nem lehet egyetlen dicsőséges próbálkozással elérni, hanem csak egy egész életen át tartó igazlelkűség, bölcs döntések sokasága, céltudatosság és fennkölt eszményképek eredményeképpen.

Korunk zürzavarában, a lelkiismeretek konfliktusában és mindennapi életünk kavalkádjában a megingathatatlan hit válik életünk horgonyává.”

Thomas S. Monson elnök, "Guideposts for Life's Journey" (Brigham Young University devotional address, Nov. 13, 2007), 3, speeches.byu.edu.

Középiskolai éveit Új-Zélandon töltötte, ahol akkor misszióelnökként szolgáltam. Amikor 21 éves lett, ezt mondta: „Apa, Anya, azt hiszem, missziót kell szolgálnom.” Természetesen örültünk ennek az igazlelkű döntésnek, de tudván, mekkora áldozatot jelentett neki távol lenni a barátaitól és a családjától tizenéves korában, ezt mondtam neki: „Már szolgáltál egy missziót.”

Mire ő mosolyogva így felelt: „Nem, apu, az *te* voltál. Most *én* szeretnék elmenni az Urat szolgálni.”

„Rendben – mosolyogtam. – Szolgálj le a missziódat. Kövesd a sugalmazást.”

Ma már boldog vagyok, hogy tudhatom, nem csupán Mennyei Atyját és az Ő gyermekeit szolgálja Spanyolországban, hanem azt a sugalmazást követi, amit érzett. Még engem – jót akaró szülőt – sem engedett meggyőzni őt arról, hogy mást tegyen, mint amit helyesnek érzett az életében és Mennyei Atyja neki szánt tervében.

Ne félj cselekedni!

Akármilyen fontos is megismerni Mennyei Atyánk életünkre vonatkozó tervét, néha annyira belemerülünk a részletek megismerésébe, elejétől végéig, hogy elkezdünk félni cselekedni. Ne essetek ebbe a hibába! Hozzatok helyes döntéseket a legjobb ítélőképességetekre támaszkodva, és haladjatok előre az életetekkel. Áldásokat kapunk a döntéseink során. Ne féljetekek döntéseket hozni csak azért, mert féltek, hogy hibázni fogtok. Ne féljetekek új dolgokat kipróbálni. Ha ezt teszitek, örömet leltekek majd az utazásban.

Maradj a helyeden!

Amikor a családukk Új-Zélandon élt, olykor lesújtott bennünket az a sok kihívás, amellyel az érdeklődőknek, az új megtérteknek, a misszionáriusoknak és másoknak szembe kellett nézniük. Gyakran imádkoztunk válaszókért – és elvártuk, hogy azok *gyorsan* érkezzenek!

Mindannyiunknak szüksége van segítségre. És néha a keresett megoldás valóban *gyorsan* érkezik. Néha azonban teljesen más módon, mint ahogy reméltük. Vagy később, mint ahogy számítottunk rá. És vannak alkalmak, amikor meg úgy tűnik, egyáltalán nem jön segítség.

Ilyen esetekben vegyétek fel a „maradj a helyeden” hozzáállást, amíg az Úr nem küld segítséget, akármilyen sokáig is kelljen várni rá. A helyünknön maradni azonban nem azt jelenti, hogy nem mozdu-lunk. Ahogy említettem, ne féljetekek cselekedni! Továbbra is tegetetek jó dolgokat! Tartsátok be a parancsolatokat! Imádkozzatek, tanuljatek, és tegetetek meg minden tőletek telhetőt, amíg további utasítást nem kaptok. Ne hagyjatek el a helyetekeket! Az Úr a maga idejében engedni fogja, hogy minden dolog a javatokra váljon.

A Nyelvi Képző Misszióban tapasztaltak óta újra és újra megáldotta az életemet, hogy „felfelé néztem”. Ahogy Mormon magyarázza a Hélamán 3:27-ben: „...az Úr mindazokhoz irgalmas, akik szívük őszinteségében szólítják az ő szent nevét.” Éreztem és megtapasztaltam az Ő irgalmát és szeretetét. Tudom, hogy irgalma mindannyiunknhoz elér, ha hiszünk, és segítségül hívjuk az Ő nevét. ■

Térjünk a lényegre!

Miért helyeznek akkora **nyomást** a fiatal férfiakra, **hogyan menjenek misszióba?** Ennek nem személyes döntésnek kellene-e lennie?

Minden fiatal férfinak meg kell hoznia azt a személyes döntést, hogy betölti-e papsági kötelezettségét azáltal, hogy missziót szolgál, vagy sem. Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „...minden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak. Fiatal férfiak, felszólítalak benneteket, hogy készüljete fel arra, hogy misszionáriusként szolgáltok!” (Újra összegyűltünk. *Liahóna*, 2010. nov. 5.).

A misszióra való felkészülés része egy fiatal férfi ároni papsági tapasztalatszerzésének. Ez a kötelessége, és éreznie kell e kötelesség helyénvaló súlyát. Természetesen ne szolgáljon missziót csupán azért, mert elvárják tőle, vagy mert nyomás alatt van; azért szolgáljon, mert vágyik rá, hogy megossa másokkal Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát.

Ám mikor arról imádkozik, hogy szolgáljon-e missziót, ne feledje, hogy a papság elfogadásával azt a szent kötelezettséget is elfogadta, hogy figyelmeztessen, kifejtse, buzdítson és tanítson, és hívjon mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz (lásd T&Sz 20:59), többek között azáltal, hogy teljes idejű missziót szolgál. Azokat a fiatal férfiakat, akik gyenge egészségi állapotuk vagy egyéb fogyatékoság miatt nem tudnak missziót szolgálni, tiszteletteljesen felmentik a szolgálat kötelezettsége alól. ■

Léteznek-e védőangyalok? Hozzám is ki van-e jelölve egy?

A „védőangyal” kifejezés nincs benne a szentírásokban; helyette a „szolgálattevő” kifejezést használják az angyalokra (lásd *Omni* 1:25; *Moróni* 7:22–29). „Az angyalok a Szentlélek hatalma által szólnak” (2 *Nefi* 32:3), és gyakran osztoznak a

Szentlélek azon küldetésében, hogy vigasztaljon, vezessen, megóvja a hithűeket, valamint kinyilvánítsa és megerősítse az igazságot. Tehát ilyen értelemben magát a Szentlelket lehet védőangyalnak tekinteni.

Jeffrey R. Holland elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából ezt tanította: „A kezdetektől fogva, végig az adományozási korszakokon át, Isten angyalokat bízott meg, hogy közvetítsék gyermekeinek az irántuk érzett szeretetét és törődését. [...] Akár láthatók, akár nem, azért

ők *mindig* a közelünkben vannak” (Az angyalok szolgálata. *Liahóna*, 2008. nov. 29.).

Az Úr nem nyilatkoztatta ki, hogy egy konkrét angyal van-e kijelölve arra, hogy egy-egy emberre figyeljen, de biztos lehetsz benne, hogy elérhető számunkra az isteni védelem és vigasz. Ha hitet gyakorolsz, megkapod Isten segítségét, beleértve azt is, hogy angyalokat küldenek a megerősítésedre és vigasztalásodra, valamint hogy bátorságot adjanak neked ahhoz, hogy a jót tudd tenni. ■

Mi az egyház álláspontja a homoszexualitással kapcsolatban? Megengedett-e olyan emberekkel barátkozni, akiknek homoszexuális érzéseik vannak?

A z egyház ellenzi a homoszexuális viselkedést, ám megértéssel és tisztelettel nyújtjuk ki kezünket a saját nemükhöz vonzódók felé.

Ha ismersz olyan embereket, akik az azonos nemhez vonzódnak, ugyanazon alapelveket kövesd, melyeket más barátságok esetén is teszel: „Válasszatok meg gondosan a barátaitokat! Ők nagymértékben befolyásolják gondolkodásotokat és cselekedeteiteket, sőt hozzájárulnak leendő személyiségetek formálásához is. Olyan barátokat válasszatok,

akik osztoznak értékeitekben, és így erősíthetitek és bátoríthatjátok egymást, hogy magas normák szerint éljete. Az igaz barát arra fog ösztönözni benneteket, hogy a legjobbat hozzátok ki magatokból. [...] Mindenkiel legyenek kedvesek és tisztelettudók” (*A fiatalság erősségéért* [füzet, 2002], 12.).

Az egyház azt tanítja, hogy az emberi szexualitásnak célja van Mennyei Atyánk tervében. Ahhoz, hogy boldogok lehessünk és be tudjuk tölteni ezt a célt, megparancsolták nekünk, hogy éljünk az erkölcsi tisztaság

törvénye szerint. A homoszexuális viselkedés ellentétes ezzel a céllal, és megsérti Isten parancsolatait.

Mindazonáltal, ha valaki a saját neméhez vonzódik, ám nem cselekedett ezen érzések szerint, akkor nem követett el bűnt. Az egyház erkölcsi normái ugyanúgy érvényesek mindenkire, függetlenül attól, hogy melyik nem iránt érez vonzalmat. Sem az Úr, sem az egyház nem tud szemet hunyni egyetlen olyan viselkedés fölöött sem, amely megszegi az Úr törvényeit. Ellenben ismételten hangsúlyozzuk, az erkölcstelen viselkedést ítéljük el, nem pedig az embert. ■

Ha többet szeretnél tudni e témával kapcsolatban, olvasd el a következő beszédet: Jeffrey R. Holland elder: Segítség az azonos nemhez való vonzódással küszködők számára. Liahóna, 2007. okt. 40.

Írta: Jeffrey R.
Holland elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

SZÖVETSÉGEINK BETARTÁSA:

ÜZENET A MISSZIÓBA KÉSZÜLŐKNEK

E munka kulcsa szövetségeink betartásában rejlik. Semmilyen más módon nem érdemelhetjük és nyilváníthatjuk ki az isteniség erejét.

A szövetségek betartásának rendkívüli fontosságáról fogok ma beszélni nektek – annak fontosságáról, hogy én betartsam az én szövetségeimet, ti pedig a tiéteket. Ez a téma túlnő az engedelmesség megtárgyalásán, habár az engedelmesség is kétségtelenül részét képezi. Mindemellett nagyon személyes témáról van szó.

Bizonyos szempontból ez a legalapvetőbb dolog, melyről az evangéliumi tervben beszélhetünk, hiszen kizárólag a szövetségeket kötő és szövetségeket megtartó emberek tarthatnak igényt a celesztialis királyság legnagyobb áldásaira. Igen, amikor a szövetségek betartásáról beszélünk, akkor halandó létünk céljának lényegéről beszélünk.

A királyság építése szövetségről szövetségre

A szövetség egymáshoz kötő lelki szerződés, ünnepélyes ígéret Isten az Atya felé, hogy egy bizonyos módon fogunk élni, gondolkodni és cselekedni – úgy, ahogyan az Ő Fia, az Úr Jézus Krisztus tette. Cserébe az Atya, a Fiú és a Szentlélek az örök élet pompás teljességét ígéri nekünk.

Érdekesnek találok, hogy a szövetségeket személyesen, egyénenként kötjük. Szövetséget kötünk a keresztelezés és konfirmálás alkalmával, amely elindít bennünket az örök élet felé vezető úton. Ezeket a szertartásokat egyénenként, külön-külön végezzük, függetlenül attól, hogy végül hány embernek kell részesülnie bennük.

Akkor is szövetség kötöttek, amikor a férfiak elnyerik a papságot. Az elrendelésben szintén egyszerre csak egy ember részesül.

A legmagasabb rendű szövetségeket a templomban kötjük. Ott tesszük a legünnepélyesebb ígéreteket Mennyei Atyánknak, és Ő is ott tárja fel legteljesebben a számunkra tett ígéretei valódi jelentőségét. Hadd mondjam el ismét: ezek egyéni tapasztalatok, még akkor is, amikor azért megyünk a templomba, hogy

más egyénekhez pecsételjenek bennünket.

Így épül fel Isten királysága – egyszerre egy ember, egyszerre egy szövetség; halandó életünk összes útja a szent templom legmagasabb szövetségei felé vezetve.

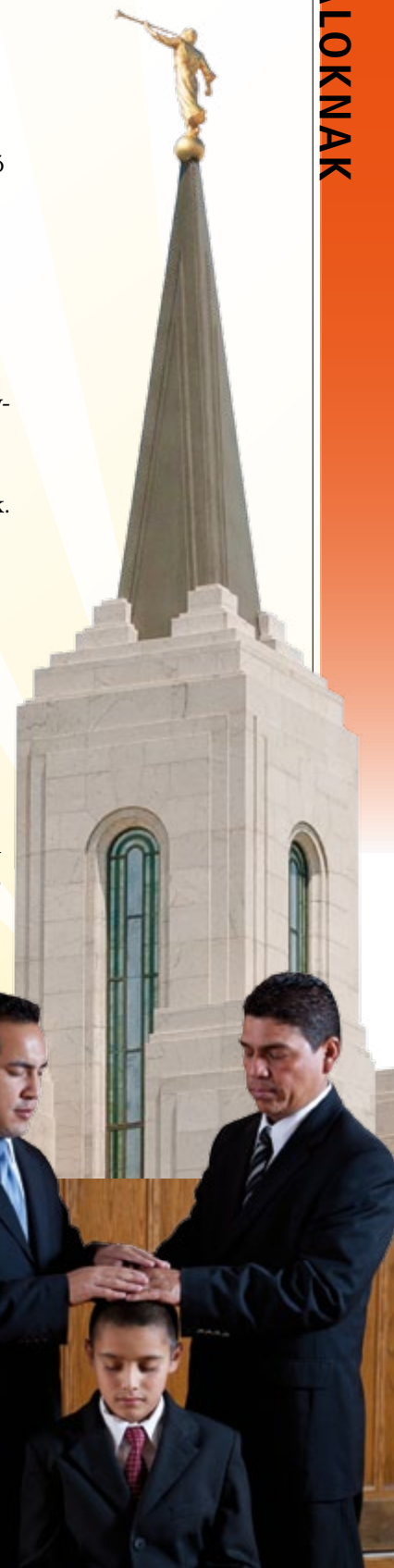
A templomi szövetségek szerepe

Nagyon fontos, hogy megértsétek, hogy saját felruházásotok elnyerése a templomban, beleértve a felruházásra titeket felkészítő nagyszerű szertartásokat is, mind nélkülözhetetlen része a misszionáriusi felkészüléseknek, valamint a misszionáriusi elkötelezettségeknek.

Amikor elmentek a templomba, elkezdtek megérteni ama templomi szövetségek jelentőségét, az elválaszthatatlan kapcsolatot az ottani felruházások és a misszionáriusi sikerek között.

Valójában már maga a *felruházás* szó is kifejezi eme létfontosságú kapcsolat lényegét. A felruházás ajándék. A szó angol megfelelőjének szótöve azonos a *hozomány* szó angol megfelelőjével, amely kifejezés szintén egy különleges ajándékra utal, mellyel a friss házásokat indítjuk közös útjukra.

Ezt teszi Isten is minden alkalommal, amikor szövetséget kötünk Vele. *Felruház*, megajándékoz bennünket.

Megígérjük, hogy megteszünk bizonyos dolgokat, a szertartástól függően, és Ő cserébe különleges ajándékokat ígér számunkra – csodálatos ajándékokat, kimondhatatlanul értékes ajándékokat, szinte felfoghatatlan ajándékokat. Így hát azt mondom nektek, ahogyan magamnak is: ha valóban sikeresek akarunk lenni az elhívásunkban, ha szeretnénk elérni Atyánk minden segítségét, minden támogatását és minden áldását, ha szeretnénk, hogy a menny ajtajai szélesre táruljanak előttünk, hogy elnyerhessük az isteniség erejét, akkor be kell tartanunk a szövetségünket!

Tudjátok, hogy egyedül nem tudjátok elvégezni ezt a munkát. Szükségünk van a menny segítségére; szükségünk van Isten *ajándékaira*. Ezt már megtanította az ebben az adományozási korszakban végzendő munka kezdetén is. „Sion megváltásáról” tanítva ezt mondta az Úr:

„Hogy ők maguk felkészülhessenek, és hogy népem még tökéletesebben taníthasson

és nyerjen tapasztalatot, és tökéletesebben tudhassa kötelességét, valamint azon dolgokat, amiket kezeiktől megkövetelek.

És ez addig nem vihető véghez, míg elderekim fel nem ruháztatnak hatalommal a magasságból.

Mert íme, én nagyszerű felruházást és áldást készítettem, amely kitöltetik rájuk, amennyiben hűségesek és továbbra is alázasok énelőttem” (T&Sz 105:10–12).

Ez a munka olyannyira komoly, és az ellenség ellenszegülése oly nagy mértékű, hogy minden isteni erőre szükségünk van erőfeszítéseink megnöveléséhez, valamint az egyház folyamatos előre mozdításához. Ennek kulcsa, egyénenként, a templomban kötött szövetség – azon ígéletünk, hogy engedelmessé válunk és áldozatot hozunk, hogy felajánlásokat teszünk az Atyának, valamint az Ő ígéréte számunkra, hogy megerősít bennünket „nagyszerű felruházás[sal]”.

Szövetségek és az Úr munkája

Segít mindez látnotok, mily alapvetőek a személyes, egyéni ígéréteink a munka teljességében és nagyszerűségében? A szabadulás tervében minden más dologhoz hasonlóan a világszerte szolgáló összes elder és nővér sikerét egyszerre egy misszionárius határozza meg.

Nem kötünk szövetségeket egyházközségeként vagy cövekként. Nem, mi Kovács testvérként vagy Horváth testvérként, Kocsis nőtestvérként vagy Mészáros nőtestvérként kötünk szövetségeket. E munka kulcsa a szövetségek egyéni betartásában rejlik.

Nem tudom, melyik misszióban fogtok szolgálni, de nem hiszem, hogy Mennyei Atyánk bármelyik missziónak is adott volna konkrét ígéletet mint missziónak. Azt azonban tudom, hogy nagyszerű ígéreteket tett nektek egyénenként.

Akkor tudunk hegyeket mozgatni, amikor egy egész misszió egységessé válik azáltal, hogy minden egyes misszionárius feddhetetlen,

és minden egyes misszionárius betartja a saját szövetségét. Amikor ilyen egység és erő van jelen, és a misszióban minden egyénhez felruházás érkezik a mennyből, akkor semmi „nem állíthatja meg e munka előrehaladtát”. Így történik majd, hogy „Isten igazsága... bátran, nemesen és függetlenül fog előrehaladni”¹.

Magabiztosak vagyunk, mert tudjuk, hogy nincs gyenge láncszem a szerkezetben, és nincs sebezhető pontja a páncélzatnak. A gonosz és bűn ellen folytatott háború menete ugyanaz, ahogyan minden evangéliumi győzelmet kivívtak: egyszerre egy szövetség, egyszerre egy ember, egyszerre egy misszionárius.

Ezért mondta az Úr az egyház korai vezetőinek: „...köteleztétek el magatokat arra, hogy teljes szentségben cselekedtek énelőttem – hogy amennyiben ezt teszitek, dicsőséggel gyarapodjon az a királyság, amelyet megkaptatok” (T&Sz 43:9–10).

Ez a szövetség nyelve. Pontosan ezért megyünk el a templomba: hogy elkötelezzük magunkat az Úrnak és egymásnak, majd azzal az erővel felruházva „szentségben cselekedjünk”. Cserébe hatalommal és dicsőséggel áldatunk meg mi és a munkánk is. Pont a szövetségek betartására vonatkozóan mondta az úr, hogy „én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra” (T&Sz 82:10).

Higgyetek nekem! E munka kulcsa szövetségeink betartásában rejlik. Semmilyen más módon nem érdemelhetjük és nyilváníthatjuk ki az isteniség erejét. Az Úr szavát adta erre.

El fogtok menni a templomba, hogy felkészüljétek a missziótokra. Tartsátok be az ott kötött szövetségeket – mindegyiket. Ezek nagyon személyes, nagyon szent fogadalmak, melyeket Mennyei Atyánknak teszünk.

Szövetség a tanúságtételre

Miközben erre kérlek titeket, szeretném, ha tudnátok, hogy én is ugyanezt fogom

tenni. Én is be fogom tartani a szövetségeimet. Az egyik ilyen szövetség az, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaként „Krisztus neve különleges [tanúja leszek] az egész világon” (T&Sz 107:23). Szövetségeim betartása során nem csupán nektek teszem ma tanúságomat az Úr Jézus Krisztusról és arról, hogy Őt keresztre feszítették, hanem ilyen tanú is leszek – elhívva, elrendelve, meghatalmazva, hogy elvigyem e bizonysgot a világnak. Boldog vagyok, hogy csatlakozhatom hozzátok e szolgálatban, szeretett fiatal barátaim.

Tudom, hogy Isten él, hogy Ő szó szerint a mi Mennyei Atyánk, és hogy Ő mindig be fogja tartani a számunkra tett ígéreteit. Tudom, hogy Jézus a Krisztus, az Atya Egyszülött Fia a testben, és a világ Szabadítója. Tudom, hogy Ő azért szenvedett, vértett és adta életét, hogy nekünk örök életünk lehessen.

Tudom, hogy az Atya és a Fiú megjelentek az ifjú Joseph Smith prófétának, eme adományozási korszak nagyszerű alapító prófétájának, aki szintén vérrel tanúszkodott elhívásáról, ami a legnemesebb jelképe egy ember szövetségeihez való hűségének. Tudom, hogy azok a prófétai kulcsok megszakítatlan láncban adtak tovább 15 másik férfinak napjainkig, amikor is azok Thomas S. Monson elnök, Isten jelenlegi elnöklő főpapjának birtokában és prófétai szolgálatában vannak.

Ez a munka igaz. E kijelentések igazak. Biztosan tudom ezt minden más halandó férfitől vagy nőtől függetlenül, aki valaha is élt a földön. A Szentlélek megnyilvánulásai által tudom, amelyek útmutatást adnak az életemben, értelmet a bizonyságomnak, és előre küldenek – veletek együtt –, hogy különleges tanúja legyek a világ Megváltójának. ■

Részlet az 1997. április 25-i misszionáriusi műholdas közvetítésen elhangzott beszédből.

JEGYZET

1. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:540.

FIATAL NŐK, KELJETEK FEL ÉS RAGYOGJATOK!

ÍRTA: A FIATAL NŐK ÁLTALÁNOS ELNÖKSÉGE

A Közös tevékenység idei motója arra szólít fel benneteket, hogy legyetek vezetők. Arra szólít fel benneteket, hogy legyetek példák tisztaságban, erényességben és szentségben. Arra szólít fel benneteket, hogy változtassátok meg a világot!

Amikor a Fiatal Nők szervezetének

részévé váltatok, kaptatok egy arany és fehér színű, fáklyát ábrázoló medált, emlékeztetőül arra, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza fiatal nőiként ki fogtok állni az igaz-

ság és az igazlekűség mellett, továbbá felkeltek és ragyogni fogtok a világnak. Ez azt jelenti, hogy Isten értékes leányaiként hűek maradtok isteni mivoltotokhoz. Azt jelenti, hogy törekedni fogtok Isten és a Szabadító tanúiként állni „mindig és mindenben, és minden helyen” (Móziás 18:9).

Reméljük, hogy idén büszkén viselitek majd ezt a medált emlékeztetőül, hogy példák vagytok a körülöttetek lévőik számára. „Ragyogni” fogtok,

amikor naponta **imádkoztok, olvassátok** a Mormon könyvét, **engedelmeskedtek** *A fiatalok erősségéért* című füzetben található normáknak, és **mosolyogtok**. Tudjuk, hogy ha betartjátok a parancsolatokat és *A fiatalok erősségéért* füzetben található normák szerint éltek, akkor örömet fogtok sugározni magatokból, és jogosultak lesztek a Szentlélek vezetésére. Ez az útmutatás lehetővé teszi mindannyi-ótok számára, hogy olyan döntéseket hozzátok, melyek segítenek érdemessé válnotok egy templomi ajánlás elnyerésére.

A Fiatal Nők általános elnökségként tanúságunkat tesszük, hogy ha megteszitek ezeket a dolgokat, akkor a Szabadító megvilágítja előttek az utat. Ezt az ígéretet tette számotokra: „...világosságotok is lesztek...”, és elkészítem előttek az utat, ha úgy léssen, hogy betartjátok a parancsolataimat..., és tudni fogjátok, hogy én vezetlek benneteket” (1 Nefi 17:13). ■

A 2012. ÉVI KÖZÖS TEVÉKENYSÉG MOTTÓJA

„*Keljetek fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára*” (T&Sz 115:5).

Legfelül: Elaine S. Dalton (középen), elnök; Mary N. Cook (balra), első tanácsos; és Ann M. Dibb (jobbra), második tanácsos.
Fent: David L. Beck (középen), elnök; Larry M. Gibson (balra), első tanácsos; és Adrián Ochoa (jobbra), második tanácsos

LEGYETEK RAGYOGÓ PÉLDÁK!

ÍRTA: A FIATAL FÉRFIAK ÁLTALÁNOS ELNÖKSÉGE

Az egyház fiatal férfiai – e nagy-szerű ároni papság diakónusai, tanítói és papjai –, magatokra vettétek a Szabadító nevét; az Ő szent papságát viselitek; elhívtak benneteket, hogy az Ő munkáját végezzétek, és mindenkit megáldjatok, aki ismer titeket. Eljött az idő, hogy betöltsétek papsági kötelességeiteket, hogy „ragyogjatok” és „zászlók [legyetek] a nemzetek számára” (T&Sz 115:5)!

Eljött az idő, hogy „úgy fénylőjék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5:16)! Jézus Krisztus a tökéletes példa. Törekedjétek rá, hogy megismerjétek Őt, kövessétek Őt, és mindinkább olyanná váljatok, mint Ő, azáltal, hogy engedelmeskedtek az Úr parancsolatainak, és megtartjátok az egyház normáit, ahogyan azok a fiatalok erősségéért füzetben állnak. Ha ezt teszitek, lelki erőt fogtok sugározni magatokból a körülöttetek lévőeknek.

Az Úr ezt mondta: „Legyetek tiszták, ti, akik az Úr edényeit hordozátok” (T&Sz 133:5). Erkölcsei tisztaságotok lehetővé teszi, hogy különleges fényel ragyogjatok az egyházközösségetek vagy gyülekezetetek tagjainak, miközben érdemesen képviselitek a Szabadítót szent úrvacsorájában kiszolgálásában vasárnaponként.

Mindennap keressetek és használjátok ki a lehetőséget családotok, barátaitok, a kvórumtagok és mások szolgálatára. A világosság vidám követeivé váltok majd számukra, és azok számára, akik távolról figyelnek benneteket.

Őszinte barátsággal és kedvességgel ragyogjatok mindenki felé. Osszátok meg az egyházi tevékenységeket és az evangéliumi tanítások csodálatos áldásait a barátaitokkal. Legyetek bátrak, és hívjátok meg őket, hogy jöjjenek ők is a Világ Világosságához és Életéhez – Jézus Krisztushoz.

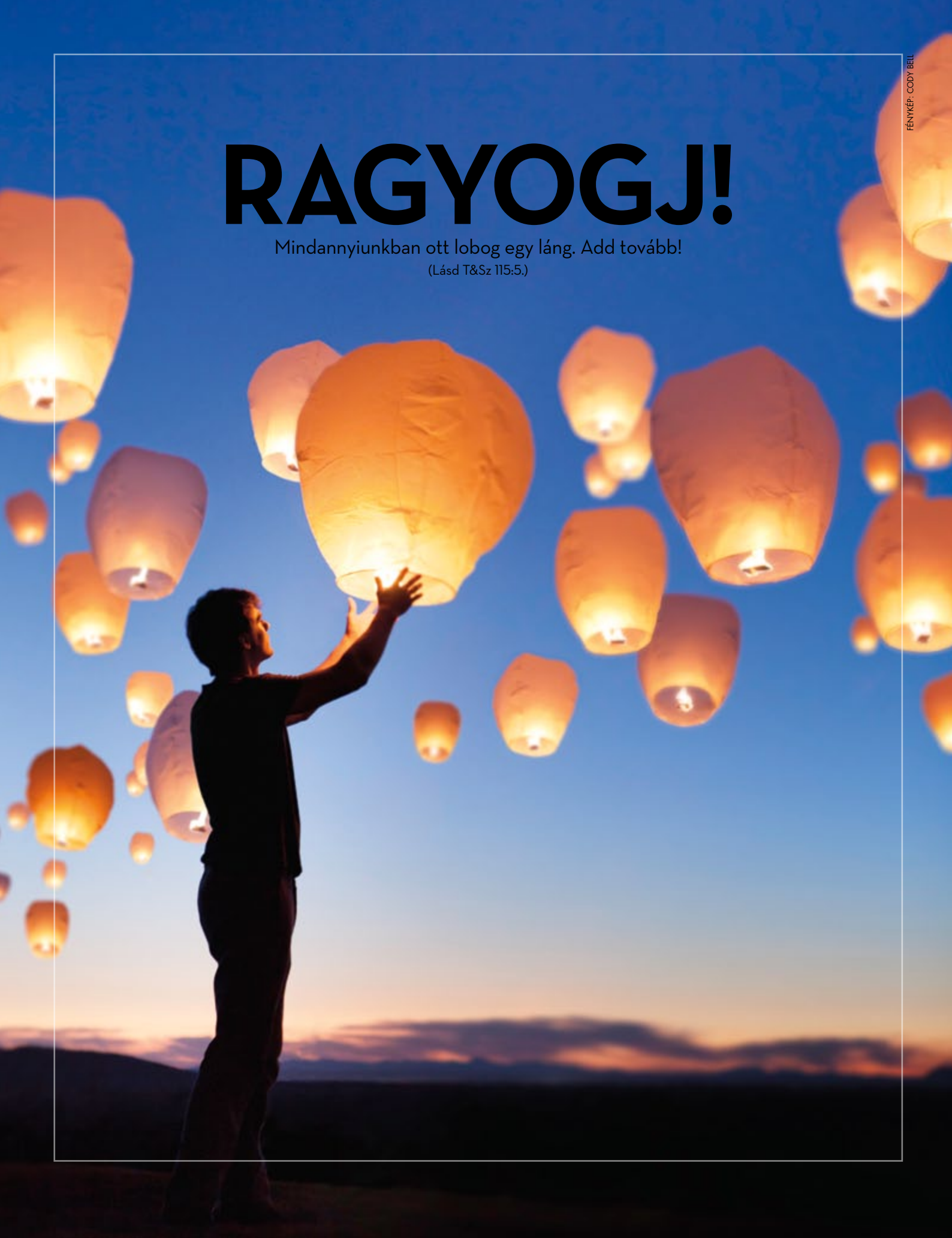
Szeretünk benneteket. Imádkozunk értetek. Bizonyosságunkat tesszük, hogy az Úr szeret benneteket és szüksége van rátok, hogy segítsetek királysága felépítésében. Eljött az idő, hogy felkeljétek és ragyogjatok az Ő szent papságának viselőiként! Miközben felmagasztaljátok e papságot és teljesítitek Isten iránti kötelességeiteket, világosságotok „zászló [lesz] a nemzetek számára”. ■

RAGYOGJ!

Mindannyunkban ott lobog egy láng. Add tovább!

(Lásd T&Sz 115.5.)

Tan és a szövetségek 115:5

Az Úr megparancsolta, hogy keljünk fel és ragyogjunk.

Mindegyikötöknek mondom

Ebben az 1838-as kinyilatkoztatásban az Úr utasításokat ad egy templom felépítésére a Missouri állambeli Far Westben, valamint egyéb útmutatásokat Sion megalapítására vonatkozóan. Megadta továbbá egyháza nevét az utolsó napokban: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Bár ezt a kinyilatkoztatást az akkori egyházi vezetőknek címezték, a parancsokat, mely szerint „keljete fel és ragyogjatok”, ma is vonatkozik mindannyiunkra.

Keljete fel és ragyogjatok!

„Az Úrnak nagyszerű munkája van mindannyiútok számára. »Keljete fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló

lehesse a nemzetek számára« (T&Sz 115:5). Bízunk bennetek, számíthatunk rátok, és felszólít benneteket, hogy húzzátok ki magatokat, és még erősebben ragyogjatok e kihívásokkal teli, ám csodálatos korban.»

Dieter F. Uchtdorf elnök, második tanácsos az Első Elnökségben, „Your Right to Choose the Right,” *New Era*, Aug. 2005, 8.

Világosságotok

Hogyan tudjátok megosztani a bennetek rejlő világosságot? Gondoljátok át az alábbi javaslatokat, és

írjatok le néhányat a saját ötleteitek közül a naplótokba!

- Légy kedves, nagylelkű és alázatos!
- Állj ki az egyház normái mellett, és élj azok szerint!
- Mosolyogj, és mutasd ki az evangéliumi életből származó örömet!
- Oszd meg az evangéliumot a barátaiddal!
- Tedd bizonyosságodat az igazságról!

hazánk utolsó napokban, megadta az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának.

5. Bizony, mindegyikötöknek mondom: „Keljete fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehesse a nemzetek számára;

6. és hogy a „Sion földjére és övekeibe történő összegyűjtés védelemmé lehesse, és

Nemzetek

„...ma az Úr népe, miközben összegyűlik Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának

a nemzetek között szétszóródott gyülekezeteiben és cövekeiben, egyúttal, »kigyűlik a nemzetek közül«. [...] Az Úr felszólít bennünket, hogy legyünk az igazlelkűség jelzőfényei azoknak, akik Sion

biztonságát és áldásait keresik”.

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: *Jöjj Sionba!* *Liahóna*, 2008. nov. 37.

Zászló

Zászló – lobogó; olyan tárgy, melyet egy pózna tetejére erősítenek, és gyülekezőhely megjelölésére vagy jelképként használják. Lásd Tan és a szövetségek 45:9.

„A zászlóvivők egy nemes célért vívott csata első sorában menetelnek, minden jó és érdemes dolog képviselőiként. Gyakran emelnek

a magasba lobogókat vagy egyéb jelképeket azonosságuk, céljuk és egységük kifejezésére. [...]

Az Úr zászlóvivőiként segítenünk kell az őszinte szívűeknek megtalálni Jézust. Mi nem lengetünk zászlókat. [...] Ehelyett Jézus Krisztus zászlóvivőiként készségesen és hálásan vesszük az Ő szent nevét magunkra. Szövetség által állunk ki az Ő ügye mellett.”

Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, „Standards of the Lord's Standard Bearers,” *Ensign*, Aug. 1991, 7.

Szerkesztői megjegyzés: ezt az oldalt nem a kiválasztott szentírás átfogó magyarázatának szántuk, csupán a saját tanulmányozáshoz szolgáló kiindulópontnak.

ISTEN MINDKÉT IMÁT MEGVÁLASZOLTA

Írta: Carlos Iván Garmendía Pacheco

Amikor misszionáriusként szolgáltam a mexikói Durangóban, a misszióelnökünk azt a kihívást intézte a misszióhoz, hogy próbáljunk meg egy „áldozati hetet” tartani. Arra kért minket, fektessünk a szokottnál is több energiát a munkába, és tűzzünk ki konkrét célokat a hét során. A társam és én hittük, hogy ha ily módon hozunk áldozatot, az Úr meg fog áldani minket, és több embert találunk majd, akit taníthatunk.

Az áldozati hét során azonban nem sok sikerrel jártunk. Nem találtunk egyetlen családot sem, akit taníthatunk volna, és nagyon csalódottak voltunk.

A hét elteltével egy reggel a társam és én ránéztünk a területünk térképére. Hatalmas terület tartozott hozzánk, de úgy éreztük, aznap a legtávolabbi pontjára kell mennünk.

Amikor odaértünk, elmondtuk egy imát, és megkérdeztük Mennyei Atyánkat, melyik utcába és melyik házhoz menjünk. Miután befejeztük az imát, megfordultunk, és körbenéztünk az utcákon. Megláttunk a közelben egy kerítést, majd bekukkantottunk fölötte. Ott láttunk egy asszonyt csukott

szemmel ülve, egy seprűvel a kezében.

A társam ráköszönt, ám amikor az asszony meghallott minket, felpattant, és folytatta a sepregetést, mintha mi sem történt volna. Ekkor elmondtuk neki, hogy Jézus Krisztus egyházának a misszionáriusai vagyunk, és van egy üzenetünk a számára. Beengedett minket az otthonába, és nagyon lelki beszélgetésben lehetett részünk. Beszéltünk neki Joseph Smithről és arról, hogyan ment ki egy erdőbe imádkozni, hogy megtalálja az igazságot, majd az imájára válaszként megjelent neki Isten az Atya és Jézus Krisztus.

Ekkor félbeszakított minket, és ezt mondta: „Ez igaz! Tudom, hogy Isten válaszol az imáinkra. Amikor

megszólítottak, éppen imádkoztam, és azt kértem az Úrtól, hogy küldjön valakit, aki elvezethet engem az Ő ösvényére, mire önök azonnal megérkeztek.”

Éreztük a Lelket, és bizonyosságot tettünk arról, hogy Isten küldött minket hozzá, és mi is pont azért imádkoztunk, hogy tudjuk, az Úr melyik gyermekének van szüksége a segítségünkre. Rufina nőtestvér hamarosan megkeresztelkedett. A következő hetekben a gyermekei, az unokái, sőt még néhány szomszédja is megkeresztelkedett – összesen 20 ember a területünknek azon a részén. Az Úr vezetett el minket Rufina nőtestvérhez, és ő jelentette a kaput ahhoz, hogy meg tudjuk osztani az evangéliumot a családjával és a szomszédjaival is.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk megáld minket, ha kérjük Tőle, de csak az után, hogy próbára tette a hitünket. Hálás vagyok, hogy a társam és én eszközök lehettünk az Úr kezében, és találhattunk olyan embereket, akik készen álltak az evangéliumi üzenet meghallgatására. Tudom, hogy Isten szeret minket, és vezetni fog minket, ha arra kérjük. ■

LÉGY HITHŰ!

Írta: Gérald Caussé elder
a Hetvenektől

FÉNYKÉPES ILLUSZTRÁCIÓ: DAVID STOKER

A mikor a húszas éveimben jártam, le kellett tennem egy nagyon nehéz vizsgát, hogy bekerüljek egy kiváló üzleti iskolába Franciaországban. Két éven keresztül mindennap hosszú órákat töltöttem a felkészüléssel, de mindig elmentem istentiszteletre és felsőfokú hitoktatásra, és eleget tettem az egyházi kötelezettségeimnek.

A vizsga legfontosabb része az interjú volt. Egyszer volt egy interjúm egy másik iskolánál, ám miután kiderült, hogy az egyház tagja vagyok, nem sikerült valami jól.

Ezután letettem a vizsgát annál az iskolánál, ahová leginkább be szerettem volna kerülni. Az interjú előrehaladtával az interjúztatók elkezdtek kérdéseket feltenni azzal kapcsolatban, hogy mivel foglalkozom az iskolán kívül. Tudtam, hogy ez egy vízváltó kérdés az én esetemben, de már az első pillanatban eldöntöttem, hogy hű leszek az elveimhez.

Ezt mondtam: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok”, majd a következő 15 percen elmagyaráztam, mi mindent csinálok az egyházban.

Ekkor az iskola igazgatója így szólt: „Tudja, örülök, hogy ezt elmondta. Amikor diák voltam, az Egyesült Államokban tanultam, és az egyik legjobb barátom mormon volt. Nagyszerű és nagyon kedves ember volt. A mormonokat nagyon jó embereknek tartom.”

Micsoda megkönnyebbülés! Abban az évben az elsők között voltam, akit felvettek ebbe az iskolába.

Ennek a történetnek két tanulsága van. Első: soha ne becsljük alá, milyen hatással vagyunk másokra. Második: mindig legyünk hűek az elveinkhez. Tegyétek meg a tőletek telhető legtöbbet, és az Úr majd segít a többiben. ■

Kövek, nyilak és hógolyók

„...olyannyira vele volt az Úr Lelke, hogy sem köveikkel, sem nyilakkal nem tudták eltalálni őt” (Hélamán 16:2).

Írta: David L. Frischknecht

Tananyag Részleg
Igaz történet alapján

Az iskolából hazafelé vezető út általában nem valami izgalmas. Néha a matek házimon jár az eszem, néha visszagondolok arra, mit csináltunk tesi órán, néha pedig szinte egyáltalán nem gondolok semmire gyaloglás közben.

Ez a nap azonban más volt, mint a többi. Csak úgy cikáztak a gondolataim. Megláttam két srácot azok közül, akikkel néha játszani szoktam – Josht és Marcust –, ahogy éppen hógolyókat gyúrtak és felém mutogattak.

„Szia, David! Gyere ide! – kiáltotta Josh nevetve. – Szeretnénk mutatni valamit.”

Marcus is nevetett.

Josh és Marcus mindketten egy évvel idősebbek voltak nálam, és nagyon erőset tudtak dobni. Tudtam, hogy már csak idő kérdése, és hamarosan elkezdenek hógolyókat hajigálni felém. Bár általában kedvesek voltak hozzám, átfutott az agyamon, hogy talán még jeget is gyúrtak a hógolyókba.

Elkezdtem azon gondolkodni, hogyan akadályozhatnám meg a támadásukat.

Fussak át az utca túloldalára,

hogy elkerüljem őket? Nem, akkor csak kinevetnének és kigúnyolnának.

Fussak el mellettük, amilyen gyorsan csak tudok? Nem, ők gyorsabbak nálam, és pillanatok alatt utolérnének.

Támadjak én is vissza hógolyókkal? Nem valami jó ötlet, figyelembe véve, hogy ők ketten vannak, én pedig egyedül. Ráadásul ők előnyösebb helyzetben vannak a domb tetején, mivel itt lenn nem tudok fedezékbe bújni.

Úgy döntöttem, az egyetlen ésszerű megoldást választom: nyugodtan elsétálok mellettük,

és felkészülök a felém repülő hógolyókra.

A domb közelébe érve fejembe ötlött egy gondolat. Eszembe jutott a lámánita Sámuel, aki egy fal tetején állva prédikálta az evangéliumot. Amikor az embereknek nem tetszett, amit mondott, köveket és nyilakat dobáltak felé.

Tudtam, hogy az Úr megvédte Sámuel a kövektől és a nyilaktól. Talán azt is el tudja érni, hogy engem se találjanak el a hógolyók.

Elmondtam magamban egy imát, melyben arra kértem Mennyei Atyámat, hogy a hógolyók ne találjanak el engem. Tudtam, hogy bátornak kell lennem, és nem szabad kételkednem – ahogyan Sámuel is tette. Mire a dombhoz értem, biztos voltam

benne, hogy nem esik bántódásom.

Ahogy arra számítottam, elkezdek záporozni felém a hógolyók. Némelyik olyan közel repült el a fejem mellett, hogy éreztem a szelét az arcomon, ahogy elsűvített. Néhány a karom mellett repült el, néhány pedig közvetlenül a lábam előtt ért földet, de egyik sem talált el. Egy sem!

A fiúk addig dobáltak, amíg ki nem kerültem a hatósugarukból, de én mindvégig tudtam, hogy biztonságban vagyok. A hazafelé tartó út hátralevő része nem volt valami izgalmas – de ennél jobban nem is örülhettem volna neki. Meg lettem óvva, ahogyan a lámánita Sámuel is. Tudtam, hogy az ima és az Úrba vetett hit megáldott engem. ■

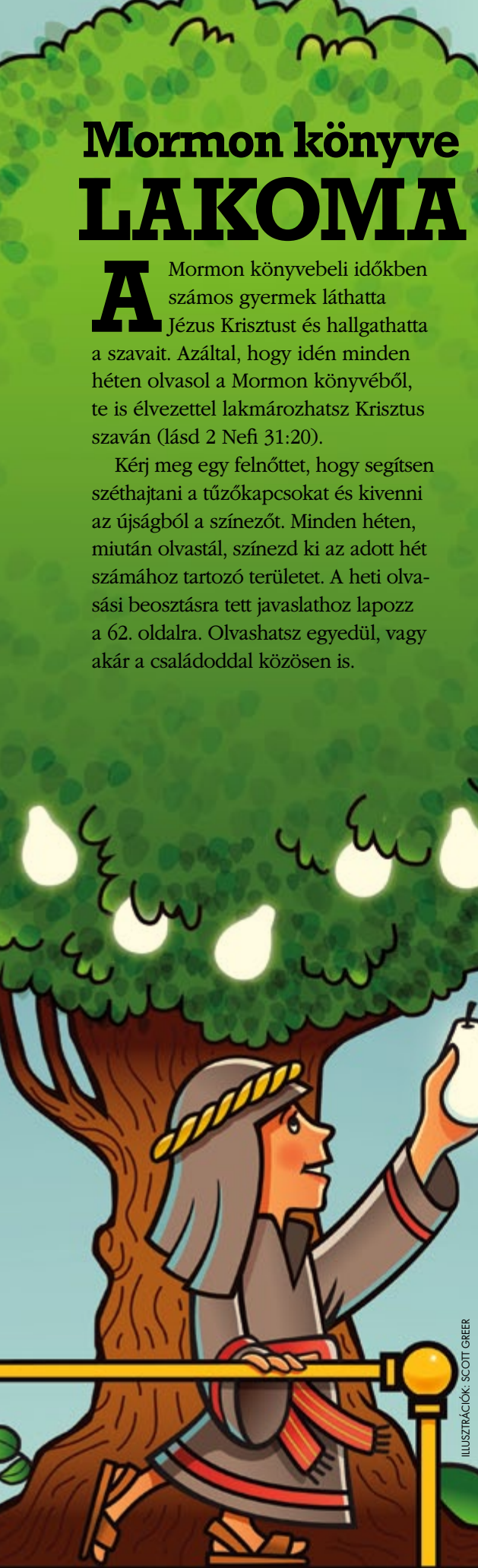
„Tanúságomat teszem, hogy az ima akkor válik jelentőségteljessé, ha hittel kérünk és cselekszünk.”

David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: KérjeteK hitte! *Liahóna*, 2008. máj. 96.

Mormon könyve LAKOMA

A Mormon könyvebeli időkben számos gyermek láthatta a szavait. Azáltal, hogy idén minden héten olvasol a Mormon könyvéből, te is élvezettel lakmározhatsz Krisztus szaván (lásd 2 Nefi 31:20).

Kérj meg egy felnőttet, hogy segítsen széthajtani a tűzőkapszokat és kivenni az újságból a színezőt. Minden héten, miután olvastál, színezd ki az adott hét számához tartozó területet. A heti olvasási beosztásra tett javaslathoz lapozz a 62. oldalra. Olvashatsz egyedül, vagy akár a családdal közösen is.

ILLUSZTRÁCIÓK: SCOTT GREER

Heti olvasási javaslat a „Mormon könyve lakomához”
(lásd a 60–61. oldalt)

HÉT	ELOLVASANDÓ RÉSZ	HÉT	ELOLVASANDÓ RÉSZ
1	A Mormon könyve bevezetése	28	Alma 18:40–43; 19:1–2, 8–15, 18–19, 22–33
2	1 Nefi 1:1–3, 18–20; 2:2–4; 3:2–7; 4:1–18	29	Alma 20:1–28
3	1 Nefi 8:2, 5–33	30	Alma 23:6–7, 16–18; 24:1–7, 16–27; 27:2–5, 14, 27–29
4	1 Nefi 16:9–10, 16–19, 23, 26, 28–32; Alma 37:38–46	31	Alma 30:6–9, 12–14, 31–32, 35–39, 43–45, 49–50, 55–59
5	1 Nefi 17:8–11, 16–19, 49–55; 18:1–4	32	Alma 31:1, 5–7, 12–21, 37–38; 32:1, 5–6
6	2 Nefi 2:11–13, 22–27; 4:15–16; 31:5–8, 17–21	33	Alma 32:26–43
7	2 Nefi 32:3–9; Jákób 7:1–20	34	Alma 37:3, 6, 8–11, 14–15; 43:1–9, 16–17, 43–47; 44:16–20
8	Énós 1:1–13	35	Alma 46:1–5, 11–16, 19–20; 48:7–13, 22–23; 49:25–26, 28
9	Móziás 1:9–10, 18; 2:1–2, 5–8, 16–19; 3:17, 19; 4:9–10; 5:15	36	Alma 50:25–36; 51:5–6, 11, 13–16, 20–22
10	Móziás 11:1–2, 20, 27–29; 12:1, 9, 14, 17–19, 35–36; 13:15–24	37	Alma 53:10–21; 56:2–11, 43–48, 55–56
11	Móziás 17:1–12, 20	38	Hélamán 2:2–11; 5:4–13
12	Móziás 18:1–17	39	Hélamán 5:20–50
13	Móziás 21:1–15, 23–24	40	Hélamán 6:18–23; 7:6–13, 26–29; 8:1, 4, 10, 25–28
14	Móziás 21:29–35; 22	41	Hélamán 9:1–24
15	Móziás 23:1–7, 19–26, 36–39	42	Hélamán 9:25–39; 10:1–6
16	Móziás 24:8–25; 25:1, 14–19	43	Hélamán 13:1–7; 14:2–8; 16:1–3; 3 Nefi 1:4–9
17	Móziás 27:6–24; Alma 36:11–12, 16–24	44	3 Nefi 1:10–15, 21–23; 2:1–2; 8:2–7, 23; 9:1–2, 18–22
18	Móziás 27:32–37; 28:1–9	45	3 Nefi 11:1–17, 23–26
19	Alma 1:2–15; 2:1–9	46	3 Nefi 17:1–24
20	Alma 2:10–18, 29–31; 5:1, 19, 26–27, 33	47	3 Nefi 18:1–9, 19–21, 24, 35–39
21	Alma 6:7–8; 7:9–12; 8:1–22	48	3 Nefi 19:11–26; 20:1; 27:1–8
22	Alma 8:23–32; 9:1–8, 14–15	49	3 Nefi 28:1–9; 4 Nefi 1:1, 15, 23–26; Mormon 1:1, 11–17
23	Alma 10:27–32; 11:21–46	50	Mormon 2:1–2, 9, 23–24, 26–27; 3:2–3, 16–22
24	Alma 12:1–7; 14:1–17	51	Ether 1:1, 33; 2:5, 16–25; 3:1, 4–14
25	Alma 14:18–29; 15:1–13	52	Moróni 10:3–23
26	Alma 17:1–3, 12–13, 17–39		
27	Alma 18:1–4, 8–35		

*M. Russell Ballard
elder, a Tizenkét
Apostol Kvórumá-
ból, megosztotta
velünk néhány
gondolatát ez-
zel a témával
kapcsolatban.*

HOGYAN TUDOM ELÉRNI A CÉLJAIMAT?

Hinnünk kell! Hinnünk kell Istenben!
Hinnünk kell az Úr Jézus Krisztusban!
És, ó, mily nagyon kell hinnünk
önmagunkban!

Amikor kitűzöl egy célt, és elkötelezed ma-
gad a cél eléréséhez szükséges önfegyelem
mellett, azzal máris kiküszöbölöd a legtöbb
problémát az életedben. Olyan dolgokra
fordítsd az energiádat, amelyek változást
hoznak!

Ha a céljaid igazlelkűek, ne habozz,
dolgozz értük!

Vágynod kell arra, hogy kifejleszd magad-
ban az érdeemes és ésszerű célok kitűzésé-
nek készségét!

Az ÖNRENDELKEZÉS

az az ajándék, hogy magunk választhatunk

Ennek a leckének és tevékenységnek a segítségével többet tanulhatsz az Elemi e havi témájáról.

„**B**oldog születésnapot, Julcsi!”
– mondta Apa, majd átadott Julcsinak egy fényes papírba csomagolt, masnival átkötött dobozt. Julcsi szélesen mosolygott. Nagyon örült, hogy ajándékot kapott az édesapjától, és alig várta, hogy kinyissa a dobozt.

Julcsihoz hasonlóan te is örülsz, amikor ajándékot kapsz? Mennyei Atyánk mindannyiunknak adott egy értékes ajándékot: az önrendelkezést. Az önrendelkezés az a képesség, hogy saját

magunk hozhatunk döntéseket.

Mielőtt a földre jöttünk, Sátán nem akarta, hogy legyen választási lehetőségünk. Kényszeríteni akart bennünket, hogy a földre jöjjünk, és azt tegyük, amit ő kér tőlünk. De Mennyei Atyánk tudta, hogy fontos, hogy mi magunk hozzuk meg a döntéseinket. Minden egyes helyes döntésünkkel közelebb kerülünk Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz. Azt szeretnék, hogy jó döntéseket hozzunk, és ezáltal visszatérhessünk hozzájuk és újra együtt élhessünk velük.

Idén azt fogjuk megtanulni az Elemiben, hogy miként használjuk az önrendelkezésünket arra, hogy a jót válasszuk! ■

Dalok és szentírások

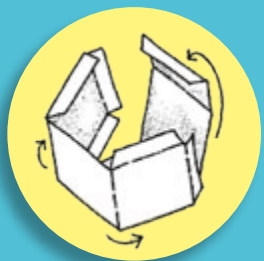
- Isten gyermekeként. *A közös foglalkozás 2012-es vázlata*, 28.
- 2 Nefi 2:27

Csak te

Egyik este gondolkozz el azokon a döntéseken, melyeket aznap hoztál! Rajzolj egy képet, írd egy verset vagy találd ki egy dalt az egyik jó döntésedről!

VAJ-játék

Játsszátok ezt a játékot közösen a családdal, hogy többet tanuljatok az önrendelkezésről. Vágd ki a kocka alaprajzát és ragaszd rá egy kartonpapírra. A fenti mintát követve hajtsd össze a kockát, ragaszd össze a széleit, és hagyd megszáradni.

Üljetek le egy körbe a családdal. Valaki gurítson a kockával, és olvassa fel a kocka felső oldalán lévő szöveget. Beszéljétek meg, milyen különböző döntéseket lehet hozni abban a helyzetben. Milyen következményei lehetnek az egyes döntéseknek? Adjátok tovább a kockát a következő játékosnak.

Egy új osztálytársad
ül melletted az órán.
.....
Mit teszel?

A kishúgod szeretne
játszani veled és
a barátaiddal.
.....
Mit teszel?

Péter megkérdezi,
hogy lemásolhatja-e
a házi feladatodat.
.....
Mit teszel?

Karcsi meghív a
moziba vasárnap.
.....
Mit teszel?

Zsuzsit csúfolják
az iskolában.
.....
Mit teszel?

A bátyád
goromba veled.
.....
Mit teszel?

A Mormon könyve Jézus Krisztusról tanít

Írta: Diane L. Mangum

Az Ószövetség Jézus Krisztusról ír még abból az időből, mielőtt a földön élt volna. Akkor Jehovának hívták. Az Ószövetség olyan emberekről ír, akik követték Jehovát.

Az Újszövetség olyan szentírás, amely Jézus földi életét meséli el. A tanítványai írtak az Ő életéről és a tanításairól.

A Mormon könyve szintén Jézus Krisztusról és olyan emberekről tanít, akik követték Őt.

Énós hallotta elméjében az Úr hangját, amikor imádkozott.

Járed fivére látta Jézus Krisztust.

A Mormon könyve története Jeruzsálemben kezdődik, az Ószövetség idején, körülbelül 600 évvel Jézus születése előtt. Elmeséli, hogy Lehi próféta és a családja hogyan hagyták el Jeruzsálemet és lettek elvezetve a megígért földre, messze, az óceánon túl, az Újvilágba.

A Mormon könyvebeli próféták azt tanították, hogy Jézus el fog

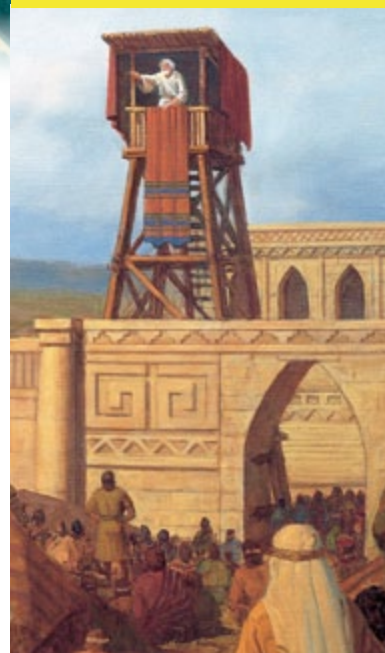
jönni a földre. Azt is tanították, hogy a bűnbánat és Jézus Krisztus követése boldogságot eredményez.

Miután Jézust keresztre feszítették és feltámadt Jeruzsálemben, ellátogatott az Újvilágba, hogy tanítsa az embereket. Tanított a keresztelezésről, az úrvacsoráról, és arról, hogyan szeressünk másokat. Megszervezte az egyházat tizenkét apostollal. Maga köré gyűjtötte a

Lehi látta Jézus Krisztust egy álomban vagy látomásban.

Benjámin király Jézus engeszteléséről tanította a népet.

gyermeket és megáldotta őket, csakúgy, ahogy az Újszövetségben tette.

A Bibliában lévő prófétákhoz hasonlóan a Mormon könyvebeli próféták is megosztották a bizonyosságukat Jézus Krisztusról.

A Mormon könyve utolsó prófétája Moróni volt, aki körülbelül 400 évvel azután élt, hogy Jézus ellátogatott az Újvilágba. Halála

előtt Moróni leírta, hogy mindenki megtudhatja, hogy a Mormon könyve igaz, aki elolvassa és hittel imádkozik róla. Moróni mindenkit hívott, hogy „jőjj[ön] Krisztushoz” (Moróni 10:32).

A gyermekek ma szintén imádkozhatnak azért, hogy bizottságot szerezzenek a Mormon könyve igaz voltáról és arról, hogy Jézus Krisztus a Szabadító. ■

BARÁTOKAT SZEREZNI A CSENDES- ÓCEÁNON TÚLRÓL

Írta: Jane Hansen Lassetter

Amikor a Brigham Young Egyetem néhány egészségügyi hallgatója Tongára készült, azt gondolták, kedves dolog lenne, ha a utahi és a tongai gyerekek összebarátkoznának.

Így hát a diákok megkérték a Utah Állambeli Provóban lévő Oak Hills 9. Egyházközség elemis gyermekeit, hogy rajzoljanak képeket a tongai gyerekeknek. Még fényképeket is készítettek a gyerekekről.

Amikor megérkeztek Tongába, a diákok segítettek a Neiafu 3. Egyházközség közös foglalkozásain. Minden gyermeknek adtak egy rajzot és egy fényképet az egyik utahi elemisről. A gyerekek izgatottan várták, hogy többet tudjanak meg az új barátaikról Utahból.

A tongai gyerekek is rajzoltak képeket a utahi gyerekeknek. Néhányan még írtak is néhány sort magukról és a tongai életről. Néhány levelet angolul, néhányat pedig tongaiul írtak. Az Elemi

elnöke csatolt egy angol fordítást a tongai üzenetek mellé. A diákok itt is fényképeket készítettek a gyerekekről.

Az egyik fiú ezt írta: „Szeretek rögbizni, és Tongán nagyon meleg van.” Egy kislány pedig így írt: „Nagyon tetszik a fényképed. Nagyon szép vagy. Én is szeretek énekelni, ahogy te.” Az egyik gyermek az Elemiről írt, és így fejezte ki szeretetét: „A mai lecke a prófétákról szólt. Nagyon szeretlek!” ■

Ő ott van

Írta: Rosemary M. Wixom

az Elemi általános elnöke

„... imádságban kiöntöt-
tük lelkünket Isten előtt,
hogy erősítsen meg minket”
(Alma 58:10).

A mikor az egyik fiunk 11 éves volt, egy reggel erős fejfájással ébredt. Először azt gondoltam, megpróbálja elkerülni, hogy aznap iskolába kelljen mennie, de nem sokkal később észrevettem, hogy magas láza van. Elvittem az orvoshoz, és hamarosan már a kórház felé siettünk. Ott egy nagyon súlyos betegséget, gerinchártya-gyulladást diagnosztizáltak nála.

Az állapota súlyosbodtával rohamok kezdtek jelentkezni nála. Az orvos megkért, hogy hagyjam el a kórtermet. Amikor kísértáltam a

folyosóra, nagyon félttem, és elkezdtem sírni. Egy nő, akit nem ismertem, odajött hozzám és átkarolt. Hangerősen imádkoztam, hogy Mennyei Atyám segítsen a fiamon, és minden rendben legyen. Emlékszem, hatalmas béke árasztott el.

A fiamat megoperálták, és sok hétig tartott a felépülése. Mára már egészséges, házas, és két gyönyörű kislány édesapja. Ez az élmény nagyon jól példázza számomra az ima erejét.

Van egy elemis ének, melynek címe: Egy gyermek imája. A dalban elhangzik a kérdés: „Mennyei Atyám, ott vagy igazán? Hallod-e és megválaszolod az imám?”
(Gyermekénekek, 8.)

A válasz pedig határozottan az, hogy: igen, ott van, és megválaszolja!

Ha valaha is eltűnődtél azon, hogy vajon Mennyei Atya valóban él-e, akkor itt az ideje, hogy letérdelj, és megkérdezd Tőle: „Mennyei Atyám, ott vagy igazán? Valóban együtt éltem Veled, mielőtt a földre jöttem? Visszatérhetek Hozzád, hogy újra együtt éljek Veled?”

Válaszolni fog az imádra. Tudatni fogja veled, hogy Ő ott van. Soha nem vagy egyedül. Minden órában szükségünk van rá, és Ő ott van mellettünk. ■

A megfelelő ruha

Írta: Sarah Chow

Igaz történet alapján

„...légy példa a hívőknek” (1 Timótheus 4:12).

4. Anna nagyon szerette a két misszionárius nőt a gyülekezeti házában. Kezet fogtak vele a gyülekezeti házában, mosolyogtak rá, amikor integettek nekik az utcán, és együtt imádkoztak a családjával, amikor náluk vacsoráztak.

5. Anna már alig várta, hogy vasárnap megmutathassa az új ruháját a misszionáriusoknak. Amikor meglátta őket a gyülekezeti házában, megpördült előttük.

6. Valóban úgy nézel ki, mint mi.

És nem csak kinézetre vagy misszionárius; te valóban misszionárius vagy!

7. Anyukád elmondta nekünk, hogy egész héten imádkoztál értünk, ahogy kértük. És nézd! Ma elhoztunk magunkkal valakit istentiszteletre. Az imáid segítettek nekünk.

Köszönjük, Anna misszionárius!

Már most misszionárius lehetek!

Készítette: Hikary Loftus és Hilary Watkins Lemon

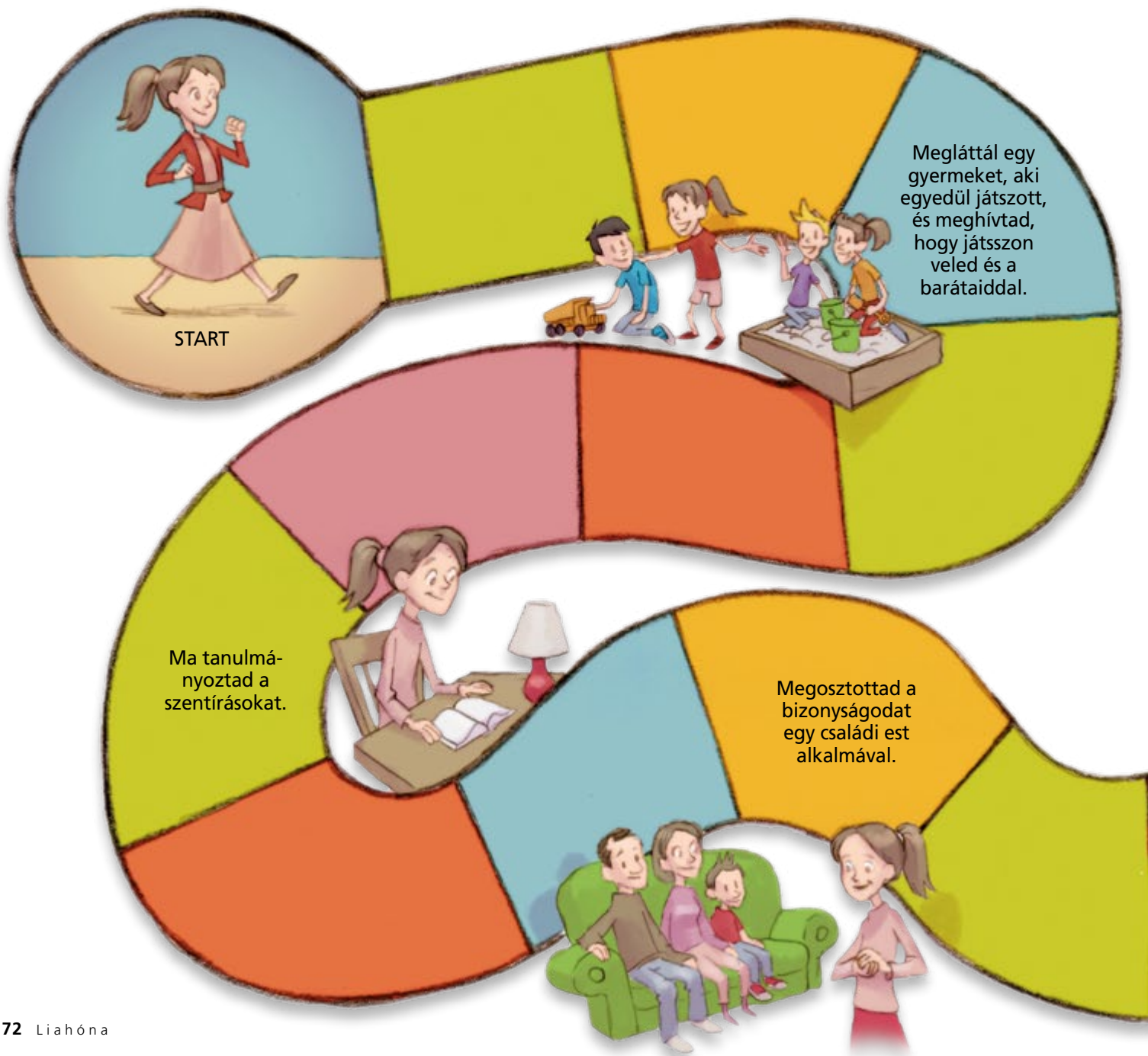
Anna megpróbálja a misszionáriusok példáját követni. Kövesd az alábbi utasításokat, hogy Anna meg tudja hozni azokat a helyes döntéseket, melyek segítenek neki már most misszionáriusává válni.

Amire szükséged lesz: egy dobókockára vagy egy kis zacskóban

hat darab papírlapra, melyek be vannak számozva 1-től 6-ig; egy érmére, babszemre, vagy bármilyen más apró tárgyra minden játékos számára.

Játékszabály: Minden játékos választ egy apró tárgyat bábunak. Felváltva dobnak a dobókockával, vagy

húznak számot a zacskóból, és annyit lépnek a táblán, amekkora számot dobtak vagy húztak. Ha olyan mezőre érsz, amely leírja, mit kell tennie egy misszionáriusnak, lépj előre még egy mezőt. Addig folytassátok a játékot, míg mindenki be nem ér a célba, ahol a misszionáriusok várnak.

SEGÍTSÉG A SZÜLŐKNEK

Beszélg a gyermekeiddel arról, hogy a visszafogott öltözködés miként segít tiszteletet mutatunk Mennyei Atyánk és önmagunk iránt. Kérdezd meg, szerintük miért öltözködnek visszafogottan a misszionáriusok.

Megoszthatod gyermekeiddel a bizonyágodat a misszionáriusi munkáról. Elmesélheted nekik a megtérésed történetét, beszélhetsz egy misszionáriusi munkával kapcsolatos élményedről, vagy elmondhatod nekik, miért fontos számodra a misszionáriusi munka.

Áhítatos voltál az istentiszteleten.

Segítettél az anyukádnak összehajtogatni a ruhákat.

Köszönjük, hogy jó misszionárius vagy!

Nem felejtettél el imádkozni a misszionáriusokért.

CÉL

A Szabadítóra gondoltál úrvacsora közben.

Az egyház hírei

További egyházi hírek és események találhatóak a jezuskrisztusegyhaza.hu honlapon.

A fiatal felnőttség központok építik a felnövekvő nemzedéket

Írta: **Stephanie Jean Johnson**

Egyházi folyóiratok

Az egyház fiatal felnőttek részére létrehozott központjai nem csupán megvédik a felnövekvő nemzedéket a világ kísértéseitől, hanem itt készítik fel az egyház jelenlegi és jövőbeli vezetőit is arra, hogy megváltoztassák a világot.

A felsőfokú hitoktatás kibővítéséeként a fiatal felnőttség központokban – melyek elsősorban Európában működnek – vallási órákat tartanak, valamint olyan helyet biztosítanak a fiatal felnőttek számára, ahol a vacsorafőzéstől a házi feladat elkészítésén és a pingpongozástól az evangélium megosztásáig bármilyen tevékenység céljából összegyűlhetnek.

Az egyház erősítése fiatal felnőtteken keresztül

2003 vége felé a fiatal felnőttség központok kezdeményezése négy központ megnyitásával indult Koppenhágában, valamint Berlinben, Hamburgban és Lipcsében. L. Tom Perry elder a Tizenkét Apostol Kvórumából tovább ösztönözte a kezdeményezés bővítését, miután 2004-ben Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) elhívta, hogy az Európa Középső Terület felett elnököljön.

Erik Psota, az európai ifjúsági és felsőfokú hitoktatás jelenlegi területi igazgatóhelyettese szerint a mai papsági vezetők közül Európában sokan voltak abban az időben 30 év alattiak.

„A Perry elder által kapott sugalmazás, mely szerint az egyház növekedése Európában a 18 és 30 év közöttiekén keresztül fog megtörténni, minden szinten mély benyomást tett a fiatal felnőttekre és a papsági vezetőkre Európában” – mondta Psota testvér. Perry elder benyomása még ma is helytálló a fiatal felnőttekre, folytatta, „mert segít megérteniük az egyház növekedésében rájuk háruló felelősséget”.

Mára több mint 140 központ működik Európában, és további 30 van fejlesztés alatt, melyek

közül mindegyik arra készíti fel a felnövekvő nemzedéket, hogy hirdessék az evangéliumot a világnak.

A királyság építése és barátságok kialakítása Norvégiában

Az Oslóban működő fiatal felnőttség központ csupán egyike annak a számos központnak, ahol a fiatal felnőttek megtanulják, miként építsék a királyságot. Vizsgáljuk meg Mathilde Guillaumet példáját Franciaországból. 2009-ben kezdték el tanítani a misszionáriusok az egyik párizsi központban, miután barátja meghívta, hogy ismerje meg jobban az evangéliumot.

Guillaumet nőtestvér 2010-ben megkeresztelkedett, majd egy évre Norvégiába költözött, ahol a fiatal felnőttek helyi központja tovább segítette őt bizonyossága erősítésében.

„A központ olyan volt számomra, mint a második otthonom. Határozottan barátságosabb volt, mint a kollégiumi szobám – mondta Guillaumet nőtestvér. – Olyan volt a központban szolgáló misszionárius házaspár, mintha a szüleim lettek volna – csodálatos emberek, akikhez bármikor fordulhattam vigaszért és tanácsért. Mind Párizsban, mind pedig Oslóban bátran beszélgettem a misszionárius házaspárral az evangéliumról, amit otthon nem tehettem meg, hiszen én vagyok az egyetlen egyháztag a családomban.”

Sam Basnet, aki 2009-ben keresztelkedett, szintén egyedüli egyháztag a családjában. Az oslói központban végzett misszionáriusi munka segített megosztania az evangéliumot a rokonaival, amikor visszatért Nepálba, hogy meglátogassa őket. Tudott nekik mesélni a papságról és a Mormon könyvről, mivel már korábban volt lehetősége segíteni a misszionáriusoknak ugyanezen tantételekről tanítani másokat Oslóban.

A fiatal felnőttek központjai olyan gyülekező helyek, ahol a felnövekvő nemzedék felkészülhet arra, hogy hatással legyen a világra az evangéliumi üzenet által

„A családom szerette volna ugyanazt érezni, amit én – mondta Basnet testvér. – Látták milyen nagy volt a különbség a korábbi Sam és a mostani Sam között. Azelőtt nem reménykedtem semmiiben. Nem volt pozitív a hozzáállásom. A keresztem után azonban elkezdtem járni a központba, és egyszerre minden értelmet nyert.”

Basnet testvér nem az egyetlen olyan fiatal, akit felemelt és motivált a Lélek a központban. Benjamin Kerr Skóciából az elmúlt két nyáron Oslóban dolgozott, és a központ olyan hely számára, amely segít neki észben tartani azokat a dolgokat, melyek igazán számítanak.

„A központ számomra menedék a világtól – mondta Kerr testvér. – Határozottan békét és biztonságot érzek, amikor ott vagyok. Talán az ott tapasztalt legösztönzőbb élményeim azok, amikor a központban összegyűlünk, különösen családi estek alkalmával, és olyan dolgokról beszélgetünk, amik igazán foglalkoztatnak bennünket, vagy amiket nehéznek találunk. Ezek az élmények az evangélium egyszerű tanítételeinek fontosságára emlékeztetnek engem.”

Fiatal felnőttek és leendő vezetők építése

A fiatal felnőttek központjai többet tesznek, mint csupán segítenek a fiataloknak megismertetni az evangéliumot a barátaikkal és a családjukkal: ezek a központok vezetőket nevelnek. A fiatal felnőtteket felváltva különféle vezetőségi tanácsokba hívják el a központokban, ahol különböző tevékenységeket és tanfolyamokat szerveznek.

Egy ehhez hasonló élmény nyújtott „lehetőséget arra, hogy megismerjem azt a szeretetet, melyet Isten érez minden gyermeke iránt”, mondta Barbara Matovu, aki Ugandából származik, ám jelenleg Norvégiában él. „Ez megerősítette a bizonyosságomat az egyház szervezetéről, és megtanította nekem, hogy Isten királyságát nem lehet egyedül felépíteni, csakis sokan együtt, egységben.”

Miközben a fiatal felnőtteket jövőbeli egyházi elhívásokban való szolgálatra képzik, olyan tapasztalatokat is szereznek, melyek segítenek nekik később jobb házastársaknak és szülőknek lenniük. Felkészültek lesznek a világ változásaira, nem csupán nyilvános körökben, hanem az otthonukban is.

„A fiatal egyedülálló felnőttek tanácsában megtanult vezetői tanítételeknek nagy hasznát veszik majd szülőkként is. Ilyen tanítétel például a türelem; a kommunikáció; az irányítás és az, amikor hagyjuk, hogy az emberek saját önrendelkezésüket használják egy feladat teljesítése során; valamint a Lélek sugalmazásainak követése” – mondta Gerald Sorensen, aki a feleségével, Nancyvel a norvégiai Trondheimben található központban szolgált.

A fiatal felnőttek központjai azáltal fognak folyamatosan küzdeni a világban egyre terjedő bűnnel szemben, hogy biztosítják, hogy az egyház jövőbeli vezetői még gyorsabban fejlődjenek.

„A fiatal felnőttek azért jönnek a központokba, hogy megismerjék az evangéliumot – nem csupán elméleti szinten, hanem olyan tanítételek alkalmazását is, mint az evangélium megosztása, illetve azon barátaik szolgálata, akik nem a mi hitünket vallják – mondta Psota testvér. – A központok segítenek az új és jól felkészült nemzedéknek lelkesen és örökkévaló szemlélettel szolgálni az Urat.” ■

Szentek szolgálati napja Brazíliában és az Egyesült Királyságban

Azóta, hogy idén áprilisban az Első Elnökség felszólította az egyház valamennyi tagját, hogy vegyen részt egy szolgálati napon az év során, a szentek világszerte megmozdultak, hogy eleget tegyenek e kérésnek. Legalább két ország – az Egyesült Királyság és Brazília – egységei egyesítették erőfeszítéseiket saját országuk többi tagjával.

Egyesült Királyság

2011. szeptember 5-én, hétfőn, Anglia 11 cövekének tagjai, köztük Erich W. Kopischke területi elnök a Hetvenektől, összegyűltek egy Segítő Kezek megmozdulásra a Tottenham Mashés területén.

Az esemény nem csupán az egyház jóléti programjának 75. évfordulóját jelölte, hanem ezzel nyitották meg hivatalosan újra a London 2011. évi Fővárosi Takarítási Kampányt. Az egyháztagok a polgármesteri iroda alkalmazottaival együtt öt órán keresztül gazoltak, virágokat ültettek, fát metszettek, fűvet nyírtak, ritkították az elburjánzott növényzetet, és eltakarították a szemetet a Lee Valley Parkból.

Ugyanezen a napon a többi egyháztag London más területein végzett szolgálatot a Segítő Kezek program keretein belül a Haven House Gyermekehonban és a Richard House Gyermekehonban.

A Richard House-ban a

Stratford Egyházközség 18 tagja kifestett egy irodát, gazolt, megnyírta a növényeket, felsöpörte az udvart, és megjavította a szerszámokat. Ez volt az otthon első találkozása az egyházzal, mondta Charlotte Illera, a Richard House-ban végzett szolgálati projekt menedzsere.

„Nagyon megérintett, milyen lelkesedéssel és örömmel láttak hozzá a feladatoknak az önkéntesek – mondta. – Még az olyan egyszerű munkákat is, mint a járdák felsöpérése, a legnagyobb precizitással végezték.”

Az elmúlt néhány hónapban az egyháztagok Nagy-Britanniában és Észak-Írországban tucatnyi szolgálati projektet szerveztek meg és hajtottak végre országszerte.

Anglia több mint 11 cövekéből gyűltek össze 2011. szeptember 5-én, hogy szolgálati projekteket végezenek London és környéke három különböző helyszínén

FOTÓ: INDSER PHILLIPS JÓVÓTÁBÓL

Brazília

2011. július 30-án a sárga színű mellények voltak döntő többségben a sok száz különféle szolgálati projekt helyszínén Brazíliában, a Mormon Segítő Kezek program 12. évfordulójának megünneplésén. A Segítő Kezek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza programja, melyen keresztül közösségi szolgálatot biztosítanak, valamint segítséget nyújtanak a katasztrófásújtotta területeken a szükségét szenvedőknek.

A Mormon Segítő Kezek program (*Mãos que Ajudam*) Brazíliából ered, ahol azért szervezték meg, hogy megismertessék az egyház emberbaráti erőfeszítéseit a barátokkal és szomszédokkal. Mára ez már jelentős, évente ismétlődő eseményé nőtte ki magát.

Az idei szolgálati napot éneklés, nevetés és tapsolás töltötte be, miközben 120 000 férfi, nő és gyermek utcákat söpört, iskolákat takarított, épületeket újított fel, parkokat szépített, és egyéb szolgálati projektekben vett részt Latin-Amerika legnagyobb és legnépesebb országában. Az egyháztagok összefogtak a közösség többi tagjával, hogy olyan szolgálatot végezzenek, amely mindenki javára válik.

Belo Horizonte, Recife és Bahia városaiban több mint 6000 önkéntes fogott össze a dengue-láz elleni küzdelem érdekében. Rio de Janeiróban állami iskolákat és napközis otthonokat takarítottak az önkéntesek.

Porto Alegreben 1500 önkéntes takarított iskolákat, néhányan pedig droghasználat megelőzéséről szóló előadásokat tartottak.

A szolgálati napot megelőző két hónap során 500 önkéntes dolgozott azon, hogy begyűjtésük az élelmiszer-adományokat, melyet 175 szűkölködő család között osztottak szét július 30-án São Joséban.

Bumenauban mintegy 136 kilogrammnyi élelmiszert adományoztak az egyháztagok a *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia* otthonnak (nyílt gerinccel született és neoplasziás gyermekek támogatására létrehozott otthon). Az önkéntesek tanítottak néhány alapvető élelmiszer-raktározási alapelvet is az intézménynek.

„A tanult módszerek segíteni fognak nekünk élelmiszert tárolni a kamránkban, mivel eddig az élelmünk nagy része megromlott a nedves környezetben” – mondta Adriane J. Backes Ruoff szociális munkás. ■

Szerkesztői megjegyzés:

Ossza meg Ön is a szolgálati nappal kapcsolatos élményeit az lds.org/service/welfare-75th-anniversary oldalon.

FRISSÍTÉS

A 2011. október *Liahóna* 73. oldalán található fényképet Megan Tolman készítette.

Bejelentették a 2012. évi Közös tevékenység mottóját: „Keljetek fel és ragyogjatok!”

2012-ben a Közös tevékenység mottója: „Keljetek fel és ragyogjatok, hogy világosságotok zászló lehessen a nemzetek számára” (Tan és a szövetségek 115:5).

E szentírás azon kinyilatkoztatás részeként érkezett, melyet Joseph Smith próféta az Egyesült Államokban, a Missouri állambeli Far Westben kapott 1838-ban, és amelyet az egyház akkori elnöklő hivatalnokaihoz intéztek, ám a Közös tevékenység mottójaként az egyház 12 és 18 év közötti fiataljaira is ugyanúgy vonatkozik.

A mottó használható a Közös tevékenységek nyitógyakorlatainak gazdagítására, a fiatalok úrvacsorai beszédeinek témájaként, de szolgálhat központi témaként olyan tevékenységeken is, mint például táborok, ifjúsági konferenciák vagy áhítatok. A mottó különleges kulturális események, vagy egyéb zenés, táncos programok, illetve színdarabok témájaként is felhasználható.

Az egyházi vezetők azt javasolják, hogy a fiatalok helyi vezetői egy DVD segítségével mutassák be a mottót, melynek címe: *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*. A DVD-t 2011 novemberében küldik ki az egységeknek.

E DVD a kvórumgyűlések, órák, ifjúsági konferenciák és egyéb ifjúsági tevékenységek kiegészítésére szolgál az év során, és angol, francia, japán, kantoni, koreai, mandarin, német, olasz, orosz, portugál és spanyol nyelven lesz elérhető.

2012. elején további Közös tevékenységgel kapcsolatos anyagok jelennek majd meg a *Liahóna* és *New Era* folyóiratokban, valamint az LDS.org című honlapon. ■

Internet a gyülekezeti házakban világszerte

Az egyház nagysebességű, esetlegesen vezeték nélküli internet-hozzáférést tervez a gyülekezeti házak 85 százalékában világszerte.

Az egyháztagoknak lehetőségük lesz hozzáférni az egyház munkaügyi oldalához, illetve családtörténeti munkát végezhetnek a gyülekezeti házaikból; az egyházi vezetők vezethetik a feljegyzéseket, benyújthatják a misszionáriusi jelentkezéseket, és megtekinthetik a vezetőségi képzések közvetítéseit; a tanítók pedig internetes egyházi anyagokat használhatnak leckéik kiegészítésére. ■

Az egyház segítséget nyújt a kelet-afrikai éhezőknek

Az egyház különböző szervezetekkel együttműködve dolgozik azon, hogy élelem, gyógyszerek, tisztálkodási szerek és szállás formájában segítséget nyújtson annak a több mint 11 és fél millió kelet-afrikai embernek, akiknek azonnali segélyre van szükségük a területet sújtó súlyos szárazság és éhínség miatt.

A törekvést segíteni kívánó egyháztagok az emberbaráti alapba adományozzanak. ■

Az új misszionáriusok területi képzése kibővíti az MKK-ban szerzett tapasztalatokat

Egy 2011 augusztusában bevezetésre került program további 12 hetes képzést biztosít a misszionáriusoknak közvetlenül a misszionáriusképző központ elhagyása után.

Richard Heaton, a Provói MKK igazgatója, elmagyarázta, hogy a missziós területen történő képzés nem új keletű program, hanem a misszionáriusok MKK-ban szerzett képzésének kibővítése.

„Az első 12 hét című kézikönyv a *Prédikáljátok evangéliumomat!* kézikönyv azon részei felé irányítja a trénereket és az új misszionárius társukat, melyekre a legnagyobb szükségük van az első 12 hétben – mondta. – Tulajdonképpen ez egy térkép, amely megmutatja, hogyan... váljanak a lehető leggyorsabban az Úr hatékony szolgájaként.”

A misszióelnökök szinte azonnal elkezdtek alkalmazni az új misszionáriusok számára kidolgozott missziós mezőn belüli képzési anyagot, amely három képzési dokumentumot és új társakra vonatkozó tanulmányi videoanyagokat tartalmaz. ■

E hírekről részletesebben – és sok másik történetet – a news.lds.org oldalon olvashat.

Az El Salvadori San Salvador templom az egyház 135. működő temploma a világon, és egyben a negyedik templom Közép-Amerikában

Felszentelték a San Salvador templomot

2011. augusztus 21-én, vasárnap, Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa felszentelte az El Salvadori San Salvador templomot. Ez az egyház negyedik temploma Közép-Amerikában, és a 135. a világon.

Mintegy 16 000 ember vett részt az augusztus 20-án, szombaton megrendezésre került két kulturális ünnepségen, amely dalok és tánc segítségével mesélte el a terület gazdag kulturális történetét.

Create.LDS.org hanganyagok megosztására sarkallja az egyháztagokat

Az egyház felkérte az egyháztagokat, hogy nyújtsanak be jó minőségű zenei és egyéb hanganyagokat a create.lds.org oldalon keresztül a Mormon Channel Radios általi és más egyházi médiatermékeken történő felhasználás céljából. A felkérés további részleteiről a news.lds.org oldalon olvashatnak (keresési kulcsszó: „create.lds.org”), a hanganyagokat pedig a create.lds.org oldalon tölthetik fel.

A 2012-es Közös foglalkozás vázlata már az interneten is elérhető

Az Elemi általános elnöksége bejelentette, hogy a Közös foglalkozás 2012-es mottója: „Válaszd a jót!”. Az Elemi elnökségek az LDS.org oldal **Serving in the Church** alcímének „Primary” címszáva alatt férhetnek hozzá a vázlatához.

A múltban minden júliusban 10 példányt küldtek ki a vázlatból az egységeknek, ám az internetes hozzáférés miatt megszűnik a júliusi postázás, és csupán 3 példányt küldenek el automatikusan az egység éves tananyagrendelésével együtt. ■

Erőtéljes eszköz

Eddig mindig előfizettem a *Liahóna* folyóiratra, de amikor kevésbé tevékeny voltam, ritkán olvastam. Egy nap, takarítás közben, rábukkantam néhány nagyon régi példányra. Közben átlapoztam őket, megakadt a szemem az egyik történeten. A cikk egy nőtestvéréről szólt, aki sok évig volt kevésbé tevékeny az egyházban, és nem volt szándékában visszatérni. Egy sugalmazott püspök azonban elhívást adott a számára, melynek következtében a nőtestvér feladta rossz szokásait, és visszatért az egyházba. E történet mély benyomást tett rám – ez volt az első lépés a tevékenységbe való visszatérésben. Most, évekkal később, a *Liahóna* erőtéljes eszköz az otthonunkban. A folyóiratban található tanácsok, útmutatások és bizonyságok napi szinten segítenek bennünket.

Moema Lima Salles Broedel, Brazília

Történetek gyermekeknek – és felnőtteknek

Egy kisgyermek édesanyja vagyok, és esténként szeretek felolvasni neki a *Liahónában* található gyermekeknek szóló történetekből. Ez számomra is áldást jelent, hiszen tanulok Jézus Krisztusról, Joseph Smith prófétáról, az áhitatról, az imáról és sok más tantételről. Csak így tovább!

Silvia Ruiz de Muñoz, Ecuador

A visszajelzéseket vagy javaslatokat a liahona@ldschurch.org címre várjuk. A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából. ■

Az ebben a számban található cikkek és tevékenységek közül jó pár felhasználható a családi est alkalmával. A következőkben ismertetünk néhány példát:

„Isten kezének felismerése a mindennapi áldásainkban”, 24. oldal: Fontold meg, hogy elolvasod az Úr imáját (lásd Máté 6:9–13), és megkérdezed a családodat, szerintük mit jelent a „mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma” kifejezés. Majd foglaljatok össze a cikk első szakaszát, melyben Christofferson elder a „mindennapi kenyerről” beszél. Megoszthatod a bizonyágodat arról, hogy Jézus Krisztus az Élet Kenyere.

„George Albert Smith: Úgy élt, ahogy tanította”, 32. oldal: George Albert Smith elnök „hitt benne, hogy ha valóban bizonyágunk van Jézus Krisztus evangéliumáról, akkor az megnyilvánul az életünkben is”. Nézzétek át a cikket a családdal! Ezután megkérdezheted a családtagoktól, mit tanultak Smith elnök példájából a másokkal való kedves bánásmódról. Kérdezd meg, miként mutathatnak több kedvességet mások felé!

„Nézz fel!”, 42. oldal: Megoszthatod Cook elder élményét, melyben fiatal misszionáriusként volt része, majd foglaltok össze a cikk további részét. Kérdezd meg a családtagoktól, hogyan tudnak inkább arra

koncentrálni, hogy Mennyei Atyjuk mit gondol róluk, mint arra, hogy mások mit gondolnak róluk! Fejezzétek be az 1 Sámuel 16:7 felolvasásával!

„Szövetségeink betartása”, 48. oldal: Ha van olyan családtag, aki missziós szolgálatra készül, az egész cikket felolvashatjátok, és készíthettek egy listát a Holland elder által meghatározott főbb pontokról. Hangsúlyozd ki, hogy „e munka kulcsa szövetségeink betartásában rejlik”. Nézzétek át, mit jelent a szövetség kifejezés, kérdezd meg a gyermekektől, mit gondolnak, ők hogyan készülhetnek fel már most arra, hogy szövetségeket kössenek!

„Ő ott van”, 69. oldal: Elénekelhettek az „Egy gyermek imája” című dalt (*Gyermekénekek*, 8.). Olvassátok el Wixom nőtestvér történetét az imáról, és buzdítsd a családtagokat, hogy osszák meg saját, személyes imával kapcsolatos élményeiket! Felteheted a kérdést: „Tudtok mondani olyan alkalmat, amikor megnyugtatt benneteket az imádkozás?” Végezetül mondd el az imáról szerzett bizonyágodat! ■

Szórakoztató tevékenység, örökérvényű üzenet

Tizenévesként vonakodva vettem részt a családi esteken. Úgy gondoltam, van ennél jobb dolgom is.

Egyik hétfő este, néhány nehezen sikeredett CSE után, az édesanyám letörölte a konyhaasztalt, és mindegyikünk előtt elhelyezett egy-egy kisebb cseresznyés lepényt. Azonnal keresni kezdtem egy villát – de nem találtam egyet se! Anya elmagyarázta, hogy lepényevő versenyt rendezünk, ám nem használhatunk hozzá evőeszközt, sőt még a saját kezünket sem. A győztes hencgési jogot kap.

Olyan gyorsan ettünk, ahogy csak bírtunk. Hamarosan az asztal, az egész arcunk, és még a hajunk is cseresznyés lepényes volt. Már nem emlékszem, ki nyert, de arra nagyon is emlékszem, hogy nem bírtuk abbahagyni a nevetést, és nagyon jól éreztük magunkat a családdal. Akkor este még nem éreztem át teljesen, de ma már nagyon hálás vagyok azért, hogy volt egy biztonságos és szeretettel teli hely, melyet otthonnak hívhattam, és olyan emberek vettek körül, akik vigyáztak rám.

Biztos vagyok benne, hogy volt egy ének és egy lecke is aznap este, és hogy az anyukámnak sokáig tartott előkészülni és feltakarítani. De hálás vagyok azért a tevékenységért, amely megtanította nekem a családok fontosságát, melyre oly nagy szükségem volt – akkor és azóta is. ■

Heather Mockler Teuscher, USA, Kalifornia

SZAKEMBERTŐL TANULTAM

Írta: George C. Robinson

Sebészként gyakran kérdezik tőlem, hogyan tettem szert a szakértelmemre. Néhányan úgy vélik, bejárunk órákra, megnézzünk egy műtétet, és máris szabadjárá engednek minket. Sőt, emlegetni szoktunk egy ironikus mondást is a képzés során: nézz meg egyet, csinálj egyet, taníts egyet! Ám semmi sem áll messzebb az igazságtól.

Szakmai tapasztalatomat és ismeretemet számos tehetséges és türelmes orvos irányítása alatt szereztem. Először a válluk fölött, majd közelről néztem, hogyan dolgoznak. Egy évnyi megfigyelés után kisebb feladatokat kaptam, melyekkel a sebészt és az ő „első asszisztensét”, a sebész asszisztensét segítettem.

Még egy év elteltével megengedték, hogy egyszerűbb műtéteknél a sebésszel szemben állhassak a műtőasztal másik oldalán, és első asszisztensként működhessék. Újabb egy vagy két év után már bonyolultabb műtéteknél is asszisztálhattam. Ezután elkezdtem önállóan végezni a legegyszerűbb műtéteket, mint például sérvműtéteket, melyek során a tapasztalt sebész segédkezett az én első asszisztensemként.

A képzés utolsó évében – hét évvel az orvosi egyetem befejezése után – megengedték, hogy bonyolultabb műtéteket is végezzek, a sebésszel mint első asszisztensemmel. Rájöttem, hogy a legjobb tanítók irányítása alatt simábban mennek a műtétek, mert világos és egyszerű lépésekben mutatják meg nekem, mit kell tennem – ugyanazon lépésekkel, melyeket ők is megtanultak a képzésük során.

*Kezdő sebész-
ként mindig
volt mellettem
egy nálam
tapasztaltabb
szakember.
Isten gyer-
mekeként
ugyanebben
az élményben
lehet részem.*

Egészen addig nem értékeltem teljes mértékben e nagyszerű és tehetséges sebészek irányítását első asszisztensként, míg be nem fejeztem a képzést, és magamra nem maradtam. Mindazonáltal 30 év elteltével is eszembe jutnak tanárain, amint napi szinten alkalmazom azokat a szakmai gyakorlatokat, melyeket ők oly pontosan megtanítottak, bemutattak és kijavítottak.

Az evangélium tantétéleinek megtanulása is ugyanígy történik. Sort sorra tanulunk tapasztalat által – egy nagyon türelmes Tanítótól. Órá tekintünk, az Ő példáját követjük, sugalmazást kérünk,

és Mennyei Atyánk megáld az Ő útmutatásával, melyet gyakran a Szentlelken, az élő próféták szavain, a szentírásokon vagy olyan embereken keresztül kapunk, akik szeretnek és szolgálnak. A mi Vezetőnk ott áll jelképesen mellettünk, miközben önbizalmat nyerünk, és egyengeti az utunkat, megadja a szükséges helyreigazításokat, megválaszolja a kérdéseket, és egyre több és több mindent bíz ránk, ha érdemesnek bizonyulunk arra.

Néhány sebésztanonc alig várja, hogy kikerüljön az irányítás alól, és a maga módján végezze a munkát. Hasonlóképpen, néha mi is megpróbálunk a mi szakértő Vezetőnk nélkül cselekedni. Sok éves sebészi munkám során megtanultam azonban, hogy még most is szeretnék és értékelnék egy olyan első asszisztenset, aki többet tud, mint én – különösen, amikor életek és lelkek múlnak rajta!

Az evangéliumban való fejlődésünk már a halandó élet előtti létben elkezdődött, itt folytatódik, és kétségtelenül még sokáig folytatódni fog a halandó élet után is. Ám a Szabadító létünk minden szakaszában előttünk járt, és megmutatta, milyen készségekre van szükségünk a sikerhez. És mindannyiunkat arra hív, támaszkodjunk rá és az Ő szakértelmére. ■

MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

A világ világossága. Készítette: Howard Lyon

„Íme, én vagyok a törvény és a világosság. Tekintsetek rám, és tartsatok ki mindvégig, és akkor élni fogtok; mert aki mindvégig kitart, annak örök életet fogok adni.

„Íme, megadtam nektek a parancsolatokat; tartsátok be tehát a parancsolataimat. És ez a törvény és a próféták, mert ők valóban bizonyosságot tettek rólam” (3 Nefi 15:9–10).

Miközben idén egyénileg, családként vagy a vasárnapi iskolai osztályokban tanulmányozzuk a Mormon könyvét, Lehihez hasonlóan mi is kutathatjuk ezeket az ősi feljegyzéseket, és rájöhethetünk, hogy azok „kívánatosak; igen, még hozzá nagy értékkel bírnak számunkra, olyannyira, hogy általuk megőrizhetjük az Úr parancsolatait gyermekeink számára” (1 Nefi 5:21). Lásd „Segíteni a gyermekeknek megszeretni a Mormon könyvét”, 14. oldal és „Válaszokra lelni a Mormon könyvében”, 16. oldal.